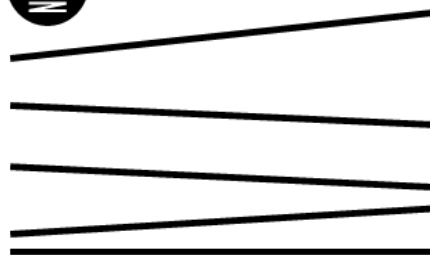

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Shakespeare, William.; oversatte af P. Foersom.
Titel Title:	<u>William Shakspeare's Dramatiske Værker</u>
Alternativ titel Alternative title:	Dramatiske Værker.
Udgavebetegnelse Edition Statement:	3. Udg. /
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 1
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Schubothe, 1861-1873
Fysiske størrelse Physical extent:	Del 1-18 i 16 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

56,- 150,- 8°

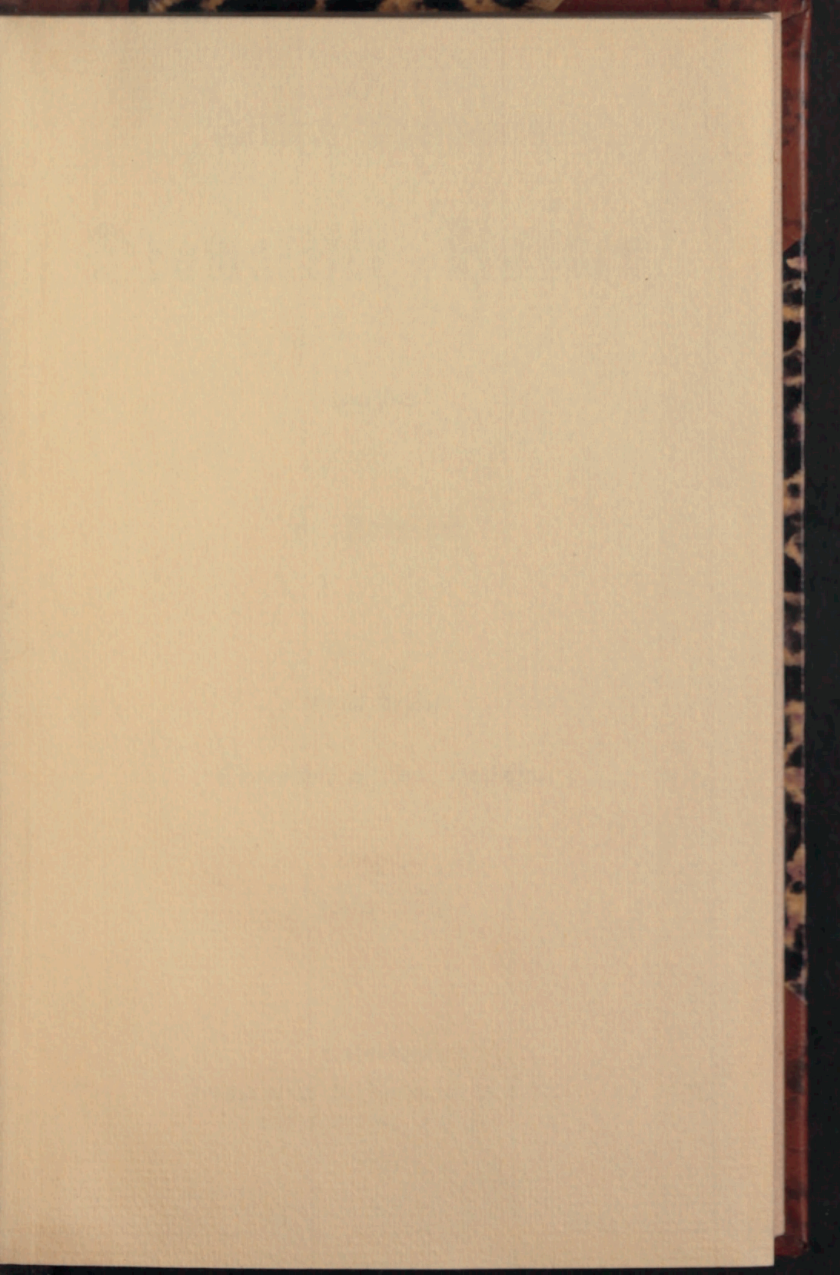
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

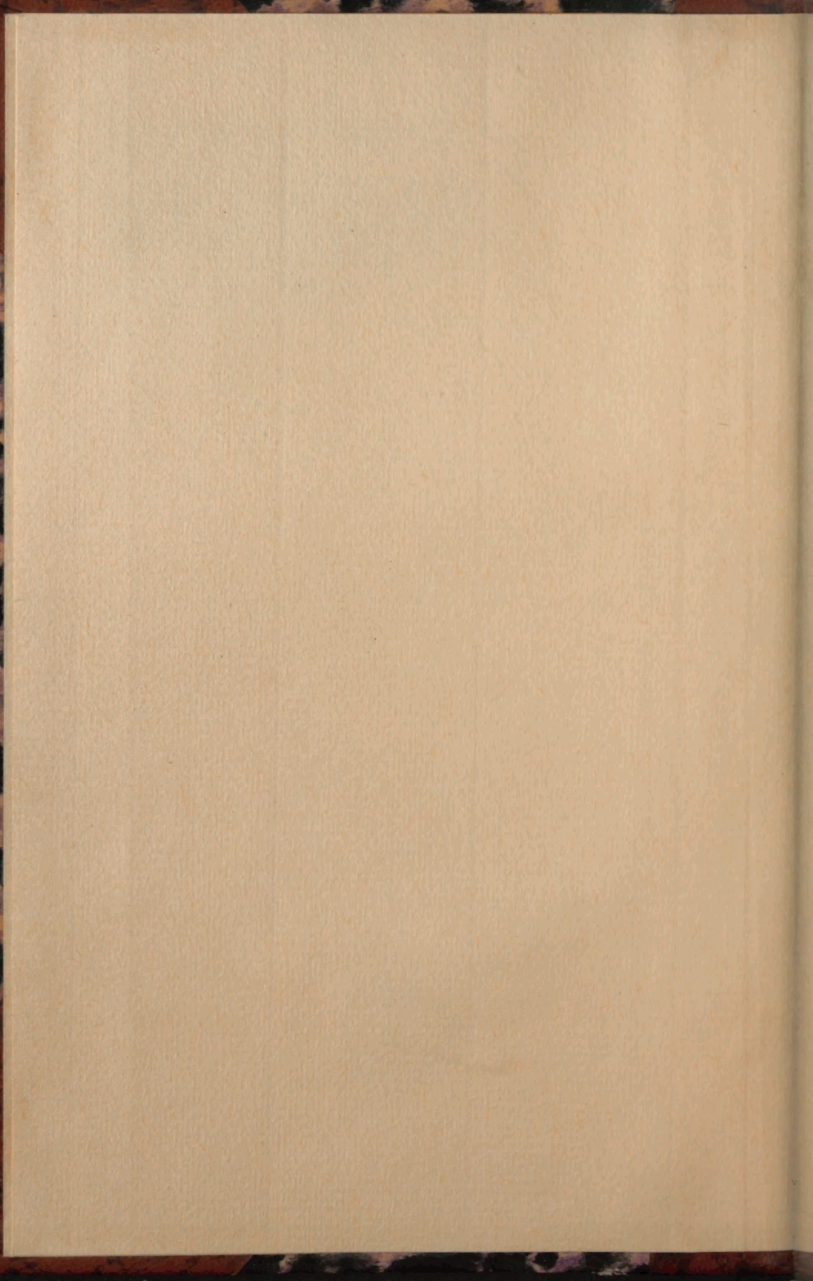

1 1 56 0 8 01052 5

+Rex

William Shakspeare's
Dramatiske Værker,

oversatte

af

P. Foersom.

Tredie Udgave.

Omarbejdet af Edd. Lembocke.

Første Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af J. H. Schubothes Boghandel.

Trykt i Græbes Bogtrykkeri.

1861.

7618

Tramontana

1870

1870

1870

1870

1870

Forord.

Da Forlæggeren foreslog mig at paatage mig Gjennemsynet af Foersoms Oversættelse af Shakspeare, forekom det mig meget tvivlsomt, hvortil et saadant Gjennemsyn egentlig skulde føre, og som den sikreste Vei til at komme paa det Rene dermed, valgte jeg den at gjøre et foreløbigt Forsøg. Jeg kom derved til den bestemte Overbevisning, at et „Gjennemsyn“ med enkelte Rettelser og Lempelser vilde være et temmelig meningsløst Arbejde. Var det Foersoms Værk, der skulde udgives som et literært Mindesmærke, saa maatte det udgives uforandret; var det derimod Shakspeare, der skulde gjøres tilgængelig for danske Læsere, saa maatte det stee ved en Oversættelse i vor Tids Sprog og Stil, altsaa enten en ny Oversættelse eller en gennemgribende Omarbejdelse af den gamle.

Det Navn, Foersom har erhvervet i vor Literatur, fortjener han ikke blot, fordi han var den første, der førte Shakspeare ind i den danske Læseverden; men ogsaa for den mesterlige Maade, hvorpaa han gjorde det. Men det er nu netop halvhundrede Aar, siden Foersom udgav sin første Over-

sættelse, og netop i disse halvhundrede Aar er den Udvikling af det danske Sprog foregaaet, som var begyndt med Ohlen-
 schläger saa Aar isorveien og er fortsat af en Række Digtere indtil denne Tid. Deraf maatte man allerede forud ledes til at formode, at der ved et omhyggeligt Gjennemsyn af Foersoms Oversættelse vilde findes Anledning til mange Udsættelser, der ikke saameget træffe ham som hans Tid. Og saaledes er det. Der findes adskillige Germanismer (f. Ex. „kwæler“—quälen), forældede Ordformer („est, veedst“), en meget vidt dreven Udeladelse af Artiklen, („Sol mod Bjerger sig mon helde“), kunstige og tvungne Ordstillinger, („at gaae endnu du ei behøver“), og Udtryk, der tilhøre en forsvunden Tids Smag („det hulde Par“) og for os klinge parodiske, især naar de komme frem i det alexandriniske Versemaal, som Foersom ikke sjældent benytter. Naar man nu hertil føier nogle (ikke mange) Oversættelsesfeil og adskillige Steder, hvor det var ønskeligt og muligt at komme Originalens Tanke og Udtryk nærmere, og betænker, at i et metrisk Arbejde kan et enkelt Udtryks Rettelse let føre til en Omstrivning af flere Vers, — saa vil man see, at der ikke længer er Tale om Gjennemsyn, men om en hel Omarbejdelse. At jeg har foretrukket en saadan for en ny og selvstændig Oversættelse, troer jeg let at kunne forsvare. Der er meget Fortræffeligt hos Foersom; der er Steder, hvor hans Digteraand saaledes er brudt igjennem, at den har fundet det friske og levende Udtryk, der aldrig ældes,

og hvor det ikke var muligt at gjengive Shakspeare renere og bedre. Desuden er der store Partier, hvorom det slet ikke gjælder, der ovenfor er sagt om Stilens Egenheder; det er alle de prosaiske Stykker; thi Folkesproget er ikke i den Grad som „den høiere Stil“ underkastet Tidens Omflistelser; det Fremstridt, vort Digtersprog har gjort, bestaaer netop i en Tilbagevenden til en simplere og naturligere Udtryksmaade. — I alle disse Stykker (og i mange metriske, hvor Tonen er be-
 beslægtet) har Foersom gjengivet Shakspeare's Lune med ægte dansk Lune; Ordspillene har han behandlet med den Frihed, der er berettiget, fordi den er uundgaaelig; ved hans For-
 bringer og Udelabelser har Læseren Intet tabt; til Rettelser er her næsten ingen Anledning *). En ny Oversætter vilde, da han jo dog kjendte Foersom, blive nødt til enten med kunst-
 let Selvstændighed at finde paa en anden, rimeligvis ringere Oversættelse, eller at optage saa meget af den gamle, at For-
 skjellen mellem hans Arbejde og en Omarbejdelse vilde blive vanskelig at paavise.

Om min Fremgangsmaades Rigtighed er jeg saaledes

*) Et enkelt Sted, i 2 Act's 4 Scene, hvor Ordskiftet mellem Mer-
 cutio og Romeo bevæger sig i en Række af uoversættelige Ord-
 spil, som Foersom har bestaaet meget stærkt, har jeg meget imod
 min Villie maattet tilføie et Par Repliker, fordi Sammenhængen
 havde lidt noget ved Bortskjæringen.

overberøist; om jeg har været Opgaven voksen, er et andet Spørgsmaal, hvorefter Læseren nu har at domme.

Istædenfor de Anmærkninger, der ledsagede den gamle Udgave, har jeg tilføiet nogle korte Oplysninger om enkelte Udtryk, der indeholde Hentydninger, som maaskee ikke alle Læsere forstaae. De literaturhistoriske Meddelelser vil jeg hellere, hvis jeg kommer til at fortsætte Arbeidet, samle i en kort Oversigt over Shakspeare's Værker.

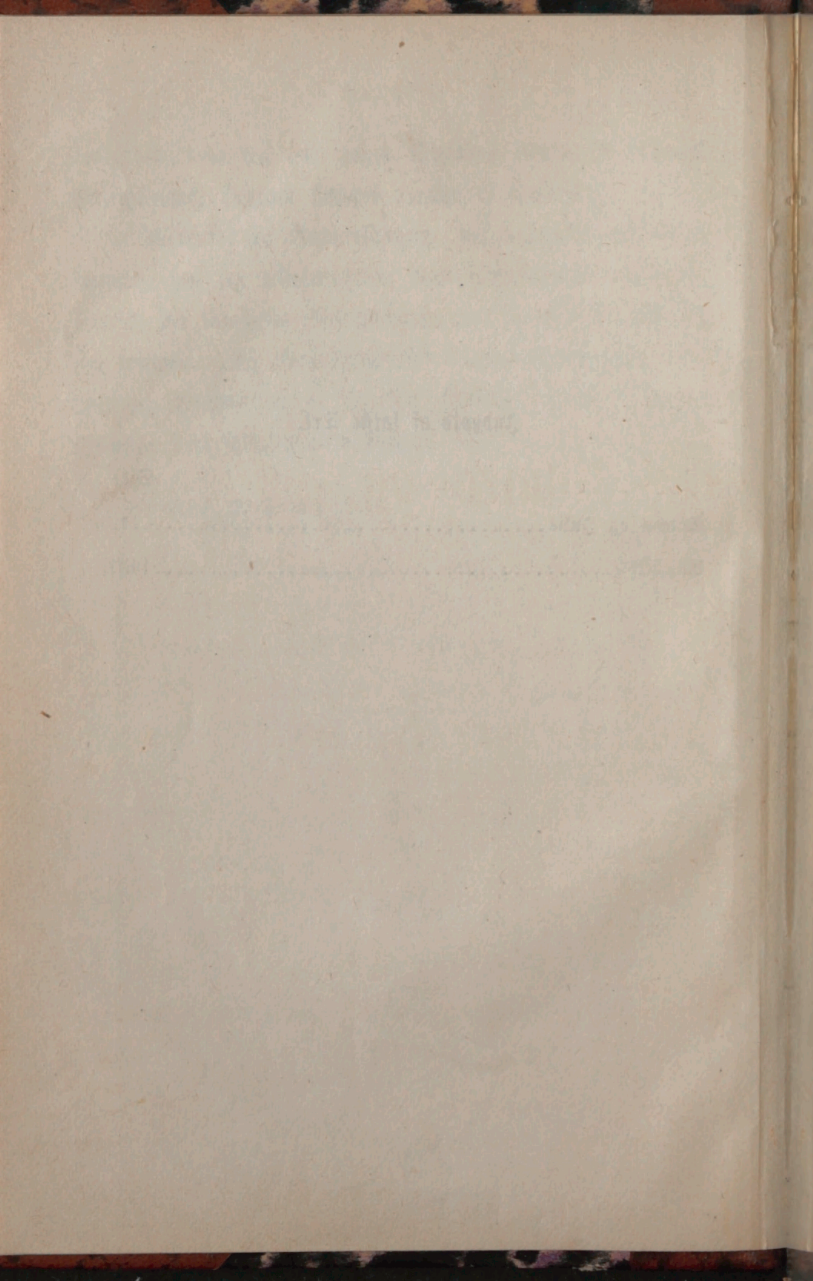
Haderslev, 22 Decbr. 1860.

Indhold af første Del.

Side

Romeo og Julie.....1.

Macbeth.....143.

Romeo og Julie.

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԳՐԱԴԱՐԱՆ

Prologus.

Vi bringe fra Veronas skjønne Stad
et Sagn om tvende stolte Adelsætter,
der seidede med gammelt, arvet Had,
og Borgerblodet flød i deres Trætter.
Af disse Fjenders skjæbnesvangre Rod
udsprang to Elskende, der maatte stride
med brede Stjerner og stor Modgang lide,
til Slægters Had blev slukt i deres Blod.
Af deres Elfsøvs forrigfulde Bane
og af de haarde Fædres blinde Riv,
som først fik Ende med de Unges Liv,
et flygtigt Billede her vi frem vil mane.
Vil med Taalmodighed vort Spil I følge,
vor Flid skal stræbe Manglerne at dølge.

Personer.

Escalus, Fyrste af Verona.

Paris, ung Adelsmand, Fyrstens Frænde.

Montague } Hovederne for to Slægter, der ere i Strid med
Capulet } hinanden.

En gammel Mand, Capulets Farbroder.

Romeo, Montagues Søn.

Mercutio, Fyrstens Frænde, Romeos Ven.

Benvolio, Montagues Brodersøn, Romeos Ven.

Tybalt, Fru Capulets Søstersøn.

Lorenzo, Fransiskanermunk.

Jacob, Munk af samme Orden.

Balthasar, Romeos Tjener.

Samson, } Capulets Tjenere.
Gregor, }

Abraham, Montagues Tjener.

En Apotheker.

Tre Musikanter.

Chorus.

En Dreng.

En Page hos Grev Paris.

Peter.

En Høvding.

Fru Montague.

Fru Capulet.

Julie, Capulets Datter.

Julies Amme.

Borgere i Verona, Herrer og Damer i Slægt med begge Huse,
maskerede Personer, Vagt, Følge.

Scenen er i Verona; een gang i femte Act i Mantua.

Første Act.

Første Scene.

Offentlig Plads.

(Samson og Gregor træde ind, væbnede med Sværd og Skjold.)

Samson.

Det siger jeg dig, Gregor! vi stifte ikke noget i Lommen.

Gregor.

Nei! Lommetyve stifte i Lommen.

Samson.

Vække de Galden hos os, mener jeg, skal Sværdet sidde løst i Balgen.

Gregor.

Pas paa, at Galden ikke faaer dig til at hænge fast i Balgen.

Samson.

Jeg slaaer rast til, naar jeg kommer i Bevægelse.

Gregor.

Men du kommer ikke rast i Bevægelse til at slaae.

Samson.

En Roter af Montagues Hus bringer mig i Bevægelse.

Gregor.

Hvad der kommer i Bevægelse, staaer ikke fast; men hvad tappert er, holder Stand; dersom du altsaa kommer i Bevægelse, løber du din Ve.

Samson.

En Røter af det Hus skal bevæge mig til at holde Stand. Lad komme, hvem der lyfter af Montagues Karle og Piger; jeg tager dem paa mig.

Gregor.

Det viser, at du er en Usling, for den Svageste ligger under.

Samson.

Rigtig! Derfor ligge Kvinderne altid under. Derfor med Tjenerne vil jeg lege Himmelspræt; Pigerne kaster jeg i Gulvet.

Gregor.

Striden er mellem vore Herrer og os, deres Mænd.

Samson.

Egemeget! jeg vil tee mig som en Blodbund; naar mit Sværd har gjort Raal paa Mændene, saa ifærd med Pigerne; alt, hvad Jomfru er, skal stilles for min Dom.

Gregor.

Og bøde med Jomfrudommen?

Samson.

Tag det, i hvilken Mening du har Lyst til.

Gregor.

Lad Pigerne, som du har Lyst til, forklare Meningen. — Træk nu fra Læderet, der komme to af Montagues Hus.

(Abraham og Balthasar træde ind.)

Samson.

Mit blanke Sværd er ude; yp du Strid; jeg vil dække din Ryg.

Gregor.

Javist! dække min Ryg og vende din Ryg til Striden.

Samson.

Vær aldrig bange for mig.

Gregor.

Nei, for Pokker! Dig bliver jeg aldrig bange for.

Samson.

Lad os see til, vi faae Retten paa vor Side; lad dem begynde.

Gregor.

Jeg vil laane dem et Par Dine, idet de gaae forbi; lad dem saa tage det op, som de har Lyst til.

Samson.

Nei, som de har Mod til; — jeg vil spytte ad dem; og stille de det i Lommen, er det Spot og Skam for dem.

Abraham.

Spytter I ad os, min Ven?

Samson.

Jeg spytter, min Ven.

Abraham.

Spytter I ad os, min Ven?

Samson.

Er Retten paa vor Side, ifald jeg siger Ja?

Gregor.

Nei!

Samson.

Nei, min Ven! jeg spytter ikke ad Jer, min Ven! men jeg spytter, min Ven!

Gregor.

Søger I Klammeri, min Ven?

Abraham.

Klammeri, min Ven? Nei, min Ven!

Samson.

For gjør I det, min Ven, saa kom an! jeg tjener lige-
saa god Herre, som I.

Abraham.

Heller ikke bedre.

Samson.

Nei, min Ven!

(Benvolio træder ind i Baggrunden.)

Gregor.

Sig bedre; hist omme kommer en af min Herres
Frænder.

Samson.

So — bedre, min Ven!

Abraham.

I lyver.

Samson.

Træk fra Læderet, hvis I ere Mænd! — Gregor! slaa
nu, saa det knager!

(de fægte.)

Benvolio.

Stilles ad, I Daarer! I Balgen med Eders Sværd!
I vide ikke, hvad I gjøre.

(slaaer deres Sværde tilside.)

Tybalt (træder ind.)

Hvad! Du med draget Sværd blandt disse Harer?
Vend dig, Benvolio! see din Banemand!

Benvolio.

Jeg vil kun Fred; stik du dit Sværd i Skeden!
Hold heller Styr paa disse Folk med mig.

Tybalt.

Hvad! dragne Sværd og Fred! jeg hader Freden

som Helved, — som en Montague, — som dig!
Nu vogt dig, Kryster!

(de fægte.)

(Tilhængere af begge Huse komme ind og tage Del i Striden;
derpaa adskillige Borgere med Stridskøller.)

Første Borger.

Stridskøller! Stænger! Spyd! slaa ned! hug ned!
Ned med hver Capulet, hver Montague!

Capulet i Husdragt, Fru Capulet.

Capulet.

Hvad er paa Færde? — Hei, bring mig mit Sværd!

Fru Capulet.

Nei, Krykken, Krykken! hvad vil du med Sværd?

Capulet.

Hid med mit Sværd! See, gamle Montague
sin Klinge svinger mig til Haan og Trods.

(Montague og Fru Montague træde ind.)

Montague.

Du Nidding, Capulet! — Saa slip mig da!

Fru Montague.

Du kommer ei af Stedet! bliv derfra!

(Fyrsten træder ind med Følge.)

Fyrsten.

Oprørste Undersaatter, Fredens Fjender!

I, som med Borgerblod besmitte Staalet, —

I vil ei høre! — Mænd! — Ha, vilde Dyr!

som slukke Eders Brede's Helvedsglød
med Purpurstrømmene af Eders Arer.

Er Livet Eder hjært, da kaster slug
af blodig Haand Mordvaabnene til Jorden,
og hører Eders brede Hersfers Dom.

Tre Borgerseider, valte ved et Ord

af Eder, Capulet og Montague,
 afbrød tre Gange vore Gaders Fred
 og tvang Veronas gamle Borger til
 at lægge bort sin sømmelige Fredsdragt,
 i gamle Haand at svinge gamle Spyd, —
 forrustet i den lange Landefred, —
 for at betvinge Eders rustne Had.
 Forstyrre I end eengang Stadens Fred,
 skal Eders Liv betale saadant Fredsbrud.
 For denne Gang gaaer hver til sit, I Andre!
 Men Capulet, I følger mig paa Stand!
 og Montague, I møder i vort Domhus
 ieftermiddag; der skal det forkyndes,
 hvad Ret og Skjel i denne Sag os tykkes. —
 Hvo, som sit Liv har tjært, gaa rolig bort! —

(Fyrsten gaaer med sit Følge samt Capulet, Fru Capulet, Tybalt,
 Borgerne og Tjenerne.)

Montague.

Hvem hypped nu paaany den gamle Riv?
 Tal, Frænde, var du her, da den begyndte?

Benvolio.

Her stod alt Eders Hjendes Tjenere
 i Kamp med Eders, førend jeg kom til;
 jeg trak og vilde stille dem, da soer
 den vilde Tybalt frem med draget Sværd,
 og mens han snysende til Kamp mig æstede,
 svang han det høit og hug blandt Bindene,
 som dog ufsadte blæste ham et Stykke.
 Mens vi nu skiftede Hug og Stød, kom fler
 og stedse fler til begge Parteres Bistand,
 til Fyrsten kom, som skilte begge Parter.

Fru Montague.

Hvor er dog Romeo? — Saae du ham idag?
Held mig! han har ei Del i denne Sag!

Benvolio.

En Time før den hellige Sol oplufted
sit gyldne Bindue i Østen, drev mig
et mørkt, mismodigt Sind ud i det Frie,
hvor Morbærslunden breder sine Skygger
Vest for vor Stad; — der saa jeg Eders Søn
i Morgenstunden vanke om alene;
jeg gik imod ham; men han blev mig var
og stjal sig ind i Skovens mørke Hvælving.
Jeg slutted til hans Stemning fra min egen; —
i Ensomheden sværmer Tanken mest; —
jeg fulgte mit Sind; hans jeg ei forfulgte,
og styede gjerne den, som styede mig.

Montague.

Alt, manges Morgen har man seet ham der
forøge Morgnens Dug med sine Taarer
og Dagbrudsstjerne med sine Sufte;
men naar da Solen, Verdens Liv og Lyst,
begynder fjernt i Østen Skyggeteppet
at drage bort fra Morgenrødens Leie,
da sniger min tungsindige Søn sig hjem
fra Lyset, spærrer sig i Kamret inde,
tillukker Vinduet for det fagre Dagslys,
og skaber saadan sig en kunstig Nat.
Sort, uheldsvanger maa den Stemning blive,
hvis gode Raad ei kan dens Grund fordrive.

Benvolio.

Min ædle Onkel, veed I ikke Grunden?

Montague.

Jeg veed den ei, kan ei erfare den.

Benvolio.

Og har I ikke frittet ham derom?

Montague.

Jo, baade jeg og mange andre Venner;
men han er selv sin Sorgs Fortrolige
og gemmer saa — jeg vil ei sige tro —
men saa ugjennemtrængelig sin Løndom,
saa tæt tilhyllet mod al Efterforskning
som Blomsterknoppen, gnabet af en Drm,
før den kan brede sine Blade frit
og hellige sin Farvepragt til Solen.
Af, vidste vi, hvorfra hans Smerte kom,
vi bragte jo saa gjerne Lægedom!

(Romeo træder ind i Baggrunden.)

Benvolio.

Der er han, see! — jeg beder Eder, gaa!
vær rolig! jeg skal faae hans Sorg at vide.

Montague.

Saa bliv da her, og gib du kunde faae
ham til at strifte! — Lad os gaae tilside!

(gaaer med Fru Montague.)

Benvolio.

Godmorgen!

Romeo.

Hvad! er Dagen end saa ung?

Benvolio.

Knap Ni!

Romeo.

Af, Sorg gjør Tiden lang og tung!
Var det min Fader, som gif bort saa ilfsomt?

Benvolio.

Ja. — Hvilken Sorg gjør dig da Tiden lang?

Romeo.

Den, at jeg savner det, som gjør den kort.

Benvolio.

Studt?

Romeo.

For —

Benvolio.

Forstudt?

Romeo.

Forstudt af hende, i hvem jeg er studt.

Benvolio.

Al! at dog Kjærlighed, saa mild at see,
kan volde Hjertet saadan bitter Bee.

Romeo.

Al! at dog Kjærlighed, som gaaer iblinde,
kan uden Dine Bei til Maalet finde! —

Hvor spise vi idag? — O, vee mig! — sig,
hvad var her for en Strid? — dog ti, jeg veed det. —

Svart raser Habet her, dog Elstov mere. —

Nu! — elstovsfulde Had! splidagtige Elstov!

du Alting, som af Intet først blev slabt!

tungsendige Letfind! alvorfulde Lant!

vanstæbte Formløshed af stjerne Former!

du Fjer, saa tung som Bly! du klare Røg!

du kolde Flamme! syge Sundhed! du

aarvaagne Søvn! du er ei, hvad du er! —

Saa er min Elstov, som jeg ikke elsker, —

Du leer ei?

Benvolio.

Nei, jeg græder fast.

Romeo.

Hvorfor,

du Gode?

Benvolio.

For dit gode Hjertes Plage.

Romeo.

Nu ja! saa tungt er Elstovs Nag at drage.

Du vil min Rummer dele; men naar din
du fører til, fører du kun min. —

Elstov er som en Røg af Suf, der ulmer,
og luttret slaaer den ud i klare Flamme
af Elsterviet, men naar Modgang rammer,
er den et Hav, som Taarers Regn opsvulmer.

Hvad er den meer? et Vanvid med Forstand;
en bitter Drif, som sødt dog kvæge kan! —

Farvel, min Frænde!

(vil gaae.)

Benvolio.

Lov, jeg følger dig;

hvis du forlod mig saa, du krænked mig.

Romeo.

O, jeg har tabt mig selv! — hvad vil du da?
jeg er ei Romeo! han er langt herfra! —

Benvolio.

Tal nu alvorligt! hvem er det, du elsker?

Romeo.

Nu vel, alvorligt talt, det er — en Kvinde.

Benvolio.

Saa nær ved Maalet kunde jeg vel truffet.

Romeo.

Du træffer snildt! — og hun er stien, jeg elsker.

Benvolio.

Det stjerne Maal er stient at træffe, Frænde!

Romeo.

Det „træffe“ traf ei Maalet ret; — hun vil
 ei træffes; hun er som Diana snild.
 Med Rydstjeds stærke Pandser rustet ud
 Hun trodser Barnet Amors svage Skud,
 afflaaer Beleiringen af Elskovsord
 og Blikses Stormløb, aabner ei sit Skjød
 for Guldets Regn, som frister selv en Helgen.
 O, hun er rig paa Skjønhed; men den Rigdom
 vil dog tilsidst med Fattigdom kun ende;
 thi naar hun døer, døer Skjønhed ud med hende.

Benvolio.

Saa har hun svoret evig Tomsfrustand?

Romeo.

Ja! — i sin Kærrighed en Vdeland
 hun er; thi ved den Strængighed, som hun over,
 hun Efterslægten Skjønheds Arv berøver.
 Hun er for skøn, for viis, — ja altfor skøn
 til at erhverve sig en Helgens Løn
 ved min Fortvivlelse; — da hun forsvor
 at elske, var min Død i hendes Ord.

Benvolio.

Lyd mig! forglem at tænke meer paa hende!

Romeo.

Lær mig, hvordan jeg glemme kan at tænke!

Benvolio.

Giv dine Dine Frihed! løft dem op
 til Andres Skjønhed!

Romeo.

Det er Beien til
 at sætte hendes i sit fulde Lys.
 De lykkelige Møder, som tør kysse

de skønne Damers Pander, bringe just
ved deres Sorthed til at tænke paa
den Skjønhed, de vil skjule for vort Blik.
Den Mand, hvem Blindhed slog, kan aldrig glemme,
hvor stor en Skat det tabte Syn dog var. —
Vis mig den skønneste blandt alle Skjønne:
al hendes Skjønhed minder mig kun om,
at min var skøn fremfor den Skønneste.
Farvel! — at glemme kan du ei mig lære.

Benvolio.

Hvis ei, vil evigt jeg din Skyldner være!

Anden Scene.

Gade.

(Capulet, Grev Paris og en Tjener træde ind.)

Capulet.

Og samme Straffebod, som truer mig,
den truer Montague; — nu! gamle Folk
som os er det ei svært at holde Fred.

Paris.

J begge staae i høi Anseelse,
og Skade, at J laae i Strid saalænge. —
Nu, ædle Herre! svar paa min Begjæring!

Capulet.

Jeg svarer kun, hvad jeg har svaret før:
Mit Barn er fast en Fremmed end i Verden;
knap har hun seet de fjorten Aar omstiftes;
lad end to Somres Blomsterpragt forsvinde,
da tør vi hendes Brudefrands vel binde.

Paris.

Der gives yngre Kvinder, som er Modre.

Capulet.

For tidlig visner, hvad for tidlig blomstrer.
 See, alt mit Haab har Jorden ellers opslugt;
 kun hun er nu min haabefulde Arving. —
 Men beil! vind hendes Hjerte! hvad hun vil,
 det giver villigt jeg mit Minde til.

Lad hende vælge og beslutte frit;
 og saaer I hendes Ja, saa har I mit! —
 Gaften samler jeg et Bennelag
 til Ære for en huslig Høitidsdag,
 og det vil hellig glæde mig, isald
 I vil forøge mine Gjæsters Tal.

Der skal I see en jordist Stjernevrimmel,
 som kan opklare Nattens mørke Himmel.
 Den Lyft, som varmer Ungersvendens Blod,
 naar Baaren kommer paa sin lette Fod,
 og Vintren halter bort, den skal I nyde
 hos mig iasten; ved en yndig Hær
 af friske Blomster skal I Diet fryde
 og domme selv, hvem der er Prisen værd.

Kom nu med mig! (giver Tjeneren et Papir.)

og du, Anøs, skynd dig ud!

løb Byen rundt! find dem, hvis Navne ere
 opstrevne her, og bring dem dette Bud:
 de skal mig i mit Hus velkomne være. —

(gaaer med Paris.)

Tjeneren.

Find alle dem, hvis Navne staae opstrevne her? —
 Der staaer strevet: Skomager, bliv ved din Ålen; Skraeder,
 bliv ved din Læst; Tjister, bliv ved din Pensel, og Maler, bliv
 ved dit Bob; — men jeg sendes ud for at finde dem, hvis
 Navne her ere strevne, og jeg er ikke Mand for at udfinde,

hvilke Navne Skriveren her har skrevet. Jeg maa tye til des Skriftlærde. — Naa! det var i en god Stund!

(Benolio og Romeo træde ind.)

Benolio.

Ei, Ben! een Ild den anden Ild befjæmper;
een Smerte lindres ved en anden Plage; —
hvis du er svimmel, sno dig blot tilbage
i samme Kredss; — een Sorg den anden dæmper.
Den Trolddom, som betog dit Sind, vil flye,
saasnart som det betages af en ny.

Romeo.

Et Veibredblad er ypperligt for sligt.

Benolio.

For hvad?

Romeo.

For Benbrud.

Benolio.

Romeo, er du gal?

Romeo.

Ei gal, men lænket haardere end Gale,
i Fængsel indespærret, pint med Hunger,
hudflettet, martret og — — God Aften, Ben!

Tjeneren.

Guds Fred, I gode Herre! kan I læse?

Romeo.

O ja! i min Glendighed min Skjæbne.

Tjeneren.

Maastee har I lært det uden Bog. Men jeg spørger
Jer: kan I læse, hvad det skal være, som man lægger for
Jer?

Romeo.

Ja, naar jeg kjender Sproget og dets Skrift.

Tjeneren.

Det var ærligt talt! Gud være med Jer!

Romeo.

Vi, Kns! jeg kan læse.

(læser)

„Signor Martino samt hans Frue og Døttre; Grev Anselmo og hans skønne Søstre; den ædle Enkefrue Vitruvio; Signor Placentio og hans yndige Broderdøttre; Mercutio og hans Broder Valentio; min Farbroder Capulet med Frue og Døttre; min skønne Søsterdatter Rosalinde; Livia; Signor Valentio og hans Fætter Tybalt; Lucio og den livlige Helena.“

(giver Listen tilbage.)

Et herligt Lag! — og hvor skal Gildet staae?

Tjeneren.

Ovenpaa.

Romeo.

Hvor?

Tjeneren.

I vort Hus; det er Aftengilde.

Romeo.

I hvis Hus?

Tjeneren.

I min Herres.

Romeo.

Godt! derom burde jeg og spurgt dig først.

Tjeneren.

Nu vil jeg sige Jer det, uden at I skal spørge. Min Herre er den store, rige Capulet; og hvis I ikke er af Montagues Hus, saa kom I kun med og knæl Halsen paa en Flaske! — Gud være med Jer!

(gaaer.)

Benvolio.

Bed denne Fæst hos Capulet er ogsaa

din favre Rosalinde med blandt alle
 de Skjønne, som Verona mest beundrer.
 Gaa hen og sammenlign kun uden Forbød
 din Elskede med dem, du der kan stue;
 da bliver til en Ravn din hvide Due.

Romeo.

Var mine Dines Tro et Gjøglespil,
 saa giv da deres Graad maa worde Fld!
 de drukned ei i Taarerø dybe Sø:
 saa lad dem da paa Kjætterbaalet døe!
 En Skjønnere! — fra Verdens første Dage
 har Solen aldrig stuuet hendes Mage! —

Benvolio.

Saae du din Skjønne da i Skjønnes Lag?
 du hendes Skjønhed med sig selv kun maaler;
 men vei paa dine Dines klare Skaaler
 mød hende dem, du saaer at see idag!
 Jeg viser dig, hvor Skjønhedsstjerner lue,
 som Rosalindes Glands vil helt fordukke.

Romeo.

Jeg gaaer, ei for det nye Lys at stue,
 men for at see min egen Sol at funkle.

(de gaae.)

Tredie Scene.

Bærelse i Capulets Hus.

(Fru Capulet og Ammen træde ind.)

Fru Capulet.

Hvor er min Datter? Amme, kald paa hende!

Ammen.

Nu, ved min Gomsfrudom, da jeg var tolv Aar!
 Har jeg da ikke kaldt! — Mit Lam! — min Due! —

naa, du min Gud! — hvor er da Barnet? — Julie! —

Julie (træder ind.)

Hvem kalder?

Ammen.

Eders Moder.

Julie.

Edle Frue!

Her er jeg; hvad befaler I?

Fru Capulet.

Det er —

Hør, gode Amme, gaa tilside lidt;
i Enrum maa vi tale; — dog, bliv kun; —
jeg har betænkt mig; du skal høre Sagen.

Du veed, min Datter har en ret smuk Alder.

Ammen.

O! hendes Alder veed jeg paa en Prisk!

Fru Capulet.

Hun er knap fjorten Aar.

Ammen.

Jeg vædder fjorten
af mine Tænder, — dog, Gud bedre det!
jeg har kun fire, — hun er ikke fjorten.
Hvor længe har vi nu til Fruedag?

Fru Capulet.

Vi har en fjorten Dage eller mere.

Ammen.

Vel, mere eller mindre, netop den Dag,
Vor Fruedag om Aftnen er hun fjorten.
Hun og Susanne — Fred med hendes Sjæl! —
var lige gamle. — Ja, Susanne er
hos Gud; hun var for god til mig; — som sagt,
Vor Frue Dag om Aftnen blir hun fjorten;

ja saa min Sandten gjør hun saa; det veed jeg!
 Nu er det netop elleve Aar siden
 det store Jordstjælv; da blev hun vænt fra, —
 det kan jeg aldrig glemme, — just den Dag;
 jeg havde smurt lidt Malurt paa min Borte,
 og sad i Solen under Duehuset,
 I og Hr. Greven var i Mantua; —
 Nei, nei, nu huster jeg, — men som jeg siger,
 da Glutten smagte Malurten paa Borten
 og mærked, den var bitter, stakkels Stump!
 hvor den blev vred og stævede til Brystet!
 Krak! sagde Duehuset. I kan troe,
 jeg prisste Gud for mine gode Ben!
 Og fra den Tid er det nu elleve Aar.
 Hun kunde staae alene, ja, ved Gud!
 hun kunde gaae og pusle rundt omkring;
 for Dagen før slog hun sig Hul i Panden;
 min Mand — Gud glæde ham i Himmerig! —
 det var en lystig Sjæl — tog Barnet op:
 „Aa!“ sagde han, „du faldt jo paa dit Ansigt;
 „men du vil falde baglænds, naar du voger;
 „vil du ei, Julie?“ — Ved den hellige Jomfru,
 det Englebarn tav strax og sagde: „Ja!“ —
 See bare nu, hvor Spas kan blive Spaadom!
 Nei! om jeg leved tusind Aar, forglemte
 jeg aldrig det! — „Vil du ei, Julie?“ sae han,
 og Englebarnet tav og sagde: „Ja!“

Fru Capulet.

Saa hold da op engang med det!

A m m e n.

Ja, Frue!

Men jeg maa lee, saatiidt jeg tænker paa,

at hun holdt op at græde og sae: Ja.

Dg dog sad der en Bule her i Panden
saa stor som noget Kyllingæg; det var
et hæsligt Stød; hun græd saa bitterlig.

„Na!“ sae min Mand, „du faldt jo paa dit Ansigt!

„du falder baglænds, naar du kommer til

„Skjels Aar og Alder! gjør du ikke, Julie?“ —

Dg Gluttebarnet tav og sagde: Ja!

Julie.

Saa ti nu ogsaa du da, siger jeg.

Am men.

Naa ja, jeg tier. Gud velsigne dig!

du var det rareste Barn, som jeg har ammet;

og lever jeg den Dag, at du staaer Brud,

saa har jeg Intet mere her at ønske.

Fru Capulet.

Vel! at staae Brud, see, det er netop Sagen,

som jeg vil tale om. — Sig mig, min Datter:

Hvad er din Mening om at blive gift?

Julie.

Det er en Ære, jeg har aldrig drømt om.

Am men.

En Ære! — Naa, hvis ikke jeg var selv

din Amme, vilde jeg jo sige strax,

du havde diet Visdom ind med Melken.

Fru Capulet.

Vel! tænk da nu derpaa. Her i Verona

er mangen Adelsfrue, som er Moder,

yngre end du, og, hvis jeg husker ret,

var jeg alt Moder til dig i den Alder,

hvori du end er Jomfru. Altsaa, fort sag:

den holde Ridder Paris beiler til dig.

Ammen.

Gia! det er en Mand, min unge Frøken!
en Mand som — Na! som han var gjort af Bog.

Fru Capulet.

Veronas Sommer har ei sliq en Blomst.

Ammen.

Ja! Han er just en Blomst, en rigtig Blomst!

Fru Capulet.

Nu, kan du elste denne ædle Ridder?
Festen skal du see ham ved vor Fest.
Læs i den unge Greves Ansigts Bog;
see Glæde streven der med Skjønheds Pen;
betragt hvert enkelt Træk, hvor alle Dele
samstemme smukt til et harmonisk Hele;
og fattedu ei Bogens Ord saa nøie,
saa læs Randglosen, streven i hans Die.
Saa kostelig en Eftovsbog vil kræve
et kostbart Bind, der kan dens Skjønhed hæve;
som Fjsten leger i den blanke Bølge,
saa vil sig Skjønhed helst i Skjønhed dølge;
den Bog er sikkert efter Alles Sind,
der gjemmer gyldne Ord i gyldent Bind.
Saa skal du dele Alt, hvad han kan give,
besidde ham og selv ei mindre blive.

Ammen.

Jo vist! naar har man hørt, en Brud blev mindre?

Fru Capulet.

Saa sig da, hvad dig om hans Veilen tykkes!

Julie.

Nu, jeg vil see ham, om maaskee det lykkes
at lide ham; dog skal ei længer naae
mit Blik, end I tillader det at gaae.

En Tjener (træder ind.)

Naadige Frue! Gæsterne ere komne, Aftensmaaaltidet er sat frem; Her kalder man paa, Frøkenen spørger man efter, Ammen bander man i Fædeburet, og Alting gaaer hulter til bulter. Jeg maa afsted for at varte op; jeg beder underdignigst, at I vil komme strax.

Fru Capulet.

Saa kom!

Ammen.

Gaa, Barn! du har havt skønne Dage; —
de skønne Nætter har du end tilbage.

Fjerde Scene.

Gade.

(Romeo træder ind med Mercutio, Benvolio, fem eller sex maskerede Personer, Fakkeldrægere og andre.)

Romeo.

Skal vi saa holde denne Tale, eller
skal uden Omsvøb vi gaae lige ind?

Benvolio.

Deslige Kunster er ei meer i Mode;
Nei ingen Amor med tilbundne Dine,
med malet Bue paa tartarist Bis,
der kyser Damer som en Fuglestræmsel,
og ingen slau Prolog, lært udenad
og stammet frem ved Hjælp af en Souffleur!
Lad dem kun tage os for hvad dem lyfter;
os lyfter en Springom med dem, saa gaae vi.

Romeo.

Giv mig et Blus; min Hu staaer ei til Springen;
mit Sind er mørkt, saa lad mig holde Lyset.

Mercutio.

Nei, vakkre Romeo, du maa med i Dandsen.

Romeo.

Nei, I har lette Fødder og er lette
om Hjertet; mit er tungt som Bly; det tynger
mig ned, saa jeg kan ikke røre mig.

Mercutio.

Du er jo Elster: laan Cupidos Binger,
og sving dig høit paa dem op over Jorden.

Romeo.

Hans hvasse Pil har saaret mig for dybt;
jeg kan ei svæve paa hans lette Binger;
jeg kan ei tage Flugten høit op over
min Smerte; Elstov trykker mig til Jorden.

Mercutio.

Nu, du vil dog vel ikke trykke Elstov?
behandle haardt det blide, kjæle Barn?

Romeo.

Er Elstov blid og kjælen? den er hvas
og haard og vild og stilker som en Djørn.

Mercutio.

Er Elstov haard mod dig, vær haard igjen;
stik du igjen, saa faaer du Ende paa den. —
Rom, giv mig nu et Ansigtstutteral.

(tager en Masse paa.)

Masse for Masse! — Lad nyssigne Dine
nu gjætte sig til grimme Træk herunder.
det rager ikke mig; min Bildmandsmasse
skal blive rød paa mine Begne.

Benvolio.

Rom!

bank paa, gaa ind, og er vi først derinde,

saa hver Mand flux paa Gulvet op til Dands!

Romeo.

Giv mig en Faffel! lad de muntre Svende
med rappe Fødder tumle Gulvets Halm;
jeg bliver ved det gode, gamle Ordspog:
„den Mand, som holder Lysen, han seer til.“
og snip, snap, snude; nu mit Eventyr
er ude; det er ude med mig selv!

Mercutio.

Og tip, tap, tønbe, saa vil jeg begynde.
Hvis det er ude med dig, vil vi drage
dig af den Elfskovspæl, — med Tugt at tale, —
hvori du sidder op til Dreene. —
Kom nu; vi brænde Lys ved høilys Dag.

Romeo.

Hvordan? ved Dag?

Mercutio.

Vi nøle her og øde
vort Faffelfstin som Lys ved Morgenrøde.
See paa vort Hjertes Mening; Hjertet naaer
til Maalet tidt, mens vild Forstanden gaaer.

Romeo.

Bort Hjerter gaaer vel med til Festen nu,
men ikke vor Forstand.

Mercutio.

Hvad mener du?

Romeo.

Snat jeg drømte —

Mercutio.

Vel! saa drømte Du.

Romeo.

Hvad drømte du?

Mercutio.

At Drømmeri er Tant.

Romeo.

En rigtig natlig Drøm spaaer stundom sandt.

Mercutio.

O, Dronning Mab var hos dig, kan jeg troe,
 Alfernes Jordemoder, hun, som kommer
 i Skikkelse ei større end Agaten,
 der sidder i en Borgemeisters Ring.
 Hun fører med et Spand af mindste Solgran
 henover Næserne paa Folk isøvne;
 Gjulegerne er Edderkoppeben;
 Græshoppevinger ere Bognens Ruf;
 af Spindevævet allermindste Traade
 er Seletøiet gjort, Halskablerne
 af Maanestraalerne i Nattebuggen;
 et Faarefyllingben er Piddestastet,
 Snærten et Fnug; en graaklædt Myg er Rudsst,
 ei halv saa stor som de smaa, runde Orme,
 der trykkes ud af dovne Pigers Fingre;
 Kareten er en Hasselnød, udhulet
 af Snekker Egern eller Mester Nodorm; —
 de var fra Krilbs Tid Bognmagere
 for Alferne. — I saadant Optog farer
 hun hen hver Nat, snart gennem Elsterhjerner,
 saa drømme de om Elstov, eller over
 en Hofmands Knæ, flux drømmer han om Knæfald;
 snart over en Lovkyndigs Fingre, strax
 han drømmer om Gebyrer; stundom over
 de Skønnes Læber, flux om Kys de drømme;
 men tidt i Brede straffer hun med Blegner
 en Slikmund, der forraades af sin Nænde.

Hun hører over Næsen paa en Hofmand,
 saa snuser han idrømme efter Hofgunst.
 Hun kommer stundom som en Liendegris
 og kilbrer Præstens Næse med sin Hale,
 saa drømmer han om bedre Præstekald;
 snart rører hun en Krigsmands Hals, saa drømmer
 han om at knække Halsen paa sin Fjende,
 om Brescher, Baghold, Klinger fra Toledo
 og favnedybe Drilkekrus; saa trommer
 hun for hans Dre, saa han farer op
 og i sin Angest bander et Par Bønner
 og sover ind igjen. — Hun filtrer sammen
 om Ratten Hestens Manke, og hun sletter
 i dovne Kvinders Haar en Marelof,
 som, naar den vifles op, spaaer svar Ulykke.
 Hun er den Trolld, som trykker unge Piger,
 naar de isøvne lægge sig paa Ryggen,
 og lærer dem at bære Livets Byrde;
 hun er —

Romeo.

Hold op, Mercutio, du taler
 om lutter Daarstab.

Mercutio.

Nu, ja vist, om Drømme,
 som er den ørkesløse Hjernes Fostre,
 Indbildningskraftens tomme Gjøglespil,
 saa tyndt og let et Stof som Luften selv,
 saa flygtigt, som den Vind, der spøger nu
 om Nordens frosne Bryst og pludseligt
 fortørnet farer bort derfra og vender
 sit Ansigt mod det dugbesprængte Syden.

Benvolio.

Den Vind vil blæse os bort fra os selv;
man har alt spist; vi komme vist for sent.

Romeo.

Før tidligt, frygter jeg; mit Sind spaaer ondt;
jeg aner, at en Skæbne, som end hænger
i Stjernerne, begynde vil inat
ved denne Fest sit frygtelige Kredslob
og ved en brat fremstyndet Død forforte
det spildte Liv, der gjemmes i mit Bryst.
Men han, som holder Røret paa min Fart,
han styre mine Seil! — Kom, muntre Brødre!

Benvolio.

Rør Trommen!

(de gaar.)

Femte Scene.

Sal i Capulets Hus.

Musikanter. Tjenere.

Første Tjener.

Hvor er Bradpande, siden han ikke hjælper os med
at tage af Bordet; han sliffer Tallerkenerne istedetfor at bytte
dem.

Anden Tjener.

Naar hele den gode Levemaade skal ligge i en eller to
Mænds Hænder, som oveni købet ikke ere vadsede, saa er det
Snarvis.

Første Tjener.

Væk med Vænestolene, flyt Skjenkebordet tilside, pas paa
Soltoiet! — Hør! glem et Stykke Mandeltærte til mig, og
er du min Ven, saa lad Portneren lukke Susanne Kværnsten
og Malene ind! — Hei, Anton! Bradpande!

Flere Tjenere komme.

Tredie Tjener.

Ja, Kammerat, her ere vi!

Første Tjener.

Man søger efter Jer, spørger om Jer, kalder paa Jer og længes efter Jer oppe i Storstuen.

Tredie Tjener.

Vi kan ikke være baade her og der! — Muntert Gutter! Sno Jer nu en Stund, og den, som lever længst, tager hele Klatten.

(De gaae ud.)

Capulet træder ind med Gæster, maskerede Personer o. s. v.

Capulet.

Velkommen, ædle Herrer? hver en Dame, som ingen Ligtorn har, vil dandse med Jer. — Ha! Ha! Skøn Jomfruer? hvem af Jer kan nu sige nei? Jeg sværger, hver, som gjør sig kostbar, har en Ligtorn? Hvad behager? — Velkommen, mine Herrer! Jeg har levet den Dag, jeg selv tog Maske paa og hvisteb de smukke Damer Ting i Dret, som de nok gad hørt; — det er forbi! forbi! — Velkommen, ædle Herrer! Hei spil op! Plads! Plads!! — Smaaaviger, ud paa Gulvet med Jer! (Musiken og Dandsen begynder.)

Fler Lys, I Knægte! Væk med Bordene! sluf Ilden ud! det blir for hødt i Salen. — Ah Gut! den Spøg kom dobbelt kjær, uventet! — Naa, sæt Jer, sæt Jer, Farbro'er Capulet! vi to er over vore Dandsedage; Hvorlænge er det, siden I og jeg tog Maske paa?

Anden Capulet.

For Gud! alt tredive Aar!

Første Capulet.

Hvor vil I hen? Nei, ikke nær saa længe!
det var, dengang Lucentio havde Bryllup;
det er til Pintse fem og tyve Aar,
og da fik vi os ogsaa en Springom.

Anden Capulet.

Nei, Fætter! nei, hans Søn er meget ældre;
hans Søn er tredive Aar.

Første Capulet.

Nei, hør til ham!

For to Aar siden var hans Søn umyndig.

Romeo (til en Tjener.)

Hvem er den Dame hist, som gav den Ridder
sin Haand til Dands?

Tjeneren.

Det veed jeg ikke, Herre!

Romeo.

O, med forstærket Glands hver Falkel stinner!
Som en Juvel i Negerpigens Dre,
saa smykker hendes Skjønhed Mattens Rinder,
for høi til denne Jord, for sin at røre.
Som i en Kragesværm en snehvid Due
er hun i sine Søstres Kreds at stue.
Saa snart den Dands er ude, vil jeg gaae
og salig denne Haand i hendes føie. —
Har jeg da elsket før? forsværg det, Die;
thi først inat jeg ægte Skjønhed saae!

Tybalt.

Jeg kjender denne Nøst! — en Montague!

Dreng, hent mit Sværd! — Hvor tør den Usling vove

at komme her, formummet som en Nar,
 til Gaan for vor høitidelige Fest?
 Nu, ved min hæderfronthe Adelsæt!
 at dræbe ham er ikke meer end Ret!

Capulet.

Hvad nu? Hvi stormer du saa vildt, min Frænde?

Tybalt.

Der staaer en Montague, vor Arvesjende,
 en Riding, som er kommen hid til Trods,
 at spotte med vor Høitidsfest og os!

Capulet.

Ung Romeo?

Tybalt.

Ja, Romeo, den Riding!

Capulet.

Naa, styr dig, Fætter! lad ham gaae med Fred!

Han har et ridderligt og ædelt Væsen,
 og, det er Sandhed kun, Verona priser
 ham som en brav og valfer Ungersvend.

Jeg vilde ikke for al Stadens Rigdom,
 at her i mit Hus steer ham Overlast.

Derfor vær rolig, lad som du ei seer ham;
 det er min Villie; hvis du agter den,
 saa see ei surt, men bort med disse Rynker,
 som slet sig passe til en Glædesfest.

Tybalt.

De passe sig, hvor sliig en Skurt er Gjæst;
 jeg taaler ham ei her!

Capulet.

Du skal ham taale!

Hvad nu, Pog? — du skal taale ham; du skal!
 Hvem er vel Herre her? du eller jeg? —

du vil ei taale? — Gud forlade mig! —
 Hvad! du vil vække Splid blandt mine Gjæster!
 og spille Manden for det Hele! du? —

Tybalt.

Det er en Skjændsel!

Capulet.

Ti! du er en Dreng!

vildhovebet og gal. — Nei vil man see! —
 det kunde angre dig; — jeg veed, hvad jeg veed!
 altid er du mod Strømmen! — det er Tid, jeg —
 Ha! godt sagt, Gutter! — Gaa, du er en Nar!
 vær rolig, eller — Flere Lys! — for Potter!
 jeg skal nok styre dig. — Saa, lystig, Børn!

Tybalt.

Jeg maa vel tvinge Harmen i mit Bryst;
 men gennem hver en Aare Blodet syder.
 Jeg gaaer; — men han, som selv til Gjæst sig byder,
 han skal betale dyrt sin korte Lyst.

(han gaaer.)

Romeo (til Julie.)

Har jeg for dristig rørt en Helligdom
 med syndig Haand, saa vil jeg gjerne bøde;
 min Læbe kommer, som en Pilgrim from,
 for med et Kys at flette ud min Brøde.

Julie.

Hvorfor vil Eders Haand I Uret gjøre?
 den hilste sømmeligt, i Fromheds Aand;
 en Pilgrims Haand tør vel en Helgens røre;
 en hellig Vandrers Kys er Haand i Haand.

Romeo.

Mon da en Helgen ingen Læber fik
 saavel som Pilegrimen?

Julie.

Jo, til Bøn.

Romeo.

Lad Læberne da følge Haandens Skif:
de bede; — nægt ei deres Tro sin Bøn!

Julie.

En Helgen pleier ei at røre sig,
Om end han giver, naar man beder smukt.

Romeo.

Du skønne Helgen, rør ei heller dig,
imens jeg tager mine Bønners Frugt.

(kysser hende.)

Saa svandt min Synd fra mine Læber hen.

Julie.

Paa mine Læber maa den altsaa være.

Romeo.

Min Synd? o, søde Bod! giv mig igjen
min Synd!

Julie.

J kysser efter Kunstens Lære.

Ammen.

Min Frøken, Eders Moder spørger om Jer.

Romeo.

Og hvem er hendes Moder?

Ammen.

Ei, min Herre,

det er jo vores Frue her i Huset,
en god, forstandig og gudfrygtig Dame;
og hendes Datter, som J talte med,
har jeg jo ammet; ja, jeg siger Jer,
hvo hende vinder, han har vundet Spil!

Romeo.

En Capulet? — dyrt Bud har du mig bragt!
Mit Liv er givet i min Fjendes Magt!

Benvolio.

Det Bedste er forbi; kom, lad os gaae.

Romeo.

Det frygter jeg; det Værste følger paa.

Capulet.

Nei, ædle Herrer, bryd ei op saa tidligt;
en lille simpel Aftensmad staaer færdig. —
Naa, skal det være? Vel, jeg taffer Alle!
Taf, ædle Herrer! en god rolig Nat! —
Bring flere Fakler! — Kom, jeg vil tilfængs.

(til den anden Capulet.)

Ei, Farbroer! det er paa min Ære tilbigt!
jeg vil til No.

(Alle gaae undtagen Julie og Ammen.)

Julie.

Hør kjære Amme, hvem er denne Herre?

Ammen.

En Søn og Arving af Liberio.

Julie.

Og hvem er det, som nu gaaer ud af Salen?

Ammen.

Ei! det er vist Petruchios unge Søn.

Julie.

Men hvem er han, som følger efter dem,
og som aldeles ikke vilde dansse?

Ammen.

Det veed jeg ikke.

Julie.

Gaa, spørg om hans Navn. —

Hvis han sit Hjerte til en Anden gav,
saa faaer jeg vel til Brudsfeng min Grav!

A m m e n.

Hans Navn er Romeo, en Montague,
enbaarne Søn af Eders Arveffjende.

Julie.

Mit første Had min første Elstovs Rilde!
for tidlig seet ukjendt, og kjendt for silde!
Hvor sært begynder dog min Elstovs Bei!
min Fjende, den forhadte, elsker jeg!

A m m e n.

Hvad! Hvad er det?

Julie.

Det var et Vers, jeg lærte
af En, jeg dandsed med.

(der kaldes paa Julie udenfor.)

A m m e n.

Nu kommer vi.

Kom, lad os gaae; nu er jo Alt forbi.

(de gaae.)

Chorus (træder ind.)

Den gamle Attraa ligger paa sin Baare;
den unge Lidenstab har Arven taget:
hun, som han sværmed for med Suk og Taare,
er nu for Julie forstuet og vraget.
Nu elstes Romeo og elsker atter;
dem begge greb det samme Trylleri;
men han maa sulke for sin Fjendes Datter,
hun plukker Elstovs Frugt paa Farens Sti.
Han er jo Fjende, derfor tør han ei
i Elstovs vante Sprog sin Bøn udsige;

hun elsker høit; men af, en frygtfom Pige,
 hvor skal hun finde til sin Elsker Bei?
 Dog Elskovs Magt vil Beien dem berede
 og blande deres Nød med salig Glæde.

Anden Act.

Første Scene.

(En aaben Plads, som støder op til Capulets Have.)

(Romeo træder ind.)

Romeo.

Kan jeg gaae bort, naar Hjertet bliver her?
 Vend om, du mørke Jord, og søg din Sol!

(Han bestiger Havemuren og springer ned paa den anden Side.)

(Benvolio og Mercutio træde ind.)

Benvolio.

Hei, Romeo! Fætter Romeo!

Mercutio.

Han er klog!

Min Tro! han er alt listet hjem tilfængs.

Benvolio.

Her løb han, og sprang over Havemuren.

Raab du, Mercutio!

Mercutio.

Hvad mere er,

jeg vil besværges ham. Kom, Romeo!
 du Grille! Galmand! Lidenfæb! Forelsfte!

kom, aabenbar dig for os i et Suk,
 tal kun et Elstovsvers, saa er jeg rolig;
 klynk blot et Ak! rim Lue blot paa Due;
 sig kun et venligt Ord til Moder Venus,
 et Stjæltsord blot til hendes blinde Søn,
 den Skytters Konge, han, som traf saa snildt,
 da Kong Cophetua forelsked sig
 i Liggerpigen! — Nei, han hører ikke
 han rører sig slet ikke! ingen Lyd!
 Stendød er Staklen! jeg maa mane ham. —
 Ved Rosalindes klare Dines Stjerner,
 ved hendes høie Pande, Rosenlæber,
 ved hendes lille Fod og trinde Læg
 og hvide Marmorknæ og saa fremdeles
 besværger jeg dig, aabenbar dig for os!

Benvolio.

Skald han hører dig, han bliver vred.

Mercutio.

O, nei! Han vilde vredes, hvis jeg maned
 en Aand af underlig og sær Natur
 op i hans Stjønnes Kreds og lod den staae der,
 indtil hun tæmmed og nedmaned den;
 det var Fornærmelse; men jeg besværger
 i Tugt og Ære; i hans Stjønheds Navn
 besværger jeg og maner kun ham selv.

Benvolio.

Kom, han har skjult sig mellem disse Træer,
 for der ved Nattens vaade Bryst at ligge.
 Blind er hans Elstov; helst i Mørke gaaer den.

Mercutio.

Er Elstov blind, sit Maal kun daarligt naaer den.
 Nu sidder han vel under Gbletræet

og ønsker, at hans Skjønne var et Æble,
og at han turde plukke det. — God Nat,
min Romeo; jeg tyer nu til min Dyne;
den Feltfeng her er kold at sove i.
Kom, skal vi gaae?

Benvolio.

O, ja; det er forgjæves
at søge efter den, som ei vil findes.

(de gaae.)

Anden Scene.

Capulets Have.

(Romeo træder ind.)

Romeo.

Den leer ad Strammer, som blev aldrig saaret! —

(Julie viser sig i sit Vindue.)

Men tys! Hvad straalet gjennem Vinduet hist?

O, der er Ost; og Julie er Solen!

Staa op, du fagre Sol, og dræb kun Maanen,
den avindshyge; hun er bleg af Harme,
fordi du, hendes Tjenerinde, er
langt skønnere end hun. O, hvorfor vil
du tjene hende? hun er fuld af Rid.

See, hendes Bestalindebragt er gusten
og bleg, kun slabt for Daarer; kast den bort! —
Det er mit Hjertes Dronning! o, det er
min Elskede! — O, vidste hun, hun var det! —
Hun taler; — dog hun siger Intet; — Intet?
Jo, hendes Dine taler; — jeg vil svare; —
Jeg er for dristig; ei til mig hun taler. —
To af de skønneste blandt Himlens Stjerner
fik andet Grind og bad hendes Dine

at sinne for dem, til de kom tilbage.
 Hvis hendes Dine nu var der, og de
 i hendes Ansigt! — o, de vilde skjæmmes
 af hendes Rinders Glands, som Lampens Stin
 af Dagens Lys; men hendes Dine vilde
 paa Himlen straaie med saa klar en Glands,
 at Fuglen sang og troede, det var Morgen.
 See, hvor hun støtter Rinden paa sin Haand!
 O, var jeg Handsken nu paa hendes Haand
 og rørte denne Kind!

Julie.

M!

Romeo.

Lys, hun taler! —

Tal atter, Lysets Engel! thi saa herlig
 du straaier her i Natten over mig
 som en af Herrens vingede Cheruber
 for Dødeliges himmelvendte Dine,
 der stirre med tilbagebøiet Hoved,
 i imens imag han rider Skyens Ganger
 og seiler sagtelig paa Lustens Barm.

Julie.

O, Romeo! hvorfor er du Romeo?
 Fornægt din Fader, og forkast dit Navn!
 vil du ei det, da sværg, at du er min,
 og jeg er ikke meer en Capulet!

Romeo.

Skal jeg vel høre mere? — skal jeg tale? —

Julie.

Det er jo kun dit Navn, som er min Fjende!
 du er dig selv, og ingen Montague.
 Hvad er da Montague? ei Haand, ei Fod,

ei Arm, ei Ansigt eller nogen Del
af Mennesket. O, vælg et andet Navn!
Hvad er et Navn? den Blomst, vi kalde Rose,
vil dufte lige sødt, hvordan den kaldes.
Saa vilde Romeo, hvad end han hed,
beholde al den Herlighed, han eier.
O, Romeo! bortkast dit Navn, og for
dit Navn, som ingen Del er af dig selv,
modtag mig hel.

Romeo.

Jeg tager dig paa Ordet;
kald du mig din, saa vil jeg døbes om;
jeg vil ei længer være Romeo.

Julie.

Hvem er dog du, som skjult i Natten trænger
dig ind i mine hemmelige Tanker?

Romeo.

Bed Navn kan jeg ei sige, hvem jeg er.
Mit Navn jeg hader, dyrebare Helgen!
fordi det er din Fjende; havde jeg
det skrevet her, da sønderrev jeg Ordet.

Julie.

Mit Dre drak endnu ei hundred Ord
af dine Læber; men jeg kjender Røsten;
er du ei Romeo, en Montague?

Romeo.

Ingen af Delene, du favre Jomfru!
hvis en af Delene mishager dig.

Julie.

Hvorledes kom du dog herind? hvorfor?
den høie Mur er svær at stige over,

og dette Sted er Død for den, der bærer
dit Navn, hvis en af mine Frænder saae dig.

Romeo.

Paa Elstovs Binger fløi jeg over Muren;
Stenmure lukker ikke Elstov ude;
Hvad Elstov kan, tør Elstov dristig prøve;
og dine Frænder kan ei standse mig.

Julie.

Isald de see dig, vil de dræbe dig.

Romeo.

At, der er større Fare i dit Die
end i en Snes af deres Sværd; dit Smil
gjør mig usaarlig imod deres Had.

Julie.

Ei for Alverden maa de see dig her.

Romeo.

For deres Blik mig Nattens Raabe dækker;
og elsker du mig ei, saa lad dem komme!
langt heller falde strax for deres Had,
end langsomt døe, din Kjærlighed berøvet!

Julie.

Hvem lærte dig at finde dette Sted?

Romeo.

Min Elstov, som først drev mig til at søge;
jeg laante Amor Dine, han mig Raad. —
Jeg er ei Sømand; men, var du saa fjern som
den store Strand, det fjerne Hav bestyller,
jeg vovede mig derhen for slig en Skat.

Julie.

Du veed, at Nattens Slør er paa mit Ansigt;
thi ellers farved Rødme mine Kinder
for det, som du inat har hørt mig sige.

O, gjerne agted jeg Sædvanens Lov;
 jeg fragif gjerne — gjerne, hvad jeg sagde.
 Men bort med Omsvøb! — Elfter du mig da?
 Jeg veed, du siger ja, og jeg vil troe dig;
 dog, sværger du, maaskee du bliver troløs;
 ved Elftendes Meneder, siger man,
 at Jupiter kun leer. O, Romeo,
 saafremt du elfter, sig det da oprigtigt;
 og mener du, du vandt mig altfor let,
 saa vil jeg lege haard og spille grusom
 og sige nei, — hvis du vil beile til mig, —
 men ellers ikke for Alverdens Riger!
 Ja, stjerne Montague, jeg er for øm;
 maaskee du kunde troe, jeg var letsindig;
 men tro mig, jeg er mere tro end de,
 som bedre kan den Kunst at lege fremmed.
 Hør mig, jeg vilde ogsaa leget fremmed,
 hvis ei du, før jeg saa dig, havde hørt
 min sande Følelse; derfor tilgiv mig,
 og tro ei, denne Kjærlighed er Letsind,
 som Nattens Mørke saa har bragt for Lyset.

Romeo.

Jeg sværger ved den hellige Maane hist,
 der strøer med Sølvglands disse Frugttrætoppe —

Julie.

Sværg ei ved Maanen, den ustadige,
 der skifter maanedlig sin runde Skive,
 at ei din Elstov skal som den omstiftes.

Romeo.

Hvad skal jeg sværge ved?

Julie.

Ved Intet! dog

sværg ved dit eget elstelige Bæsen,
 Naar er det Gudebillede, jeg tilbeder,
 Naar vil jeg troe dig.

Romeo.

Hvis mit Hjertes Elstov —

Julie.

Godt! sværg ei! — Skøndt jeg glæder mig ved dig,
 Jeg er ei glad ved denne Pagt inat;
 Noen er for rast, for lidt betænkt, for ilsom,
 For lig et Lyn, der er forsvundet, før man
 Naar sagt: det lynet. — Nu god Nat! du Kjære!
 Til deilig Blomst maaskee vor Elstovs Knop
 I Sommerlusten snart sig luffer op.

God Nat, god Nat! saa salig Fred og Lyst
 I dit Hjerte, som i dette Bryst!

Romeo.

Du gaaer da bort og stænker mig slet Intet?

Julie.

Og hvilken Gave kan jeg stænke dig?

Romeo.

Dit Trostabsløfte, som jeg gav dig mit.

Julie.

Det har jeg givet dig, alt før du bad;
 Men dog ønsked jeg, det stod end til at give.

Romeo.

Du tog det da igjen? hvorfor, Veninde?

Julie.

Kun for at give dig det freidigt atter.

Og dog, jeg ønsker jo kun det, jeg eier;
 Min Omhed er saa grændseløs som Havet,
 Min Kjærlighed saa dyb; jo meer jeg giver,
 Jo desmeer jeg har; thi begge har ei Ende.

(Ammen kalder indenfor.)

Jeg hører Støi; min Elskede, Farvel! — —
 Strax! strax! — O, vær mig tro, min Montague!
 Løb lidt, saa vil jeg komme strax tilbage!

(hun gaaer.)

Romeo.

O salige, salige Nat! jeg frygter for,
 da det er Nat, at Alt er kun en Drøm,
 for listlig til at være virkelig!

(Julie kommer igjen i Vinduet.)

Julie.

Et Ord, min Romeo, og saa god Nat!
 Saa fremt din Kjærlighed er ærlig findet,
 din Hensigt Egtekab, saa lad mig vide
 imorgen ved et Bud, jeg sender dig,
 naar, hvor du vil fuldbyrde Kirkens Pagt.
 Da lægger jeg min Lykke for din Fod
 og følger dig, min Husbond, hvor du gaaer!

(Ammen kalder indenfor.)

Strax! — Men har du ei Godt i Sinde mod mig,
 besværges jeg dig —

Ammen (indenfor.)

Froken!

Julie.

Strax! — da beil
 ei meer; men overlad mig til min Smerte! —
 Imorgen sender jeg dig Bud.

Romeo.

Saa sandt

jeg haaber —

Julie.

Tusinde god Nat!

(hun gaaer.)

Romeo.

Med dig

den sidste Glædesstjerne slukker sig. —

Man gaaer til Mo saa let som Barn fra Bogen,

men bort saa nødig som til Skole Bogen.

(han gaaer langsomt bort.)

(Julie kommer atter i Vinduet.)

Julie.

St! Romeo, St! O havde som en Jæger

jeg Loffetoner til at kalde paa

min ædle Falk! — Afhængighed er hæs

og tør ei høre Røsten, ellers vilde

jeg sprænge Hjeldets Gal, hvor Ekko boer,

og gøre dens Luftstrube mere hæs

end min ved at gjentage: Romeo.

Romeo.

Det var min Elskede, der kaldte paa mig!

Hvor sød en Solvflang har dog Elstovs Røst

Ratten, som den listigste Musik,

it Dre kan fornemme!

Julie.

Romeo.

Romeo.

Min Julie!

Julie.

Naar skal jeg sende Bud

imorgen tidlig til dig?

Romeo.

Kloffen Ni.

Julie.

Godt. — Indtil den Tid er det tyve Aar. —

Nu har jeg glemt, hvorfor jeg kaldte paa dig.

Romeo.

Saa lad mig tøve, til du huster det.

Julie.

Saa glemte jeg det, at du skulde tøve,
og husted blot, hvor sødt dit Selskab er mig.

Romeo.

Saa tøver jeg, at du maa evigt glemme,
og glemmer selv hvert andet Hjem end dette.

Julie.

Det gryer ad Dag; nu maa du gaae herfra,
og dog ei længer end den fangne Fugl,
som Pigebarnet leger med; hun slipper
den som en lænket Fange; derpaa drager
hun den tilbage ved sin Silkesnor,
i al sin Omhed skinsyg paa dens Frihed.

Romeo.

O, gid jeg var din Fugl!

Julie.

Ja, gid du var!

Dg dog, saa dræbte jeg dig vist med Hjærtegn! —
God Nat! god Nat! saa sød er Afstedssorgen,
at jeg god Nat vil sige til imorgen!

(hun gaaer.)

Romeo.

Søvn paa dit Die! Fred boe i dit Bryst!
O, var jeg Søvn og Fred for der at hvile! —
Nu vil jeg til min Skriftefader ile,
og søge Hjælp og strifte al min Lyst!

(gaaer.)

Tredie Scene.

Munken Lorenzos Celle.

(Lorenzo træder ind med en Kurb.)

Lorenzo.

Morgenen smiler ad den strænge Nat;
 nu lysner Østens Sky med Striber hvide,
 og Mørket, som den Drufue, raver mat
 med Stræk for Phobus' Flammevogn tilside.
 Før Solen brænder med sin fulde Kraft,
 og Duggen tørres bort i Dagens Hebe,
 en Kurbfuld Urter vil jeg mig oplede
 med Helbreds kræfter og med Dødens Saft.
 Jorden, Naturens Moder, er dens Grav;
 dens Grav er det, som er dens Fosterleie,
 og mangehaande Børn hun Livet gav
 og stænked Næring ved sit Bryst og Pleie;
 og rige Kræfter mange af dem fik;
 hvert Barn fik sin, et meer, et andet mindre.
 O, stor er dog den Magt, et kyndigt Blik
 kan see i Urters, Planters, Stenes Indre!
 Saa ringe Ting paa Jorden findes ei,
 den har jo noget særligt Godt at give,
 og intet Godt, som jo til Ondt kan blive
 ved Frafald fra sin rette Art og Veie.
 Dyb bliver Feil, naar den paa Vildspor kom,
 og Tid og Sted kan bringe Feil til Ære.
 See, denne lille, spæde Blomst kan bære
 skjult i sit Bæger Gift og Lagedom.
 Dens Duft er sød og fylder dig med Lyst; —
 smag den, og du er stedt i Dødsens Baade.
 Og som i Planten, saa i Mandens Bryst
 to Magter stride: Synden og Guds Naade!

Men er det Dnde stærkest i den Riv,
da gnaver Dødens Drm paa Plantens Liv.

(Romeo træder ind.)

Romeo.

God Morgen, Fader!

Lorenzo.

Herrens Fred med dig! —

Hvem er det, som saa tidligt hilser mig? —
Min Søn, det rober et uroligt Sind,
at med saa kort en Søvn du lod dig nøie;
Bekymring vaager i den Gamles Die,
og, hvor Bekymring boer, gaaer Søvn ei ind.
Men, hvor den sorgfri Ungdom lægger sig
til Ro, der har den gylbne Søvn sin Bolig;
at du saa tidlig færdes, siger mig,
at Sindets Uro gjør din Søvn urolig.
Hvad eller skal jeg troe, min unge Ven
slet ikke var i Sengen denneinde?

Romeo.

Og desto sødere gik Natten hen!

Lorenzo.

Nu, Gud forlade dig! — hos Rosalinde!

Romeo.

Hos Rosalinde? Fromme Fader, nei!
det Navn er glemt, ei meer for det jeg sørger!

Lorenzo.

Du er min gode Søn! — Men dølgs da ei —

Romeo.

Vel, jeg vil svare, før du atter spørger.
Jeg var tilstede ved min Fjendes Fest;
da var der En, som voldte mig en Bunde,
og som blev saaret selv; men du kan bedst

os begge hellig Lægeboom forunde.

Min Fader, see, jeg bærer ikke Nag;
jeg beder om, hvad og min Fjende baader.

Lorenzo.

Min Søn, forklar mig ligefrem din Sag;
hvo Gaader skrifter, Afslad saaer i Gaader.

Romeo.

Nu ligefrem: jeg gav mit Hjerte hen
til Capulets den favre Datter; — hun
har givet mig sin hele Sjæl igjen;
den hellige Kirkes Baand os fattes kun;
det maa du binde; hvor, hvorledes, naar
vi saaes og bytted Løfte, det fortæller
jeg, mens vi gaae. Til dig mit Haab nu staaer,
at du vil vie os, før Dagen hælder.

Lorenzo.

O, Sanct Franciscus, hvilket Bankelmød!
Og Rosalinde, din Tilbedte, hun
er glemt? — Ja, Ungdomselskov slaaer ei Rod
i Hjertets Dyb; den boer i Diet kun.

Jesu Maria! hvilken Taareflod
randt paa din blege Kind for Rosalinde!

Den kunde være sparet, unge Blod,
den Sorg, som flyver nu for alle Vinde. —

End har den sidste Sky sig ei fordelt
af dine Suf; end for mit Dre lyde
de gamle Klager; end den Graad ei helt
er tørret, som jeg saaer for hende flyde. —

Var du dig selv, og var din Smerte sand,
du og den Sorg tilhørte Rosalinde; —
og Alt er glemt? — I Sandhed, har en Mand
jaa liden Kraft, hvor skal det gaae en Kvinde!

Romeo.

Min Kjærlighed til hende dables du.

Lorenzo.

Afguderiet, Søn, ei Kjærligheden.

Romeo.

Og bød mig den begrave —

Lorenzo.

Ei for nu

en ny at vække af dens Grav isteden.

Romeo.

O, ståend ei! Hun, som nu mit Hjerte har,
har al sin Kjærlighed til Gjengjæld givet;
det gjorde ei den Anden.

Lorenzo.

Hun blev var,

din Elskov var som Vindens Leg i Sivet.

Men kom, min unge Sommerfugl, kom med!

Jeg vil dog staae dig bi; det kan vel hænde,
at Eders Pagt kan bringe Held og Fred,
og Eders Slægters Riv i Vensteb ende.

Romeo.

Saa kom da! lad os gaae! jeg kan ei hvile!

Lorenzo.

Saa sagte, Søn! Den snubler, som vil ile!

(de gaae.)

Fjerde Scene.

Gade.

Benvolio og Mercutio træde ind.

Mercutio.

Hvor Djævelen kan den Romeo være? — Kom han
ikke hjem inat?

Benvolio.

Ikke til sin Faders; jeg har talt med hans Tjener.

Mercutio.

Ha, denne blege, grumme Rosalinde,
hun piner ham tilsidst fra Vid og Sænds.

Benvolio.

Tybalt, en af den gamle Capulets Frænder,
har sendt et Brev hjem i hans Faders Hus.

Mercutio.

Et Feidebrev, saasandt jeg lever!

Benvolio.

Romeo vil give ham Svar.

Mercutio.

Give Svar paa et Brev kan Enhver, der kan skrive.

Benvolio.

Nei, han vil vise Brevskriveren, at han er Mand for
at møde ham.

Mercutio.

O, stakkels Romeo! han er allerede saa godt som død!
Han er gjennemboret af et Pigebarns sorte Dine; stude igjen-
nem Dret af en Elstovs sang; den lille blinde Buestyttes Pil
har truffet hans Hjerte lige i Centrum; — og han skal
være Mand for at møde Tybalt?

Benvolio.

Ei, hvad er den Tybalt?

Mercutio.

Ingen Finkeridder, kan jeg sige dig. O han er den
boldeste Ceremonimester ved Wrens Hof! Han fægter, som du
synger efter Noder, og holder nøie Takt og Tone; gjør blot
en sextendels Pause: — en, to, — det tredje Stød har du i
Brystet. Han støder en Silkeknæp tværs igjennem; det er en
Fægtemester; en Adelsmand af det allerbedste Blod, — som

kan opregne dig alle Tvekampens Regler og Formaliteter fra først til sidst. — Ah den guddommelige *Passado*! den herlige *punto reverso*! Ah den —

Benvolio.

Hvad for en?

Mercutio.

Pofter tage disse naragtige, læspende, forstruede Modejunker! Hvilke nymodens Toner stemmer de ikke op — „Paa min Tre, en overmaade fortræffelig Klinge! — en overmaade velbogen Mand! — en overmaade fortræffelig Løs!“ — Er det dog ikke en Gudsjammer, Bedstefader, at vi saaledes skal overbømmes med disse udenlandske Splysuer, disse Modekræmmere, disse *pardonnez-mois*, som staae saa stift paa de nye Formaliteter, at de ikke kan sidde imag paa den gamle Bænk!

(Romeo træder ind.)

Benvolio.

Her kommer Romeo, her kommer Romeo!

Mercutio.

Som en vindtørret Sild uden Rogn! — See, hvor alt hans Kjød er blevet til Fisk. — Nu sværmer han for de Sange, hvori Petrarcha udgjød sin Smerte. Laura er kun en Koffepige imod hans Skjønne; for Pofter, hun havde dog en bedre Elsker til at berime sig. — Dido er en Masteballe, Cleopatra en Taterkjælling, Helena og Hero et Par Laptaster, Thise en lysviet Løs eller saadant Noget; men det har Ingenting at betyde. — Signor Romeo! bon jour! Der har du en fransk Hilsen i Anledning af dine franske Pluderhosser! — Hvad stak dig inat, at du viste saa affstikkende en Opsørsel?

Romeo.

God Morgen, mine Venner! Hvad var det for en affstikkende Opsørsel?

Mercutio.

Du gjorde pludseligt en Afstikker, og lod os i Stikken.

Romeo.

Undskyld mig, Mercutio, Anledningen var saa vigtig, at jeg var nødt til at lade Høfligheden i Stikken og stole paa, at du ikke blev stikken.

Mercutio.

Dine Bittigheder lod du da ikke i Stikken, de stikke jo ud af dig, som Pindene paa et Pindsvin.

Romeo.

Dine Indsald ere saa tørre som Pinde idag.

Mercutio.

Nei, naar Bittigheden saaledes staaer paa Pinde for dig, vil jeg ikke prøve paa at stifte dig. — Naa, er det nu ikke bedre end det evige Gistovsklynkeri. Nu kan man dog tale med dig igjen. Nu er du den gamle Romeo igjen.

Romeo.

Hvad er der i Farvandet?

(Ammen og Peter træde ind.)

Mercutio.

En Seiler! en Seiler!

Benvolio.

To for een! en Orlogsmand og en Skude.

Ammen.

Peter!

Peter.

Hvad godt?

Ammen.

Min Bifte, Peter!

Mercutio.

Saa, giv hende den, gode Peter, til at skjule hendes Ansigt med; for af de to er Biften smukkest.

A m m e n.

Guds Fred og god Morgen, gode Herrer!

Mercutio.

Guds Fred og god Aften, stjern Somfru!

A m m e n.

Er det nu Aftenstid?

Mercutio.

Saa for Jer! der er Aftenrøde paa Jeres Næse!

A m m e n.

Ovi, skamme Jer skulde I! Hvad er I for En?

Romeo.

En, min gode Kone, som Vorherre har skabt sig selv til Plage.

A m m e n.

Det var, min Tro, godt sagt! — sig selv til Plage, sagde han. — Kan ingen af de gode Herrer sige mig, hvor jeg skal finde den unge Romeo?

Romeo.

Det kan jeg sige Jer; men den unge Romeo vil være ældre, naar I har fundet ham, end han var, da I begyndte at søge ham. Jeg er ellers den yngste af det Navn.

A m m e n.

Hvis det er Jer, saa ønskede jeg gjerne at tale med Jer under fire Dine.

Benvolio.

Hun vil indbyde ham til et lidet Aftensmaaltid et Sted.

Mercutio.

En Loffedue! en Loffedue! Halloho!

Romeo.

Hvad er du paa Spor efter?

Mercutio.

Ikke en Hare i Leiet, men en — Nok sagt! — Far-
vel, Romeo! — Kommer du hjem til din Faders? Vi vil
spise til Middag der.

Romeo.

Jeg kommer siden.

Mercutio.

Farvel, min gamle Deilighed! Farvel, min Allerdei-
ligste! min Allerallerdeiligste!

(Mercutio og Benvolio gaae.)

Ammen.

Far I Potter i Bold! — Men sig mig dog, Herre,
hvad var det for en grov Rumpan, som var saa fuld af Ugl-
spilstreger?

Romeo.

En Herre, som gjerne hører sig selv tale, og som pleier
at sige mere i et Minut, end han kan vedstaae i en Maaned,

Ammen.

Dersom han mukter et Ord imod mig, skal jeg tage
ham i Kardusen, om han saa var dobbelt saa fry, som han
er, og en Snes saadanne Hansvurster til; og, kan ikke jeg,
saa skal jeg nok finde dem, der kan. Den lumpne Karl! Jeg
er ingen af hans Løiter! jeg er ingen af hans Gaster! —
og du skal ogsaa staae der, Peter, og see paa, at enhver Sturf
slaaer sig til Ridder paa mig.

Peter.

Jeg saa Ingen slaae sig til Ridder paa Jer; havde
jeg seet det, kan I troe, min Klinge skulde snart være kommen
for en Dag; jeg tør trække fra Læderet, saa rask som nogen
Anden, naar jeg seer min Leilighed til et ærligt Slagsmaal,
og Retten er paa min Side.

Ammen.

Au, ved Gud! jeg har ærgret mig, saa jeg ryster over hele min Krop! Den lumpne Karl! — Jeg beder Jer, Herre, et Ord i Erum, og, som jeg sagde Jer, min unge Frøken bød mig at lede Jer op. Hvad hun bød mig sige Jer, vil jeg beholde hos mig selv; men først og fremmest maa jeg sige Jer, at dersom I vilde lade hende sidde med en lang Næse, som man siger, saa var det ret en stammelig Dpførsel af Jer, som man siger; for Frøkenen er pur ung, og derfor, hvis I havde to Tunger i een Mund, saa var det en grumme slet Behandling at byde en Adelsfrøken, og ret en nedrig Streg.

Romeo.

Gode Amme! anbefal mig til din Frøken; jeg forsikrer, at —

Ammen.

Naa du milde Gud! Ja, min Tro! det skal jeg sige hende, hver Løddel. At, hvor hun vil blive lykkelig.

Romeo.

Hvad vil du sige hende, gode Kone? du hører ikke, hvad jeg siger.

Ammen.

Jeg vil sige hende, Herre, at I forsikrer, at — og det er efter min Forstand just saadan, en ægte Cavalier skal tale.

Romeo.

Ved hende søge Leilighed at komme til Skrifte henad Aften hos Lorenzo; der skal hun finde baade Skriftestol og Brudestammel. — Der er for din Umag.

Ammen.

Nei, min Tro, Herre! ikke en Skilling.

Romeo.

Snak! Du skal tage det.

A m m e n.

U sagde, henad Aften. Godt! hun kommer.

R o m e o.

Og bliv saa staaende bag Klostermuren;

der skal min Tjener møde dig ret snart

og bringe dig en Stige, gjort af Reb;

den bærer mig i Nattens tause Stund

op til min Glædes himmelhøie Tinde.

Farvel! — Vær tro! jeg skal belønne dig.

Farvel! og anbefal mig til din Frøken.

A m m e n.

Naa, Gud velsigne Jer! — Men hør dog, Herre!

R o m e o.

Hvad har du meer at sige, gode Kone?

A m m e n.

Er Eders Tjener taus? — Jo kan bevare

en Løndom; men hos Tre er den i Fare.

R o m e o.

Jeg svarer for ham; han er tro som Guld!

A m m e n.

Nu da, Herre! min Frøken er den sødeste Frøken i Al-
verdens Rige — Herre Gud! dengang hun endnu var en lille
bitte Sladdermund, — O, der er en Cavalier her i Staden,
en som hedder Paris, som gjerne vilde gjøre sine Hosser grønne
hos hende! men hun, det søde Barn, saae ligesaa gjerne en
rigtig Skruptudse, som hun seer ham. Sommetider driller
jeg hende lidt, og siger, at Paris er det allersmukkeste Mand-
folk; men jeg kan forsiſſke Jer, at naar jeg siger det, bliver
hun ligesaa hvid i sit Ansigt som et Lagen. Begynder ikke
Romeo og Rosmarin med et og samme Bogstav?

R o m e o.

Jo, de begynde begge med R; men hvad skal det sige?

Ammen.

Na! I er en Spøgesugl! R. R. er det Bogstav, man turrer Hunde med. Nei, jeg veed nok, det begynder med et andet Bogstav; og hun gjør de allerrareste Udtydninger over det, over Jer og Rosmarin, saa Hjertet vilde hoppe af Glæde i Jer, naar I hørte dem.

Romeo.

Unbefal mig til din Frøken!

(Romeo gaaer.)

Ammen.

Sa, tusinde Gange for een! — Peter!

Peter.

Hvad godt?

Ammen.

Tag min Bifte, Peter, og gaa foran!

(de gaae.)

Femte Scene.

Capulets Have.

(Julie træder ind.)

Julie.

Kloffen var slagen Mi, da Ammen gif,
og førend halv Ti loved hun saa vist
at være her. Maaskee hun fandt ham ikke? —
Dog, det er ikke saa! — O, hun er lam!
Nei, Elfskovs Sendebud bør være Tanken,
der iler snarere end Lysets Straaler,
som jage Skyggen henad Høiens Sider.
Derfor er Venus' Bogn bespændt med Duer,
og derfor fik den lette Amor Vinger.
Nu staaer alt Solen paa den største Hvide
af Dagens Vandring, og fra Mi til Tolv er
tre lange Timer, — og hun kommer ikke!

O, var der Ungdomsild i hendes Blod,
 da flet hun med en Fjerboldts lette Flugt;
 imit Ord slog hende til min Hjertenshjer,
 og hans igjen til mig. — Men gamle Følt
 er fast, som de var døde, — dørste, tvære,
 med stive Lemmer og som Bly saa svære!

(Ammen og Peter træde ind.)

O Gud! der er hun! — Søde, kjære Amme!
 Hvad Nyt? traf du ham? — Lad din Tjener gaae!

Ammen.

Bliv du ved Døren, Peter!

(Peter gaaer.)

Julie.

Nu, min gode,
 min kjære Amme! — Gud, hvorfor saa mørk?
 Hvor du et Sorgens Bud, saa sig det muntert;
 Ammen, er det godt, fordærver du jo kun
 troet glade Budstabs liflige Musik,
 og det du spiller den med sure Miner!

Ammen.

Beg er saa træt! lad mig dog puste først!
 Alf! mine Ven! Na, hvor jeg dog har rendt!

Julie.

Tag mine Ven, men giv mig blot dit Budstabs!

O, kjære, kjære Amme! tal dog, tal!

Ammen.

Wi, hvilken Hast! I kan vel vente lidt?

W seer jo, jeg er ganske aandeløs.

Julie.

Du aandeløs? naar du har Aande til,
 træt sige mig, at du er aandeløs?

Undstyldningen, du bruger for din Nølen,
 er længer end det Bud, du nøler med.
 Sig, er dit Bud godt eller ondt? svar blot
 Ja eller Nei; paa Nøsten vil jeg vente;
 men svar mig blot paa det: godt eller ondt?

A m m e n.

Nu da, I har gjort et Valg som en lille Tøsse; I
 forstaaer Jer ikke paa at vælge en Mand. — Romeo! Jo det
 er en net En; skøndt hans Ansigt er smuffere end enhver
 anden Mand, saa overgaaer hans Ben dog alle andre
 Mænds, og hvad Hænderne angaaer og Fødderne og hele
 Kroppen, — skøndt der ikke er meget at sige om dem, saa
 er de dog uforlignelige. Han er just ikke Galanteriet selv;
 — men jeg indestaaer Jer for, at han er saa from som et
 Lam. — Nu, bliv saadan ved, Barnlille, og dyrk din Gud!
 — Her, har I spist til Middag?

Julie.

Nei, Nei! — Men alt det vidste jeg jo før; —
 Hvad siger han om Bielsen? hvad? svar dog?

A m m e n.

O, Gud! mit Hoved! o det stakkels Hoved!
 det banker, som det skulde gaae istykker!
 og saa i Ryggen! o, min Ryg! min Ryg! —
 O, Gud forlade Jer, som jog mig ud;
 jeg sit min Død paa denne Kattejagt!

Julie.

Det gjør mig ondt, at du er ikke vel;
 Men søde, gode, kjære Amme! sig mig:
 hvad siger Romeo?

A m m e n.

Han siger som

en ærlig Ridder, smuk, beleven, venlig
og sikkert dydig — Hvor er Eders Moder?

Julie.

Min Moder? hun er inde? hvor vel ellers? —

Ammen, hvor du svarer sært: „Han siger som

en ærlig Ridder: Hvor er Eders Moder?“

Ammen.

Waa, du min Gud! saa hidfig! vil man see!

Det er vel Plasteret til mine Ben.

Waa I en anden Gang Bert Grind selv!

Julie.

O, hvor du piner mig; — hvad siger han?

Ammen.

Har I Forlov idag at gaae til Strifte?

Julie.

Ja!

Ammen.

Nu, saa skynd Jer til Lorenzos Gælle,
der er den Herre, som gjør Jer til Frue. —

Nu kom det skjelmste Blod i Kinderne;

de blive Purpur strax ved mindste Ryhed!

Skynd Jer til Klostret; jeg skal hen og hente

en Stige, som skal bære Eders Elster,

naasnart det mørknes, op til Fuglens Rede.

Nu maa jeg være Træl for Jer og slide;

hi hi! inat I andet saaer at vide! —

gaa til Bords; til Gællen I; afsted!

Julie.

Farvel! Farvel! — afsted, til Salighed!

Sjette Stene.

Lorenzos Celle.

(Lorenzo og Romeo træde ind.)

Lorenzo.

Saa smile Himlen da til denne Pagt,
at ikke Fremtids Sorg gjør os tilfamme.

Romeo.

Amen! lad komme nu, hvad Sorg der kan!
den veier Intet mod den Lyst, som Synet
af hende blot et kort Minut mig stjænter.
Foren med Herrens Ord blot vore Hænder,
og da lad Elstovs Morder, Døden, komme!
det er mig nok at kalde hende min!

Lorenzo.

Saa voldsom Glæde faaer en voldsom Ende
og døer midt i sin Seir, som Ild og Krudt
fortæres, naar de kyskes; — Konningen
er vammel ved sin overdrevne Sødme,
og, mens vi smage den, forgaaer os Lysten.
Det hedder: elste længe, elste lidt; —
Fortidlig og Forsent kom lige vidt!

(Julie træder ind.)

Der kommer Bruden; — o, saa let en Fod
vil træde let paa Livets haarde Stene.
Ja, Elsfende kan gaae paa Spindelbævet,
der slagrer for den kaade Sommerlustning,
og dog gaae trygt; — saa let er denne Verdens
forsængelige Elstovslyst!

Julie.

Godaften,

min fromme Skriftefader!

Lorenzo.

Romeo

Skal takke for os begge, kjære Datter!

Julie.

Mit Dnske gjælder ham med; ellers var
hans Tak for meget.

Romeo.

O, min Julie!

hvis i dit Bryst der er et Overmaal
af Glæde som i mit, og hvis du bedre
forstaaer at laane den det ydre Smykke,
forsøb da med din Aande denne Lust,
og lad de rige Toners Sprog fortolke
den Drøm om Salighed, som blev os begge
ved dette dyrebare Møde stænket!

Julie.

Min Følelse er rigere paa Indhold
end Ord; stolt af sin Skat forsmaaer den Smykke.
Kun Tiggeren udregner, hvad han eier;
min Elskov voget er til sliig en Sum,
at ikke halvt jeg kan min Rigdom tælle.

Lorenzo.

Kom følg mig! vi vil gjøre Sagen kort!

Seg vil Jer ei til Ensomhed betroe,
forinden Kirken har gjort En af To!

Tredie Act.

Første Scene.

Offentlig Plads.

(Mercutio og Benvolio træde ind med en Page og Tjenere.)

Benvolio.

Kom nu, Mercutio! kom, lad os gaae!
 det er saa varmt, og Capulets Slægt er ude;
 og mødes vi, kan Slagsmaal ikke undgaaes;
 i Heden kommer Blodet let i Røg.

Mercutio.

Du er næsten som en af de Karle, der, naar han træder over Dørtærpfelen ind i et Bærtshus, strax smider Kaar=den paa Bordet, og siger: „Gud lade mig ikke komme til at have dig nødvendig!“ og naar det andet Glas begynder at virke, trækker han den mod Kjældersvenden, hvor han igunden slet ikke havde den nødvendig.

Benvolio.

Er jeg som en af de Karle?

Mercutio.

Saa vist! ja vist! Du er saa hidsig en Ramphane, som nogen i hele Italien; lige saa let opægget til Brede, som vred, naar du bliver opægget!

Benvolio.

Og hvad mere?

Mercutio.

Var der To som du, saa var der snart slet Ingen; for de vilde gjøre det af med hinanden. Du! du ypper jo Riv med en Mand, fordi han har eet Haar flere eller eet Haar færre i sit Skjæg, end du har. Du ypper Riv med en

Mand, fordi han knæffer Nodder, og du har ingen anden Grund i Verden, end den, at du har nøddebrune Dine; hvilket Die, undtagen saadant et Die, kunde der opbage en Grund til Strid? Dit Hoved er saa fuldt af Riv og Strid som et Æg af Blomme og Hvide; og dog er dit Hoved mangel god Gang blevet slaaet til Røræg for din Rivagtighed. Du har yppet Klammeri med en Mand, der hostede paa Gaden, fordi han vækkede din Hund, der laa og sov i Solen. Banskede du ikke en Skrædder, fordi han havde taget sin nye Kjole paa før Paastedag? og en anden, fordi han havde bundet sine nye Sko med gamle Baand? — Og du, du vil prædike for mig om at yppe Klammeri?

Benvolio.

Var jeg saa griddt paa Klammeri som du, saa laa jeg i sorten Muld inden Aften.

(Tybalt og Flere træde ind.)

Men ved mit livagtige Hoved! — komme ikke der Capuletterne?

Mercutio.

Bed det, jeg træder paa! jeg ændser det kun lidt!

Tybalt (til sit Følge.)

Følg efter mig; thi jeg vil tale til dem. —

Et Ord med En af Jer, I gode Herrer!

Mercutio.

Og kun eet Ord med Een af os? Lad det ikke gaae saaledes alene; lad et Ord og et Slag følges ad!

Tybalt.

J skal finde mig flink nok til det, Herre! hvis J vil give mig Anledning.

Mercutio.

Kunde J ikke tage en Smule Anledning, uden at man gav Jer den?

Thbalt.

Mercutio! du slaaer paa de samme Strænge, som Romeo!

Mercutio.

Slaaer paa de samme Strænge? Hvad! gjør du os til Spillemand? Hør, hvis du gjør os til Spillemand, saa maa du ikke vente at høre andet end skjærende Toner; her er min Fiolbue; her er den, der skal lære Jer at dansse! — Guds Død! det tør I hyde mig?

Benvolio.

Vi tale her paa aabent Torv og Gade;
gaaer enten bort i Enrum, eller taler
med Rolighed om Eders Tvist; hvis ikke
gaaer hver til sit. Folk staaer og stirrer paa os.

Mercutio.

Ei! lad Folk stirre! dertil sit de Dine!
Jeg viger ei et Skridt for Nogen, jeg!

(Romeo træder ind.)

Thbalt.

Godt! gaa med Gud! her kommer Mand for mig!

Mercutio.

Ja! I er, paa min Sjæl, ei Mand for ham!
prøv kun en Dyst med ham, høibaarne Junker,
saa skal I see, at han er Mand for Jer!

Thbalt.

Romeo! mit Had til dig har ikke Raad til
en bedre Hilsen end: du er en Niding!

Romeo.

Thbalt! den Grund, jeg har til Venstab for dig,
formilder stærkt det Bredens Svar, som hører
til sli en Hilsen! — Jeg er ingen Niding! —
Farvel! Jeg seer, du kjender mig kun slet.

Tybalt.

Dreng! det formilder ei den Haan, som du har vist mig; derfor vend dig om og træk!

Romeo.

Saa hør dog; jeg har aldrig vist dig Haan, men er din Ven langt meer end du kan ane, før du har indseet Grunden til mit Venskab.

Nu, gode Capulet, — det Navn jeg agter saa høit som mit, — jeg beder dig, vær rolig!

Mercutio.

O, feige, æreløse Ydmyghed!

Alla stoccata! det er kort Proces! (trækker.)

Du Rottesfænger, Tybalt! op til Dandsen.

Tybalt.

Hvad vil du mig!

Mercutio.

Tag Eders Slire ved Drene og træk den ud af sin Balg! Nap Jer, eller min skal suse om Eders Dren, inden den er ude.

Tybalt (trækker.)

Rom! jeg er Mand for Jer!

Romeo.

Kjære Mercutio, stik din Kaarde ind!

Mercutio.

Rom Junker, kom og vis mig Eders Kunster!

Romeo.

Benbolio, træk! slaa deres Klinger ned!

Slam Jer, I Herrer! ingen Voldsomhed!

Tybalt! — Mercutio! — Tyrsten har forbudt

udtryffeligg al Strid i Stadens Gader!

Holdt, Tybalt! — Holdt, Mercutio! —

(Tybalt gaaer med sit Følge.)

Mercutio.

Jeg er saaret! —

Gid Pest maa ramme begge Eders Huse! —
 Med mig er det forbi! — Er han da sluppen
 fra Legen uden Stramme?

Benbolio.

Er du saaret?

Mercutio.

Ja — ja, en Rist, en Rist! alt nok for Pokker! —
 Hvor er min Page? — gaa, Knægt! hent en Læge!

Romeo.

Fat Mod, min Ven! det kan ei være farligt.

Mercutio.

Nei, det er ikke saa dybt som en Brønd, heller ikke saa
 bredt som en Kirkedør; men det slaaer til, og jeg behøver det
 ikke større. — Kom og spørg efter mig imorgen, saa skal I
 see, hvad jeg er for en alvorlig Mand. — Jeg kan sige Jer,
 jeg har spist det Salt, jeg skal spise i denne Verden! Gid
 Djævelen havde begge Eders Huse! — Død og al Ulykke! en
 Hund, en Rotte, en Mus, en Kat skal fradse en Mand ihjel!
 En Storstryder, en Skurk, en Ussling, som fægter efter Reg-
 nebogen! — Hvorfor Djævelen gif du imellem os? jeg blev
 saaret under din Arm! —

Romeo.

Jeg mente alting godt!

Mercutio.

Hjælp mig i Hus,

Benbolio! jeg mærker, at jeg segner.

Gid Pest maa ramme begge Eders Huse!

mig har de lavet Druesøde af;

jeg har, hvad jeg behøver; — mer end nok!

Fordømte Huse!

(Benbolio fører Mercutio bort.)

R o m e o.

Denne ædle Ridder,

min Ven, vor Fyrstes Frænde, sit for min Skyld
sit Banesaar! — mit gode Navn er stjændet
af Tybalt's Haansord; — Tybalt, som har været
i Slægt med mig en Time! — — Julie!
din Skjønhed har omflabt mig til en Kvinde
og smeltet i mit Bryst Manddommens Staal!

Benvolio kommer tilbage.

B e n v o l i o.

O, Romeo! vor tappre Ven er død;
den hjælle Aand har svunget sig i Sky;
for tidlig blev den kjed af denne Jord.

R o m e o.

Den mørke Skjæbnens Dag, som nu frembrød,
den bærer mange andre i sit Skjød.

B e n v o l i o.

Der kommer han igjen, den vilde Tybalt!

R o m e o.

Ilive! fejerstolt! Mercutios Bane!
Saa fly til Himlen, milde Skaansomhed!
du Hævnens Aand, med Flammebliffet, du
skal lede mig! — Nu, Tybalt! tag igjen
dit Ridingsnavn! — Mercutios Sjæl er end
ei kommen langt paa Veien over os
og venter efter din til Rejsefælle.
Du eller jeg gaaer med ham, — eller begge!

T y b a l t.

Du usle Dreng! du fulgtes med ham her;
saa følg ham hist!

R o m e o.

Lad denne være Dommer!

(de fægte; Tybalt falder.)

Benvolio.

Fly, Romeo! — der kommer Borgervagten;
Tybalt er dræbt; — staa ikke der forstenet! —
Fald du bliver greben, sælger Fyrsten
din Dødsdom; — skynd dig! red dig! søg et Ly!

Romeo.

Hvor Lykken driver Gjæf med mig!

Benvolio.

Saa fly!

(Romeo gaaer.)

(Bevæbnede Borgere o. fl. komme.)

Første Borger.

Hvor blev han af, som slog Mercutio?
den Morder, Tybalt, hvorhen flygted han?

Benvolio.

Der ligger Tybalt.

Første Borger.

Følg mig strax paa Stand!

Jeg byder Jer i Fyrstens Navn, følg med!

(Fyrsten træder ind med Følge tilligemed Capulet, Montague,
deres Husfruer og Andre.)

Fyrsten.

Hvor er den Frække, som har brudt vor Fred?

Benvolio.

Min høie Fyrste! jeg fra først til sidst
har seet den hele, sørgelige Tvist.

Den, som har dræbt din Ven Mercutio,
han ligger fældet her af Romeo.

Fru Capulet.

Tybalt! min Broders Barn! min Frænde død!
o Fyrste! — Husbond! — see, det Blod, der flød,

var mit! o Fyrste, vær retfærdig nu!
 jeg kræver Blod for Blod af Montague! —
 o Frænde! Frænde!

Fyrsten.

Sig, Benvolio!

Hvo havde Skyld i Striden af de To!

Benvolio.

Tybalt, som ligger dræbt ved Romeos Haand.

Først talte Romeo ham venligt til,
 bad ham betænke først, hvor liden Grund
 der var til Trætte, mindede ham tillige
 om Eders høie Mishag; — men alt dette,
 fremsagt med høflig Tone, roligt Blik
 og ydmyg Bøining, kunde ikke stemme
 til Freden Tybalts vildt oprørte Sind;
 thi dog før Fred han rendte flux en Dyst
 med skarpen Dd imod Mercutios Bryst;
 han lige harmtændt vender Staal mod Staal
 og modig stolt slaaer med ene Haand
 den kolde Død tilside, med den anden
 mod Tybalt sender den igjen, som atter
 behændig slynger den did, hvor den kom fra.
 Da raabte Romeo: „Stand! Venner! still!“
 og, endnu mere hurtig end hans Tunge,
 hans slinke Arm slog begges Mordstaal ned
 og foer imellem dem; men netop under
 hans Arm traf Tybalts lumste Stød den skjælle
 Mercutios Hjerte; saa tog Tybalt Flugten,
 men kom tilbage strax til Romeo.
 I denne Stund var just hans Hævnlyst vakt,
 og sammen foer de som et Lyn; thi, før jeg
 fik trukket for at stille dem, var alt

den raske Tybalt dræbt, og som han faldt,
da flygted Romeo. — Mit Liv til Pant,
at Alt, hvad jeg fortalte her, er sandt!

Fru Capulet.

Han er i Slægt med Montague; han følger
kun Venstabs Bud; men Sandheden han dølger.
Vel Snese fægted i den onde Riv,
og alle myrbed kun det ene Liv.
Min Fyrste, vær retfærdig! staf os Bod!
for Tybalts Liv jeg kræver Romeos Blod.

Fyrsten.

Romeo var hans, han var Mercutios Død.
Hvo skal betale mig det Blod, her flød?

Fru Montague.

Ei Romeo! han var Mercutios Ven;
han tog, hvad Loven havde givet hen
til Døden, Tybalts Liv!

Fyrsten.

Og derfor han

fra denne Stund forvises fra vort Land.

Min Del af Sorg i Eders Riv jeg sandt;
mit Fyrsteblood som Offer for den randt;
men I skal bøde mig saa svar en Bod,
at I skal angre haardt min Frændes Blod.

Nu er mit Hjerte lutt for Gunst og Naade;
ei Bønner eller Graad skal Eder baade;
thi spar dem! — Romeo skal flye paa Stand;
ifald han findes, er han Dødens Mand.

Bær dette Lig herfra, og mærk mit Ord:

Hvo som benaader Drabsmænd, over Mord!

(Alle gaae.)

Anden Scene.

Et Bærelse i Capulets Hus.

(Julie træder ind.)

Julie.

Afsted, I Gangere med Flammehove,
 titil Phoebus' Bolig! dersom Phaeton
 naar Kjoresvend, han pidsted Eder snart
 titil Vest og bragte Nattens dunkle Sky. —
 Bred du dit tætte Forhæng ud, o Nat;
 som fremmer Elstovs Vært! lad Speidersøiet
 lufte sig, mens Romeo, useet,
 ævnt af Rygtet, iler i min Favn! —
 Ved Elstovs Løndom har de Elstende
 jo nok i deres egen Skjønheds Lys,
 og, dersom Kjærlighed er blind, saa enes
 den bedst med Natten. — Kom, du milde Nat,
 alvorslige Matrone, klædt i Sort.
 Lær mig det Spil at tabe, mens jeg vinder,
 hvor begge sætte Ungdoms rene Blomst
 titil Indsats! — Skjul du med dit sorte Slør
 det vilde Blod, der blusfer i min Kind,
 indtil den bange Kjærlighed faaer Mod
 og kalder Elstovs Vært Blusfærdighed!
 Kom, Nat! — kom, Romeo, du Dag i Natten!
 thi du vil jo paa Nattens Binger hvile
 snedvidere end Sne paa Ravnens Ryg! —
 Kom, blide Nat! kom, elstovsrige Nat
 med sorte Bryn! giv mig min Romeo!
 og naar han dør, del ham i Stjerner smaa!
 da vil han saa forstjønne Himlens Afsyn,
 at Verden vil forelske sig i Natten,

og ikke hylde Solens Flitterglands! —
 Al! jeg har kjøbt en Elstovsbolig, men
 endnu ei tiltraadt den; og jeg er solgt,
 men endnu ei modtaget! — Denne Dag
 er lang, som Natten før en Fest er lang
 for Barnets Utaalmødighed, der fik
 den nye Pynt og tør ei bære den.

(Ammen træder ind med en Rebstige.)

O, der er Ammen, og hun bringer Nyt,
 og hver en Røst, som nævner Romeo,
 er mig en Himmelsrøst. — Nu, Amme, sig,
 hvad Nyt? Hvad har du der? — o, det er Stigen,
 som Romeo bød dig hente?

Ammen (kaster den paa Gulvet.)

Ja! — ja — Stigen!

Julie.

Bee mig! hvad Nyt? — Du vrider dine Hænder!

Ammen.

Gud vær os naadig! — Han er død! død! død!

Vi er fortabte! Alting er fortabt!

O bee os! han er myrdet! han er død!

Julie.

Kan Himlen være saa misundelig?

Ammen.

Nei, Himlen ei; men Romeo! — o, Romeo!

Hvem skulde have troet det? — Romeo!

Julie.

Hvem er du, onde Aand, der piner mig?

var det et Jammerhyl fra Helveds Afgrund?

Har Romeo da dræbt sig selv? — Sig Ja!

den korte Lyd vil dræbe mere sikkert

end Basiliskens dødelige Blik.

hvis han er dræbt, sig Ja, hvis ei, sig Nei!
 død denne Lyd døer eller lever jeg!

Ammen.

Jeg saae hans Saar med disse mine Dine, —
 Gud fri mig! — her — her paa hans skjæffe Bryst, —
 et ynkeligt, et blodbestænket Lig;
 blegt, blegt som Aske, og med Blod besudlet,
 med levret Blod! — jeg daanedes ved Synet.

Julie.

O, brist, mit Hjerte! — brist! du tabte Alt!
 O Fængsel, mine Dine! seer ei mere
 lil Frihed op! Støv! bliv til Støv igjen!
 Stands her, mit Pulsflag! — bærer nu til Ro
 maasamme Baare mig og Romeo!

Ammen.

O, Tybalt! Tybalt! Du min bedste Ven!
 vennesæle Tybalt! brave Ridder!
 maas jeg da leve, for at see dig død?

Julie.

Ga! hvilken Storm er det fra alle Sider?
 Er Romeo myrdet, og er Tybalt død?
 min hjære Frænde, hjertenshjære Husbond? —
 Blæs, Dommefagsbasun, til Verdens Stræk!
 Hvem lever da, naar disse To er døde?

Ammen.

Tybalt er dræbt, og Romeo forvist;
 hans Morder, Romeo, er landsforvist.

Julie.

O, Gud; — Flød Tybalts Blod for Romeos Haand?

Ammen.

Ga, ja det flød! O, vee os! ja det flød!

Julie.

O, Slangehjerte under Blomstermaste!
 Naar boede Dragen i saa sjon en Hule?
 Du favre Boldsmand! onde Helvedaand
 i Englestauning! Ravn i Dueham!
 du Lam med Ulvesind! fortabte Bæsen
 i Guddomsstiftelse! just modsat det,
 du ligner mest! du Helgen, dømt til Helved!
 du hæderlige Ridning! — O, Natur!
 hvad havde du i Helvede at gjøre,
 da du gav denne Djævelaand sin Bolig
 i dette favre Legems Paradis?
 Naar fik en Bog med saa affstyligt Indhold
 saa smukt et Bind? — O, at dog Evig kan boe
 i sliig en herlig Borg!

Ammen.

Der er ei Trostab,
 ei Urlighed hos Mænd; mensvorne alle!
 troløse, falske, Hyklere tilhobe!
 Ak! hvor er Peter? — giv mig aqua vitæ!
 den Sorg, den Nød, den Kummer gjør mig gammel! —
 Skam faa den Romeo!

Julie.

Din Tunge visne
 for dette Ord! Han blev ei født til Skam!
 Skam bliver selv tilskamme paa hans Pande;
 det er en Throne, hvor man kunde Gren
 til hele Verdens Gneherster trone! —
 Et vilbt Dyr var jeg, da jeg skjældte ham!

Ammen.

J taler vel om Eders Frændes Morder?

Julie.

Skal jeg da tale ilde om min Husbond?
 min arme Herre! hvem skal hjærligt værge
 dit Navn, naar jeg det skjænder, jeg, som var
 min Hustru trende Timer? — Dog, hvorfor,
 du onde Mand, har du min Frænde dræbt? —
 en onde Frænde vilde dræbt min Husbond. —
 Vend om til Eders Bæld, I spildte Taarer!
 I skylde Sorgen hver af disse Draaber,
 som I vildsfarende til Glæden offre!
 Min Mand, som Tybalt vilde dræbt, han lever;
 Tybalt er død, som vilde dræbt min Mand.
 Allet det er Trøst; hvorfor skal jeg da græde? —
 Der var et Ord, værre end Tybalts Død;
 det dræbte mig. O, kunde jeg det glemme! —
 Men, o! det tynger svart paa min Grindring,
 som Brøden paa en dømt Misbæders Sjæl.
 Tybalt er død og Romeo forvist!"
 Det Ord: forvist, det ene Ord: forvist,
 er Tybalts Død titusindfold. — Hans Død
 var Sorg nok, hvis den kom alene; eller
 somvis Smerter elste Følgeskab og gjerne
 smæd andre Smerter parres, hvorfor fulgte
 da ikke paa det Bud: Tybalt er død,
 min Fader, Moder, begge ere døde"? —
 Det havde været da en Sorg, som andre.
 Men dette Baghold efter Tybalts Død:
 "Romeo forvist!" — det ene Ord har dræbt
 min Fader, Moder, Tybalt, Romeo, Julie
 og Alle — Alle. — Romeo forvist!
 Det Ord er Døden uden Maal og Ende;

ei Ord udfige kan en Sorg som denne! —
Hvor er min Fader og min Moder? sig!

Am men.

I Graad og Jammer over Tybalts Lig.
Vil I gaae til dem? skal jeg følge Jer?

Julie.

Lad dem den Dræbtes Saar med Taarer væde;
for den Forviste maa jeg længer græde. —
Tag denne Stige! — stakkels Redskab! du
er jo, som jeg, forladt og stuffet nu!
i mine Arme stulde du ham baaret; —
nu har som Mø jeg Enkesløret kaaret.
Saa kom da, kom! — min Brudgom venter jo! —
men det er Døden, ikke Romeo!

Am men.

Gaa ind! jeg vil opsoge Romeo
til Eders Trøst. — Jeg veed nok, hvor han er.
Hør dog! I Nat skal Romeo hid sig liste;
Hos Munkene, veed jeg, at han skjuler sig.

Julie.

O, bring min Ridder denne Ring fra mig,
og lad ham hente mit Farvel, — det sidste!

(de gaae.)

Urdie Frem.

Lorenzos Celle.

(Lorenzo og Romeo træde ind.)

Lorenzo.

Kom, Romeo! kom frem, du Frygtens Søn!
Ulykken har forelsket sig i dig,
og du er viet til Gjenvordigheden.

R o m e o.

Hvad Nytt, min Fader? hvad er Fyrstens Dom?

Sig, hvilken Sorg kan banke paa min Dør,
 som ei jeg kjender?

L o r e n z o.

Altfor velbekjendt

er du, min Søn, med disse mørke Gæster!

Jeg bringer Tidende om Fyrstens Dom.

R o m e o.

Er Fyrstens Dom vel mindre end min Dødsdom?

L o r e n z o.

En mere naadig Dom kom fra hans Læber,

kun Legemets Forvisning, ei dets Død.

R o m e o.

Forvisning? — Ha! — Vær naadig dog! — sig Død!

Forvisning har langt større Rædsel i

end Blot end Døden; — sig dog ei Forvisning!

L o r e n z o.

Min Søn, du er forvist her fra Verona;

men trøst dig! Verdens Ræds er vid og stor.

R o m e o.

Der er ei Verden udenfor Verona;

men Skjærsild, Pinsler, selve Helvede!

forvist herfra er jeg forvist fra Verden;

Forvisning bort fra Verden hedder Død. —

Forvisning er det falske Navn paa Døden.

O, naar du giver Død det Navn Forvisning,

og halslugger du mig med en gylden Dø

og smiler ad det Slag, der dræber mig.

L o r e n z o.

O, Dødsynd! vilde Utafnemlighed!

Men Vor Lov bestemmer Døden for din Brøde;

men Fyrstens Raade tog Parti for dig,
 tilfidesatte Loven og forandred
 den sorte Dødsdom til en blot Forvisning;
 det er høi Raade, og du seer den ikke?

Romeo.

O, det er Marter, ikke Raade! — Himlen
 er her, hvor Julie er; hver Kat, hver Hund,
 hver lille Mus, hver ringeagtet Skabning
 er her i Himlen og tør see paa hende; —
 men Romeo tør ei. Den mindste Flue
 er mere værd, mer agtet, mere høviff
 end Romeo; den tør jo røre ved
 min Julies hvide Haand, det Underværk!
 den tør jo stjæle Guders Salighed
 fra hendes Læber, der bestandig rødme
 i ren, jomfruelig Blusærdighed,
 som om de regned selv dens Kys for Synd;
 men Romeo tør ei; han er forvift;
 en Flue tør det, jeg maa flye derfor;
 dog siger du, Forvisning er ei Død!
 O, havde du ei Gift, ei sleben Kniv,
 slet intet — nok saa ringe — Dødens Redskab
 at myrde med undtagen det: Forvift?
 Forvift! Munk! de fordomte Mander nævne
 det Ord i Helved under Jammerhyl!
 Hvor har du Hjerte — du, en hellig Mand,
 en Skriftefader, Syndernes Forlader,
 min fuldtro Ven! — hvor har du Hjerte til
 at knuse mig med dette Ord, Forvift?

Lorenzo.

Forsagte Daare! hør dog blot et Ord!

Romeo.

O, du vil atter tale om Forvisning!

Lorenzo.

Jeg giver dig et Skjold mod dette Ord,
den søde Mælk i Modgang, Viisdomslæren,
som kan dig trøste, sjønt du er forvist.

Romeo.

Igjen, forvist? — Til Helved Viisdomslæren!

Kan Viisdomslæren slabe mig en Julie,
fuldkaste Fyrstens Dom, omplante Staden?

Den duer ei, den hjælper ei; ti stille!

Lorenzo.

Jeg seer jo nok, gal Mand har ingen Dren.

Romeo.

Hel rimeligt, naar viis Mand ei har Dine.

Lorenzo.

Lad mig dog tale med dig om din Stilling.

Romeo.

Du kan ei tale om, hvad du ei føler.

Var du saa ung som jeg, og Julie Din, —
gift for en Time siden, — Tybalt dræbt, —
som jeg forelsket og som jeg forvist:

da kunde du jo tale med, afride
dit Haar og kaste dig, som jeg, paa Jorden
og tage Maalet forud af din Grav.

(det banker.)

Lorenzo.

Staa op! det banker, hjære Romeo! skjul dig!

(det banker.)

Romeo.

Nei, nei! med mindre mine Sukke kan
som Taage skjule mig for Speiderøine!

(det banker.)

Lorenzo.

Hør, hvor det banker! — Hvem er der? — Staa op!
du bliver greben! — Bent dog lidt! — Staa op!
(det banker.)

Løb til mit Væsekammer! — Strag! — Min Gud!
hvor egensindig! — Ja! nu kommer jeg!
(det banker.)

Hvem banker da saa haardt? Hvor er I fra?
Hvad godt?

Ammen (udenfor.)

Luf op, saa skal jeg sige Jer det.
Jeg er fra Frøken Julie.

Lorenzo (luffer op.)

Saa velkommen!

Ammen (træder ind.)

O, fromme Fader! sig mig, fromme Fader,
hvor er min Frøkens Husbond, hvor er Romeo?

Lorenzo.

Paa Gulvet der, af sine Taarer druffen!

Ammen.

Alf, saadan gaaer det netop og min Frøken;
just netop saa!

Lorenzo.

O, Sorgens Sympathi!

O, Smertens Lighed!

Ammen.

Saadan ligger hun, —
i Jammer og i Graad, i Graad og Jammer! —
Staa op! staa op! staa, hvis I er en Mand!
For Julies Skyld, for hendes Skyld staa op,
og synk ei saadan under Sorgen.

Romeo.

Amme!

A m m e n.

Al! Herre, af! — Ja den Bei skal vi Alle!

R o m e o.

Du nævned Julie? Hvor gaaer det hende?

Betragter hun mig som en gammel Morder,
nu da jeg har vor Glædes Barndom plettet
med Blod, der er saa nær i Slægt med hendes?

Hvor er hun? hvordan har hun det? Hvad siger
min hemmelige Brud til denne bratte
Adskillelse?

A m m e n.

Hun siger Intet, Herre!

Hun græder kun og græder, kaster sig
hen paa sin Seng og farer op igjen,
og raaber Tybalt, kalder saa paa Romeo,
og segner saa igjen.

R o m e o.

Som om det Navn,

stødt af Kartovens dødelige Svælg,
var hendes Død, som den fordømte Haand,
der hører til det Navn, slog hendes Brænde.
Sig, Munk! o, sig, i hvilken skjændig Del
af dette Legem boer mit Navn? Sig frem,
at jeg kan hærge den forhadte Bolig!

(drager sit Sværd.)

L o r e n z o.

Hold din formastelige Haand tilbage! —
Er du en Mand? — din Skabning siger det; —
din Graad er Kvindegraad; din vilde Færd
er som et Rovdyrs blinde Raseri.
Brængbilled af en Kvinde, flædt som Mand!
Brængbilled af et Dyr, forflædt som begge!

Du har forbausset mig! Ja, ved min Helgen!
 jeg troede, at dit Sind var bedre artet. —
 Du dræbte Tybalt! Vil du dræbe dig
 og dræbe hende, som i dig kun lever,
 ved mod dig selv at øve syndigt Had?
 Hvi skjælber du din Fødsel, Jord og Himmel?
 Jord, Himmel, Fødsel, alle tre forenes
 i dig, og dem vil du med eet forspilde?
 Skam dig! du skjænder jo din Skabning samt
 din Elstov og dit Bid; thi som en Gnier
 du svømmer jo i Overslod af Alt,
 men bruger Intet til sit rette Brug,
 som var at smykke Skabning, Bid og Elstov.
 Din ædle Skabning er kun som et Billed
 af Bøx, naar den fornægter Mandens Kraft!
 din dyre Elstovsød kun Mened, naar
 du dræber den, du tilsvor Liv og Glæde.
 Dit Bid, — den Pryd for Skabning og for Elstov, —
 vanslægtet og unyttigt for dem begge,
 som Krudt i en ukyndig Krigsmands Krudthorn,
 antændes ved din egen Daarlighed,
 og knust du ligger af dit eget Værn.
 Op! vær en Mand! fat Mod! din Julie lever;
 hun, for hvis Skyld du nylig laa som død; —
 det er en Lykke. Tybalt vilde dræbt dig;
 du dræbte Tybalt; — det er atter Lykke.
 Den Lov, som hød din Død, blev din Beninde,
 og nøies med Forvisning; — det er Lykke. —
 En Byrde af Betsignelser nedsænker
 sig over dine Skuldre, Lykken kommer
 og beiler til dig i sit bedste Smykke;
 men som en lunefuld, vanartig Pige,

du vrisper ad din Lykke og din Elskov.

O, vogt dig! vogt dig, kjære Søn! thi de,
som gjøre slikt, faae en elendig Død! —

Til din Elskede, som aftalt var;

stig op til hendes Kammer; gaa, trøst hende!

men tøv ei der, til Bagten stilles ud!

saar du slipper du ei bort til Mantua,

hvor du skal boe, til Tiden er beleilig

til at forkynde Eders Ektepagt,

forson Eders Venner, bede Fyrsten

om Naade og faae dig tilbagekaldt

med hundred tusind Gange større Glæde,

end du med Jammer nu gik bort herfra. —

gaa forud, Amme! hils din skønne Frøken;

lad hende snart faae Husets Folk tilfængs,

hvorhen vel ogsaa Sorgen driver dem.

Snart kommer Romeo.

Am men.

Naa, Herre Gud!

Jeg kunde have staaet hele Natten

og hørt paa Eders Blisdom. Hvad dog Lærdom

er for en Stat! — Nu, Herre, jeg vil melde

min Frøken, at I kommer.

Romeo.

Gjør det kun,

og bed den Søde tænke paa at staaende.

Am men.

Her er en Ring, hun bød mig give Jer,

og skynd Jer nu da, thi det bliver sildigt!

(Ammen gaaer.)

Romeo.

O, hvor min Sjæl er nu paa ny oplivet.

Lorenzo.

Gaa nu! god Nat! — Hush, Alt beroer paa dette:
reis enten, førend Dagten stilles ud!
hvis ei, da reis forklædt, naar Dagen gryer.
Forbliv i Mantua; jeg vil opsoge
din Tjener, og han skal fra Tid til anden
berette dig, hvad Godt der hændes her. —
Din Haand! det er alt seent; Farvel! god Nat!
Drag bort i Fred! Gud være med dig, Søn!

Romeo.

Hvis ikke Glædens Fylde vinked mig,
med Sorg jeg skiltes nu saa brat fra dig. —
Farvel!

(de gaae.)

Fjerde Scene.

Bærelse i Capulets Hus.

Capulet, Fru Capulet og Grev Paris træde ind.

Capulet.

Saa sørgeligt, som det er gaaet, Greve,
blev der ei Tid at tale til vor Datter.
Seer I, hun elsked høit sin Frænde Tybalt,
saavel som jeg. — Nu — vi skal alle den Bei! —
Men det er silbdigt nu; iaften kommer
hun ikke ned. — Jeg kan forsikre Eder,
at, hvis det ikke var for Eders Selstak,
var jeg iseng alt for en Time siden.

Paris.

I Sorgens Tid er det ei Tid at beile.
God Nat, min Frue! vil I bringe Julie
min Hilsen?

Fru Capulet.

Gjerne, og imorgen veed
 jeg hendes Mening. Nu iaften har
 hun indelugt sig ene med sin Kummer.

Capulet.

O Grev Paris! Jeg tør svare Eder for
 min Datters Kjærlighed. Jeg troer, at hun
 vil lyde mig i Alt; jeg veed det vist. —

(til Fru Capulet.)

O Gaa op til hende, før I gaaer tilsængs;
 og meld hende, min Søn Paris elsker hende,
 og — hører I — befal, at hun paa Onsdag —
 stop — hvad er det nu idag?

Paris.

Først Mandag.

Capulet.

Mandag? ja, saa er Onsdag lidt vel snart!

Nu, Torsdag altsaa; sig da, at paa Torsdag

skal hun formæles med den ædle Greve. —

Er I beredt? befalder I vort Hastværk! —

Ja vi gjør ei megen Stads; kun et Par Benner;

thi, seer I, Tybalt er saa nylig dræbt;

om man kunde troe, vi tog vor Frændes Død

saa os altfor let, hvis Gildet var for stort;

altsaa en halv Snes gode, gamle Benner

og dermed stop! — Hvad mener I om Torsdag?

Paris.

Jeg ønsked, Greve, Torsdag var imorgen!

Capulet.

Godt! gaa med Gud! saa lad det være Torsdag. —

O Gaa I til Julie, før I gaaer tilsængs,

og forbered vor Datter paa sit Bryllup. —

Farvel min Herre! — Heida! lys mig til
mit Kammer! gaa foran! — det er saa sildigt,
at det kan kaldes tidligt snart. — God Nat!

(de gaae.)

Femte Scene.

Julies Kammer.

(Romeo og Julie.)

Julie.

Vil du alt gaae? der er jo langt til Dag;
det var jo Nattergalen, ikke Lærken,
som nylig stufede dit bange Dre;
den synger her hver Nat i det Granattræ;
tro mig, du Kjære, det var Nattergalen.

Romeo.

Nei, det var Lærken, Morgenens Herold,
ei Nattergalen. Seer du, Elskede,
i Osten de misundelige Striber
paa Kanten af de stilte Morgenskyer?
Udbrændt er Nattens Lys; den muntre Dag
staaer paa sin Taa bag Vjergets lette Taager.
Nu maa jeg gaae herfra og frelse Livet,
hvis ikke, blive her og finde Døden.

Julie.

Det Lys er ikke Dagens Lys, det veed jeg.
Det er et Lustsyn, sendt af Solens Ande;
det skal inat din Fakkelsbærer være
og lyse paa din Vej til Mantua;
o, tøv dog lidt; det haster ei endnu.

Romeo.

O, lad dem gribe, lad dem dræbe mig!
er det din Villie, saa er jeg tilfreds!

Welan! det Graa er iffe Morgnens Die;
 Soet er det blege Gjenstyn kun af Maanen;
 Soet er ei Lærkens Slag, hvis Dirren fyllder
 Noen høie Himmelhvælving over os.

Beg tøver gjerne; nødig vil jeg gaae. —

Rom, Død! Velkommen! Julie vil det saa; —

Mit Hjerte! tal! — det er ei Morgengry.

Julie.

Alt jo! det er! det er! bort! stynd dig! fly!

Det Lærken er, som synger saa forstemt,

I haarde Mislyd, hæse, skarpe Toner. —

Man siger, Lærken synger Haab og Glæde; —

Alt! der er haabløs Afsted i dens Tone! —

Det hedder, Lærken bytter Dine med

Den lede Ludsje; — gid de byttes Røst;

Den Røst af dine Arme river mig,

Fremkalder Dagen og bortkalder dig. —

Det lyssner mer og mer! o, stynd dig, fly!

Romeo.

Det mørkner mer og mer med Sorgens Sky.

Ammen (kommer ind.)

Min Frosen!

Julie.

Amme!

Ammen.

Eders Moder kommer!

Nu vogt Jer! vær forsigtig! Dagen græper.

(gaaer.)

Julie (aabner Vinduet.)

Nu kommer Lyset ind, men Livet flyer!

Romeo.

Farvel! Farvel! — Endnu et Kys; det sidste!

(stiger ned.)

Julie.

Ben! Elster! Husbond! skal jeg saa dig miste! —
 Lad mig faae Bud fra dig hver Dag — i Timen; —
 i hvert Minut er der jo mange Dage. —
 O, saadan regnet, vil jeg blive gammel,
 før jeg igjen skal see min Romeo.

Romeo.

Farvel! saaatidt som det vil lykkes mig,
 en Elstovshilsen vist jeg sender dig.

Julie.

Al! troer du, vi skal sees engang igjen?

Romeo.

Jeg tvivler ei! og al vor Sorg skal tjene
 til Tidssfordriv i vore Fremtidsdage.

Julie.

O, Gud! mit Hjerte aner intet Godt.
 Mig synes nu, som du dernebe staaer,
 jeg seer dig dybt i Graven som et Lig.
 Mit Dødt stufes, eller du er dødbleg.

Romeo.

Det er for mine Dine ogsaa du!
 Ja, Sorgen drak vort Blod. — Levvel da nu!

(gaaer.)

Julie.

O, Lykke! Alle kalde dig ustadig;
 hvad vil du da med ham, som er saa tro?
 O, Lykke! vær ustadig! thi saa haaber
 jeg, du vil ei beholde ham ret længe,
 men sende ham tilbage.

Fru Capulet.

Er du vaagen?

Julie.

Hvem kalder? Er det Eder, min Fru Moder? —

Er hun end ei tilsengs saa sildigt? eller

saa tidligt allerede staaet op? —

Alf hvilken uvant Grund kom hun herhid?

Fru Capulet (kommer ind.)

Hvor gaaer det, Julie?

Julie.

Ikke vel, min Moder!

Fru Capulet.

Begræder du endnu din Frændes Død?

Kan da din Graad opfylle ham af Graven?

gog dermed gav du ham dog ikke Livet.

Saa hold nu op! Sorg viser meget Benstab;

ommen megen Sorg beviser liden Rægt.

Julie.

W, lad mig græde ved et Tab, jeg føler

saa dybt!

Fru Capulet.

Du føler det; det gjør ei Bennen,

du græder for.

Julie.

Forði jeg føler Tabet,

jeg kan ei andet end begræde Bennen.

Fru Capulet.

Nu, Barn! Hans Død begræder du vel mindre,

end, at den Riding, som har dræbt ham, lever!

Julie.

Den Riding? hvem?

Fru Capulet.

Den Riding, Romeo.

Julie (affides.)

O, himmelvidt er Riddingen fra Romeo! —

(høit.)

Forlad ham, Gud, som jeg det gjør af Hjertet;
dog volder ingen Mand mit Hjerte Sorg,
som han!

Fru Capulet.

Forði den lumste Morder lever.

Julie.

O, ja! og mine Hænder kan ei naae ham.
Gid ene jeg min Frænde maatte hævne!

Fru Capulet.

Vi skal faae Hævn; frygt ei for det! græd nu
ei mer; jeg sender Bud til En i Mantua,
hvor den forviste Rønningsmand nu boer;
han skal berede ham en uvant Drif,
saa han skal snarlig gjøre Tybalt Selfab;
saa haaber jeg, det er dig nok.

Julie.

I Sandhed,

jeg faaer vist aldrig nok af Romeo,
før jeg kan see ham; — død — er jeg jo næsten
af Hjertesorg for denne fjære Frænde. —
O, Moder! kan I finde blot en Mand,
der bringer Giften, vil jeg lave den,
saa Romeo skal, naar han har taget den,
flug slumre sødt. — O, hvor mit Hjerte hader
at høre blot hans Navn, — da jeg dog ikke
kan naae ham og bevise Tybalt's Morder
den Kjærlighed, jeg sølte for min Frænde!

Fru Capulet.

Find du kun Midlet; jeg skal finde Manden! —

Men nu, mit Barn, har jeg et Glædesbud.

Julie.

Denne glædetomme Tid er Glæde
 velkommen. Maa jeg høre det, min Moder?

Fru Capulet.

Saa hør da, Barn! du har en kjærlig Fader;
 for al din Sorg at slukke har han strax
 indtænkt en Glædesdag, der kommer dig
 snarest helt uventet, som den kommer mig!

Julie.

Hvor glædeligt! og hvilken Dag er det?

Fru Capulet.

Saa tænk dig! næste Torsdag Morgen tidlig
 den kjæffe, unge, gjæve Riddersmand
 Grev Paris vil dig i Sanct Peters Kirke
 til Altret føre som sin glade Brud!

Julie.

Au, ved Sanct Peters Kirke og Sanct Peter!

Det aldrig bliver jeg hans glade Brud!

Jeg undres ved den Hast; — jeg skal formæles,

for den, man kaarer mig til Mand, har beilet. —

O, Moder! sig min Herre og min Fader,

jeg vil ei giftes end, og, hvis jeg gjør det,

da sværger jeg, det bliver før med Romeo,

hvem, — som I veed, — jeg hader, end med Paris. —

— I Sandhed! det var nye Tidender!

Fru Capulet.

Her kommer just din Fader, sig det selv;

og see, hvorledes han optager det.

(Capulet træder ind med Ammen.)

Capulet.

Maar Solen gaaer til Hvile, falder Duggen;

men nu, min gode Frænde gif til Hvile,
 fylregner det. — Naa da, mit Barn! et Bandspring?
 bestandig Taarer? altid Regnveir? — I
 dit lille Legeme du efterligner
 en Baad, et Hav, en Storm; i dine Dine,
 som jeg vil kalde Havet, er der Ebbe
 og Flod af Taarer; Baaden er dit Legem,
 der seiler i den salte Strøm, og Stormen
 er dine Suf, der kæmpe med din Graad,
 og den mod dem; — og kommer der ei Havblis,
 saa gaaer i Stormen snart dit Legem under. —
 Nu, Kone! Har I sagt hende vor Billie?

Fru Capulet.

Ja! men hun siger nei! hun takker Jer! —
 Gid hun var viet til sin Grav, den Taabe!

(vil gaae.)

Capulet.

Stop! lad mig høre! Kone! lad mig høre!
 Hvad! Vil hun ikke? takker hun os ikke?
 Er hun ei stolt, og priser sig lykkelig,
 at vi har stæffet hende sli en Herre
 til Brudgom, som hun har saa lidt fortjent?

Julie.

Ei stolt deraf; men dog taknemlig er jeg.
 Jeg kan ei være stolt af det, jeg hader;
 dog selv for Had jeg takker, ment som Godehed.

Capulet.

Hvad nu! Fru Logica! Hvad er alt dette?

„Stolt, — og jeg takker, — og jeg takker ikke; —
 „og dog ei stolt;“ — Hør nu da, Gensfru Snærpe!
 Snak ei om Tak; stoltseer mig ei om Stoltthed!
 men lav de smukke Ben til, næste Torsdag

at gaae med Paris til Sanct Peters Kirke;
 Hvis ikke, slæber jeg dig dib paa Sluffen!
 Bort! bort! du gustne Spøgelse! du Løs!
 du Blegnæb!

Fru Capulet.

Skam Jer! er I fra Forstanden!

Julie.

O, gode Fader! see, paa Knæ jeg beder,
 gaaan mig et Dieblis taalmodigt Dre!

Capulet.

Bort, unge Toite! bort, ulphige Skarn!

Jeg siger dig, paa Torsdag smukt i Kirke!

Hvis ikke, kom mig aldrig mer for Dine!

Vi! kny ei! svar ei! mine Hænder fløe! —

Vi troede, Kone, knap, at det var nok,

naa Gud kun gav os dette ene Barn; —

Det ene, seer jeg nu, var eet for mange,

med hende fik vi en Forbandelse.

Det Skarn!

Ammen.

O, Gud velsigne hende! — Herre!

Det er ei Ret, saa haardt at stjælde hende!

Capulet.

Saa? troer I det, Fru Blisdom? Hold sin Mund,

Fru Superflog! Snak I med Sladdertaster!

Ammen.

Der er da intet Høiforræderi

i det, jeg siger!

Capulet.

Gaa kun! gaa med Gud!

Ammen.

Naa man ei tale?

Capulet.

Stille, Sludderhæft!

Spar Eders Rørdom til en Faddersladder;
her bruge vi den ei.

Fru Capulet.

J er for hidfig.

Capulet.

Guds blodige Død! det gjør mig gal; — om Dagen
om Natten, aarle, silde, hjemme, ude,
i Selskab, ene, vaagen og isøvne
var al min Tanke at see hende gift;
og nu, jeg skaffet har en ædel Ridder,
af Hyrsteblood, rig, ung, af ædle Sæder,
med Dyder udstaffet, — som man siger, —
saa velstabt, som man ønske kan en Mand, —
nu har jeg her en toffet Laareperse,
en Flæbemund, som hilser Lyffens Komme
med slikt et Svar: „Jeg vil ei gifte mig, —
„jeg kan ei elske, jeg er altfor ung, —
„forlad mig!“ — Ja, jeg skal forlade dig,
hvis du ei gifter dig! — Græs, hvor dig lyfter,
men søg ei Hus hos mig, agt vel paa det!
og tænk dig om; jeg pleier ei at spøge.
Torsdag er nær; derfor læg Haand paa Hjerte.
Er du mit Barn, da er du Grevens Brud.
Hvis ei, da hæng, tig, sult og dø paa Gaden;
thi, paa min Sjæl! jeg fjendes aldrig ved dig;
mit Guds skal aldrig komme dig tilgode.
Tro mig! betænk dig! Hvad jeg svor, det staaer!

(han gaaer.)

Julie.

Alt! boer der ingen Medynk i det Høie,

sa som stuer ned i Dybet af min Jammer?

O, kjære Moder! stød mig ikke bort!

Opsæt det Bryllup blot en Maaned! blot

en Uge! — eller red min Brudeseng

i den samme skumle Grav, hvor Tybalt ligger!

Fru Capulet.

Tal ei til mig! jeg siger ei et Ord!

Gjagjør som du vil! jeg kjendes ikke ved dig!

(gaaer.)

Julie.

O, Gud! — Sig, Amme, seer du nogen Redning? —

Paa Jorden er min Mand, min Tro i Himlen!

Hvor kan min Tro til Jorden atter komme,

hvis ei min Mand forlader Jorden først

og sender den fra Himlen? — trøst mig! raad mig!

At! at dog Himlen skulde lægge Snarer

for et trostydigt stakkels Barn som mig!

Hvad siger du? slet intet Glædesord?

Slet ingen Trøst?

Ammen.

Min Sandten! har jeg Trøst.

Hør, Romeo er forvist, og jeg tør vædde

Alverden paa, at han tør aldrig vove

at komme her og gjøre Paastand paa Jer;

gjør han det, maa han stjæle sig dertil.

Da altsaa Sagen staaer, som nu den staaer,

Jaa troer jeg, det er bedst, I ægter Greven.

En deilig Herre er han jo! Mod ham

tør Romeo en Bist. — En Drn har ikke

Jaa lyst, saa levende, saa smukt et Die,

som Paris! — Gid det aldrig gaae mig vel,

om ei det Ægteskab er Gders Lykke,

langt mere end det første; og ialtsald
er Eders første Mand jo død dog, eller
saa godt som død; thi, skøndt han lever, er
han Ver til ingen Nytte.

Julie.

Taler du

af Hjertet?

A m m e n.

Sa, af ganste Sjæl og Hjerte,
hvis ikke, gib det gaae mig ilde!

Julie.

Amen!

A m m e n.

Hvad?

Julie.

Du har trostet mig forunderligt. —
Gaa, sig min Moder, da jeg har fortørnet
min Fader, gaaer jeg til Lorenzos Gælle,
for der min Synd at straffe og faae Afslad.

A m m e n.

Min Tro! det skal jeg; deri gjør I klogt! —

(gaaer.)

Julie.

Du gamle Drage! onde Helvedaand!
Hvad er den største Synd, at ønske mig
saadan mensooren, eller at fornede
min Egtefælle med den samme Tunge,
hvormed hun tusind Gange fremfor Alle
lovpriste ham? — Gaa du med dine Raad?
for dig mit Hjerte er for evigt lukket! —
Til Munkene nu! om han veed Raad i Nøden; —
men glipper Alt, da veed jeg Raad til Døden!

Fjerde Act.

Farste Scene.

Lorenzos Celle.

(Lorenzo træder ind med Grev Paris.)

Lorenzo.

Paa Torsdag, Greve? der er fort Tid til.

Paris.

Min Fader Capulet har saa bestemt det,

og jeg vil ikke nøle, naar han haster.

Lorenzo.

Og Pigens Tanter veed I ei? — det huer

inmig ikke; det er ei den lige Ve.

Paris.

Hun græder uden Maade over Tybalt,

og derfor har jeg lidt kun talt om Elfv;

thi Venus smiler ei i Sorgens Hus.

Nu anseer hendes Fader det for farligt,

at hun saa ganske lader Sorgen raade,

og troer det viist at haste med vort Bryllup,

for saa at standse hendes Taarers Strøm;

malene grubler hun kun paa sin Sorg;

men Selvlad kan maaskee forjage den.

Nu veed I Grunden da til dette Hastværk.

Lorenzo (affides.)

O, gid jeg vidste ingen Grund til Nolen!

(høit.)

See, Greve! Frøken kommer til min Celle.

(Julie træder ind.)

Paris.

Hvor glædeligt, jeg traf min Hustru her!

Julie.

Kanskæ! naar først jeg Eders Hustru er.

Paris.

Det kan skee, skal skee; Torsdag kommer snart.

Julie.

Hvad skee skal, vil skee!

Lorenzo.

Det er ganske klart.

Paris.

Vil I til Skrifte hos den fromme Fader?

Julie.

Isald jeg svared, skifted jeg for Jer.

Paris.

Fordølg ei for ham, at I elsker mig.

Julie.

For Jer jeg skifter, at jeg elsker ham.

Paris.

Saa skifter I vist og, I elsker mig.

Julie.

Isald jeg gjorde, gjaldt det mere, sagt
bag Eders Ryg, end her i Eders Ansigt.

Paris.

Hvor grunt har Taarerne dit Ansigt skjæmmet.

Julie.

Dermed vandt Taarerne en ringe Seir;
thi det var slet nok, før de skjæmmed det.

Paris.

Det Ord angreb det meer end Taarerne.

Julie.

Det er dog ei Bagtalelse; jeg siger
kun sandt og siger mig det i mit Ansigt.

Paris.

Mit er det Ansigt, som du her bagtaler.

Julie.

Det kan saa være; det er ei mit eget: —

Er det beleiligt nu, min Fader, eller

skal jeg gaae bort igjen til Bespertid?

Lorenzo.

Nu har jeg Tid, min takkefulde Datter. —

Lillad os nu at være ene, Greve.

Paris.

Gud fri mig fra at hindre Eders Andagt! —

Paa Torsdag aarle vækker jeg Jer, Julie!

Farvel da; modtag dette hellige Kys!

(gaaer.)

Julie.

O, luk din Dør, og naar du det har gjort,

kom, græd med mig! der er ei Haab, ei Redning!

Lorenzo.

O, Julie! jeg kender alt din Sorg;

den piner mig jo fast fra Bid og Sands.

Jeg veed, du skal, — og Intet kan befrie dig —

paa næste Torsdag vies til Grev Paris.

Julie.

O, sig mig ikke, Fader, at du veed det,

hvis ei du veed, hvorledes det kan ændres.

Formaaer din Wiisdom ei at staffe Hjælp,

saa kald blot min Beslutning viis, — og flug

skal denne Aniv mig bringe Hjælp i Nøden.

Gud har forenet mit og Romeos Hjerter,

du vore Hænder; og, før denne Haand,

den du beseglet har som Romeos,

skal blive Seglet paa en anden Pagt,

ja, før mit Hjerte svige skal sin Tro
 og vende sig forræderst til en Anden,
 før skal af dette Staal de begge rammes.
 Saa giv mig af dit lange Livs Erfaring
 da nu et Raad paa Stand; hvis ikke, see:
 snart denne Kniv gør blodigt Skjel imellem
 mig og min Jammer; den skal klare Sagen,
 som Vægten af din Alder og din Kunst
 ei kunde bringe hæderligt til Ende.
 Tøv ei, men svar! — jeg længes efter Døden,
 hvis ei dit Svar kan bringe Hjælp i Nøden.

Lorenzo.

Min Datter, stands! Jeg seer et Glimt af Haab,
 der kræver en saa stræffelig Beslutning,
 som det er stræffeligt, vi ville hindre.
 Hvis du har Mod og Billie til at døe,
 før du vil ægte Paris, troer jeg og,
 at du har Mod til det, der ligner Døden,
 for at afværge den Forsmædelse,
 for hvilken du vil flye til Dødens Favn;
 og har du Mod, saa skaffer jeg dig Hjælp.

Julie.

O, heller end at ægte Paris, byd mig
 at springe ned fra Taarnets Linde hist,
 at gaae til Røverkuler, søge Skjul
 hvor Slinger boe! lænk mig til vilde Bjørne!
 luk mig om Ratten inde i et Benhus,
 hvor Benrad rasler, og hvor Knokler muldne,
 blandt gule Hovedskaller uden Tænder!
 byd mig gaae ned i en nykasted Grav,
 og svøb mig i Linskædet hos en Dødning!
 byd mig, hvad jeg har skjælvnet ved at høre!

Jeg gjør det uden Frygt og uden Tvivl,
 ommaar jeg kan staae uplettet for min Husbond.

Lorenzo.

«Du vel! Gaa hjem, vær munter, giv dit Minde
 til Bielsen. Imorgen er det Onsdag;

«Gå til, imorgen Nat at ligge ene;

«Lad ei din Amme ligge i dit Kammer;

«Tag denne Flaske; naar du er iseng,

«Drick denne Saft, af Urter presset ud;

«Da farer flux en dorst og døsig Isen

«Gjennem dine Arer og betager

«Livsaanderne; din Puls ei mere slaaer

«I livlig Takt, men holder op at banke;

«Ei Andedræt, ei Varme røbe Liv;

«Omnen Roserne paa Kind og Læbe falme

«Til blegen Aske; Diets Bindve lufkes,

«Fjæretsom naar Døden ender Livets Dag;

«Hvert Lem, berøvet Smidighed og Kraft,

«Ligger stivt og tungt og iskoldt som i Døden.

«Og dette Billede af den visne Død

«Skal vare to og fyrretyve Timer;

«Da vaagner du som af en liflig Søvn.

«Naar nu din Brudgom kommer Torsdagmorgen

«At vække dig, da ligger du som død.

«Da skal du bæres, — efter Landets Skik, —

«I Hvitidsdragt, med ubedækket Ansigt

«Til den ældgamle Hvalving, som bevarer

«De hedenfarne Capuletters Støv.

«Naar Tiden stunder til, at du skal vaagne,

«Da har mit Brev meldt Romeo vort Paafund.

«Han kommer hid; vi vaage begge hos dig,

«Indtil du vaagner, og den samme Nat

skal Romeo bringe dig til Mantua.
 Det skal befrie dig fra Forsmædelsen,
 som truer dig, hvis ei ustadigt Lune
 og Kvindefrygt affstrækker dig fra Handling.

Julie.

O, giv mig, giv mig det! tal ei om Frygt!

Lorenzo.

Der! gaa nu hjem! vær modig og vær heldig!
 Jeg lader nu en Broder strax til Mantua
 med Brevet til din Husbond stynde sig.

Julie.

Giv Mod, min Elskov! Mod kan frelse mig!
 Farvel, min Fader!

Anden Scene.

Et Bærelse i Capulets Hus.

(Capulet træder ind med Fru Capulet, Ammen og Tjenere.)

Capulet.

Indbyd de Gjæster, som staae her opskrevne!

(første Tjener gaaer.)

Gaa Knøs, og lei mig tyve flinke Koffe!

Anden Tjener.

J skal ingen daarlige faae, Herre! for jeg vil prøve,
 om de kan sliffe deres Fingre.

Capulet.

Hvorledes kan du prøve dem paa den Maade?

Anden Tjener.

For Potter, Herre! det er jo en daarlig Kof, som ikke
 kan sliffe sine egne Fingre; altsaa den, der ikke kan sliffe sine
 Fingre, tager jeg ikke med.

Capulet.

Afsted!

(Tjeneren gaaer.)

Den korte Frist forbyder os
 at belave os paa dette Gilde. —

Nu, er min Datter gaaet hen til Munken?

Ammen.

Gaa mænd gif hun derhen!

Capulet.

Vel! muligt han kan virke godt paa hende.

Hun er en tvær og egensindig Tøs!

(Julie træder ind.)

Ammen.

See kun, hvor mild hun kommer hjem fra Skriste!

Capulet.

Nu, min Stivnakke! hvor har du nu soærmet?

Julie.

Det Sted, hvor jeg har lært den Synd at angre,

alssom jeg begik, Ulydighed mod Eder

og Eders Villie; — den fromme Fader

har paalagt mig at knæle ned og bede

Jer om Tilgivelse. Tilgiv, min Fader!

fra nu af vil jeg ene lyde Jer.

Capulet.

Send Bud til Greven! meld ham det! — Nu vil jeg

imorgen tidlig have Pigten sluttet.

Julie.

Jeg traf den unge Greve hos Lorenzo

og viste ham al sthyldig Kjærlighed,

af som ei gif over Erbarhedens Grændser.

Capulet.

Ei, ei! det glæder mig; see, det er smukt! —

Staa op! See, det er ret? — Nu maa jeg tale

med Greven! — Skynd Jer! hent ham, siger jeg! —

Bed Gud! den hellige, den fromme Mand!
 vor hele Stad er ham jo høist takskyldig!

Julie.

Vil du gaae med mig, Amme, til mit Kammer,
 og hjælpe mig at vælge saadan Pynt,
 som bedst du troer, vil passe til imorgen?

Fru Capulet.

Nei, først paa Torsdag; der er god Tid til!

Capulet.

Gaa kun! Imorgen tage vi til Kirken!

(Julie og Ammen gaae.)

Fru Capulet.

Den Frist er altfor kort til noget Gilde;
 Det er jo allerede næsten Aften!

Capulet.

O, Pyt! jeg tager selv en Haand i med!
 og jeg tør love Jer, Alt skal gaae herligt!
 Gaa nu til Julie, hjælp at pynte hende;
 jeg lægger mig slet ikke; lad mig raade!
 for eengang vil jeg spille Moer i Huset. —
 Hei! er der Ingen? — Vel, saa gaaer jeg selv
 til Greven for at forberede ham,
 at han kan være færdig til imorgen. —
 Nu er jeg let om Hjertet, nu da Barnet
 har glemt sit Stivsind og besindet sig!

(de gaae.)

Tredie Scene.

Julies Kammer.

(Julie og Ammen træde ind.)

Julie.

Ja, denne Dragt er bedst; — men, kjære Amme!

Had mig inat alene; thi jeg trænger
 til mange Bønner for at røre Himlen,
 at den maa smile naadig til min Tilstand,
 som er, du veed jo nok, saa fuld af Synd.

(Fru Capulet træder ind.)

Fru Capulet.

Nu, er du slittig? skal jeg hjælpe dig?

Julie.

Nei, ædle Frue, vi har netop udsøgt
 en Pynt, som er nødvendig til imorgen.

Hvis I tillader, vil jeg være ene;
 Had Ammen nu inat gaae Jer tilhaande;
 thi sikkert har I alle Hænder fulde
 af dette Hæstværks Giftermaal.

Fru Capulet.

God Nat!

Waa du tilsengs, og hvil; du trænger til det.

(Fru Capulet og Ammen gaae.)

Julie.

Farvel! — Gud veed, naar vi skal sees igjen!

En Gysen farer gjennem mine Arer,
 og stivner alt mit varme Blod til Is. —

Jeg kalder paa dem, for at trøste mig! —

Rom, Amme! — Dog hvad skal hun her? — alene

og jeg ende maa mit Sorgespil. — Rom, Bæger! —

Men hvad, om denne Drik nu ikke virker? —

skal jeg da gaae til Alteret imorgen?

Nei! —

(hun tager en Dolk frem.)

Det skal du staae inde for! — lig der! —

(hun lægger den ved sin Side.)

Men, om det nu var Gift, som Munken havde

tilslæbet snedigt for at dræbe mig,

at ei det Bryllup skal vanære ham,
 da han har viet mig først til Romeo? —
 Jeg frygter det! — og dog, det kan ei være!
 han er jo dog en Mand af prøvet Fromhed;
 saa ond en Tanke vil jeg ikke nære. —
 Men, om nu, — naar jeg er lagt ned i Graven, —
 jeg vaagner før den Tid, da Romeo
 skal komme til min Frelse? — Det var rædsomt!
 mon ei jeg kvoles da i Hvælvingen,
 hvis fule Svælg den rene Luft ei naaer,
 og ligger dræbt der, naar min Romeo kommer?
 Og lever jeg, er det da ei sandsynligt,
 at Gravens Mulm og Dødens Stræffebillede,
 forenede med alle Stedets Rædsler, —
 i denne Hvælving, dette gamle Benhus,
 hvor i Aarhundreder er dynget op
 enhver af de begravne Aners Ben,
 hvor Tybalt, blodbestænkt og varm endnu
 i Lagnet venter paa Forraadnelsen, —
 hvor Aander gaae igjen ved Midnatstide, —
 O, Gud! o Gud! om det nu skeer, at jeg
 for tidlig vaagner? — naar da Døningdunst
 og Hyl, som af opgravede Alruner,
 der gjør Enhver, som hører det, vanvittig, —
 — Ha! vaagner jeg, omspændt af slige Rædsler,
 mon jeg da ei skal worde rasende,
 og lege vildt med mine Fædres Knokler,
 og ribe Tybalt blodig ud af Lagnet,
 og i mit Vanvid slaae min Hjerne ud
 med en af mine store Fædres Ben? —
 Ha, see! jeg troer, jeg seer min Frændes Gjenfærd,
 der leder efter Romeo, som spidded

mans Hjerte paa sit Sværd. — Lov, Lybalt! — Romeo!
 Jeg kommer! dette drikker jeg for dig!

(Kaster sig paa Sengen.)

Fjerde Scene.

Gjæstefalen i Capulets Hus.

(Fru Capulet og Ammen træde ind.)

Fru Capulet.

Tag Nøglen, der! hent mere Kryderi!

Ammen.

De raabe jo paa Dabeller og Kvæder

Bageriet.

(Capulet træder ind.)

Capulet.

Rap Jer, rap Jer dog!

Rast! nu har Hanen galet anden Gang,

og Morgenklokken ringer. Den er Tre! —

Bas vel paa Ragerne, Angelica!

og spar kun Intet!

Fru Capulet.

Gaa, I Kjøkkenfriver!

læg Jer tilsæns. Imorgen stranter I

for denne Nattevaagen.

Capulet.

Ei det mindste!

Øvad! jeg har vaaget tidt den hele Nat

for mindre Ting og aldrig strantet.

Fru Capulet.

O, ja! I var en dygtig Muskat

i sin Tid, veed jeg nok; men nu skal jeg

nok jage Eder fra al saadan Sagt.

(gaaer med Ammen.)

Capulet.

Ha, stinsyg! stinsyg! — Naa, Knøs! hvad er det?

(Tjenere gaar over Skuepladsen med Stegespid, Brænde, Kurve o. s. v.)

Første Tjener.

Det er til Koffen, Herre! hvad det er,
det veed jeg ikke.

(gaaer.)

Capulet.

Stynd dig! stynd dig! — Heida!

Hent flere tørre Knuder til Kaminen!

Spørg Peter, han kan sige, hvor de er.

Anden Tjener.

Ei, Herre! Jeg kan see, saa godt som Peter,
hvor Knuden stikker; han behøves ikke.

Capulet.

Ha, Ha! Godt sagt! Det er en lystig Slynge!
men stynd dig nu, og gjør mig ingen Knuder. —
Hvad Pokker! det er Dag! saa kommer Greven
med sin Musik; det sagde han, han vilde.

(Musik udenfor.)

Der har vi ham! — Hei! Kone! — Amme! — Heida!

(Ammen træder ind.)

Bæk Julie, saa hende strax i Stadsen;
saa vil jeg holde Paris op med Snaf
imidlertid. — Saa stynd Jer, siger jeg!
Brudgommen er her allerede! stynd Jer!

(de gaae.)

Femte Scene.

Julies Kammer.

(Julie ligger paa Sengen. Ammen træder ind.)

Ammen.

Froken! — Hei, Froken! — Julie! — Min Tro,

Hun sover godt! — Mit Lam! — Hei, Frøken! — Stam Jer,
 Sysoverske! — Op, søde Barn! — Min Frøken! —
 Kom, Brud! — Hvad! ei et Ord? — I tager Forstud
 paa Søvnen for hele Ugen, kan jeg troe;
 Thi næste Nat jeg vædder, at Grev Paris
 har svoret paa, I skal ei sove meget. —
 Al, Herre Gud! hvor hun dog sover trygt! —
 Men vækkes maa hun! — Frøken! Frøken! Frøken! —
 Na! ja! lad Greven finde Jer i Sengen!
 Han muntre Jer mænd nok! det kan I troe! —
 Hvad, paaklædt! pyntet! og tilsængs igjen? —
 Jeg maa jo vække Eder! — Frøken! — Frøken!
 O, Gud! — Hjælp! Hjælp! — Min Frøken ligger død! —
 O, vee mig! at jeg nogentid blev født! —
 Vidt aqua vitæ! — Heida! — Herre! Frue!

(Fru Capulet træder ind.)

Fru Capulet.

Hvad er det for en Støi!

Ammen.

O, Sammers Dag!

Fru Capulet.

Hvad er der?

Ammen.

See! see her! o, tunge Dag!

Fru Capulet.

O, vee mig! Vee! Mit Barn! mit Liv! lev op!

Uklut Diet op! — hvis ikke, saa lad mig

nu døe med dig! — Hjælp! Hjælp! — O, kald paa Hjælp! —

(Capulet træder ind.)

Capulet.

O, Ei, stam Jer! Frem med Julie! Greven er der!

Ammen.

Død, stendød er hun! hun er død! D, vee os! —

Fru Capulet.

D, vee os! Vee os! hun er død! — død! — død! —

Capulet.

Hvor er hun? — lad mig see! — Ha! — hun er kold! —
alt Blod er standset! hendes Lemmer stive!

Det er alt længe siden Livet boede

paa hendes Læber. Døden hviler nu

paa hende, som en Frost i Vaaren paa

den yndigste af alle Markens Blomster. —

Forbandet være denne Smertens Dag!

D, jeg ulykkelige, gamle Mand!

Ammen.

D, Sorgens Dag!

Fru Capulet.

D, Smertens Tid!

Capulet.

See, Døden

tog hende, for at tvinge mig til Sammer;

nu binder den min Tunge og mit Mæle!

(Munken Lorenzo træder ind med Grev Paris og Musikanter.)

Lorenzo.

Er Bruden færdig til at gaae til Kirke?

Capulet.

Ja! til at gaae for aldrig hjem at vende. —

D, Søn! Søn! Natten før din Bryllupsdag

har Døden sovet hos din Brud! — Der ligger
den fævre Blomst! og han har plukket Blomsten.

See, Døden blev min Svigersøn og Arving;

han ægtede min Datter; jeg vil døe

Og Alt ham levne. At forlade Livet,
 og det er at efterlade Døden Alt.

Paris.

Og denne Morgens Ansigt kun at see
 og var al min Længsel, og nu viser den mig
 et saadant Syn!

Fru Capulet.

Forbandet denne Dag!

Ufsalige, forhadte Jammersdag!

Ulykkeligste Stund, som Tiden end
 ossaae paa sin lange, tunge Pilgrimsgang!

Oget eneste! eet stakkels, elstet Barn!

Oget Bæsen, som var al min Trøst og Glæde!

Og det har Døden revet fra mit Afsyn!

Ammen.

O, Bee! O, Jammersdag! o, Jammersdag!

Ulykkesdag! o, sorgeligste Dag,

ssom jeg har nogen — nogensinde seet!

O, Dag! o, Dag! o, du forhadte Dag!

O, Bee! o Jammersdag! o Jammersdag!

Paris.

Ostilt ved min Brud, bedragen, haanet, myrdet!

Oaf dig, affhyelige Død, bedragen, —

haaf dig, du gruelige, grusomt slagen! —

O, Kjerlighed! o, Liv! — dog iffe Liv!

Ammen Kjerlighed endnu i Dødens Mørke!

Capulet.

Oforstødt, forhadet, forkastet, martret, dræbt!

O trostesløse Stund! hvorfor dog kom du

just nu at myrde, — myrde Glædens Fæst!

O Mit Barn! mit Barn! — Min Sjæl og ei mit Barn! —

Død er du! O, min Gud! mit Barn er død!
 og al min Glæde er i Gravens Skød!

Lorenzo.

O stille! Skammer Eder! At fortvivle
 er ikke Midlet mod Fortvivlelsen.

Den favre Pige eied I tilhalvt
 med Himlen; nu har Himlen hende hel;
 og desto bedre er det jo for Pigen.

I kunde ei bevare Eders Del
 for Døden; nu bevarer Himlen hende
 i evigt Liv. I søgte jo kun hendes
 Ophøielse; det var jo Eders Himmel
 at have hende, og nu græder I,
 imens I see, at hun saa høit er hævet,
 høit over Skyerne, ja høit som Himlen?
 Hvor daarlig er dog Eders Kjærlighed!

I rase, naar I hende salig veed?

Vel gift er ikke den, som længst var Rone,
 Bedst gift den Brud, som ung fik Himlens Krone.
 Stands Taarerne; strøer Eders Rosmariner
 paa dette favre Lig, og bærer hende
 som Skif er, i sin Høitidsdragt til Kirken.
 Naturen søger vel i Taarer Lust,
 men ad Naturens Graad leer vor Fornuft.

Capulet.

Alt, hvad vi ordned her til Høitidspragt,
 er skiftet om til Sorgens sorte Dragt.
 Vor Strængeleg blev til Ligklokkens Klang,
 vor Bryllupsgammen til en Sørgefest;
 vor Glædeshymne blev til Sjaelemesfer;
 vor Brudefrands skal smykke Dødens Baare,
 og hver Ting vorder modsat det, den var!

Lorenzo.

Gaa ind, Grev Capulet! — gaa med ham, Frue! —

Grev Paris, gaa! — bereder Eder til

at følge dette fævre Vig til Graven! —

Det er en Himlens Straf for syndig Daad;

trods ei dens Brede; strid ei mod dens Raad!

(Capulet, Fru Capulet, Paris og Lorenzo gaar.)

Første Musikant.

For Poffer! vi komme til at stifte Piben i Sæffen
og paffe os.

Ammen.

At ja, I brave Mænd! stik ind, stik ind!

I for dette her seer hel elendigt ud!

(gaaer.)

Første Musikant.

Ja, det seer min Tro, daarligt nok ud; men det klinger
dog bedre, end det seer ud til!

(Peter træder ind.)

Peter.

O, Spillemænd, o, Spillemænd! „Frisst op, min
Sjæl! frisst op, min Sjæl!“ — O, hvis mit Liv er
Ier hjært, saa spil: „Frisst op min Sjæl!“

Første Musikant.

Hvorfor „Frisst op min Sjæl!“

Peter.

O, Spillemænd! fordi min Sjæl selv spiller, „udi min
Angst og Rød“ — O, spil en lystig Sørgefang for at
muntre mig!

Anden Musikant.

Vi kan ikke spille lystige Sørgefange, og det er ikke
Lid at spille nu.

Peter.

Kan I ikke?

Anden Musikanter.

Nei.

Peter.

Saa vil jeg lære Jer det.

Første Musikanter.

Vil I lære os det?

Peter.

Ja, tilgavns! Jeg vil slaae Takten paa Eders Hjernekister, og stryge Eders Rygstykker med Stokken, saa I skal pibe finere end alle Eders Violer.

Første Musikanter.

Siger I det, I, Jer Herres Skopudser?

Peter.

Ja jeg gjør, I, min Herres Skovist! — Men, det er det samme! siden I ikke har Lyst at lære det; kom an! saa skal jeg lære Jer noget andet. Jeg vil give Jer et Spørgsmaal; svar og lad see, I har Hjerne i Hovedet!

„Naar Angst og Sorrig mangan Gang

„i mit bellemte Hjerte kom,

„Musiken med sin Sølvklang —“

Hvorfor Sølvklang? Hvorfor Musiken med sin Sølvklang? Hvad siger I, Simon Kvint?

Første Musikanter.

Ei! det er, fordi Sølv har en smuk Klang.

Peter.

Net godt! — Hvad siger I, Bertel Stokstol?

Anden Musikanter.

Jeg siger: Sølvklang, fordi Musikanterne ikke lade den klinge uden for Sølv.

Peter.

Ogsaa godt! — Hvad siger I, Poul Orgelbælg?

Tredie Musikant.

For en Ufærd! jeg siger — jeg veed ikke, hvad jeg
skal sige.

Peter.

Na, om Forladelse, I er Sangeren. Saa vil jeg tale
for Jer. — Det hedder: Musikken med sin Sølv-
klang, fordi saadanne Karle, som I, faae aldrig Guld for
at spille. —

„Musikken med sin Sølvklang

„er Balsom da og Lægedom.“

(gaaer syngende ud.)

Første Musikant.

See til den bamsatte Slynge!

Anden Musikant.

Gid han stee en Ulykke! — Kom nu! lad os gaae her-
ind og vente paa Sørgesøstene og see, om der ingen Mid-
dagsmad falder af.

(de gaae.)

Femte Act.

Første Scene.

Mantua. En Gade.

(Romeo træder ind.)

Romeo.

Hvis jeg tør troe paa Søvnens Smigertale,
saa varsler Drømmen mig et Glædesbud.

Let sidder Brystets Herre paa sin Throne;
et uvant Livsmød hæver mig idag
med glædelige Tanker over Jorden.

Jeg drømte, at hun kom og fandt mig død,
(o sære Drøm, som lader død Mand tænke!)
og kysseb saadant Liv paa mine Læber,
at jeg stod op igjen og blev til Keiser.
Ak! hvor dog Kjærligheden selv er sød,
naar blot dens Skygge er saa rig paa Glæde!

(Balthasar træder ind.)

Bud fra Verona! — Nu, hvor gaaer det? bringer
du Brev til mig fra Munkene? — Sig, hvorledes
min Hustru lever? — Er min Fader frisk? —
Hvor gaaer det Julie? spørger jeg igjen;
hvis hun kun har det godt, gaaer Intet ilde.

Balthasar.

Hun har det godt, og Intet gaaer da ilde.
Hos hendes Fædre sover hendes Legem,
og hendes Sjæl er nu blandt Englene;
jeg saae, at hun blev lagt hos sine Fædre,
og styndte mig herhid med dette Bud. —
Tilgiv, jeg bringer onde Tidender;
I gav mig selv jo dette Hverv, min Herre.

R o m e o.

Ha! saa! — Saa kan jeg trodse Eder, Stjerner! —
Du veed min Bolig; staf Papir og Blæk,
og lei saa Heste; jeg vil bort iasten.

Balthasar.

Jeg beder Eder, Herre! vær taalmodig!
Er saa bleg, og Eders vilde Blik
spaaer intet Godt.

R o m e o.

Ei, Snat! Du tager feil!
Gaa nu, og gjør kun, som jeg byder dig.
Men har du ikke Brev fra Munken til mig?
Balthasar.

Nei, gode Herre!

R o m e o.

Godt! det siger Intet. —
Gaa kun! lei Hestene! jeg kommer strax.

(Balthasar gaaer.)

Nu, Julie! Snat jeg hviler hos dig! —

Men nu et Middel! — — O, hvor let dog kommer
den onde Tanke en fortvivlet Mand
i sinde. — Jeg erindrer nu, der boer
en Apotheker her etsteds. — Jeg saae ham
i Pjalter klædt, med dybt indsunkne Dine;
han søgte Urter ud; hans Blik var hungrigt;
Mod havde pillet Kjødet af hans Ben;
hans Bod var fattig: en Skilpadde hang der,
en Krokodil og nogle stygge Fisk;
roomring paa Hylterne var stillet op
en Tiggerstads af tomme Kæder, Potter
naaf Leer, og nogle Blærer, muggent Frø,
og Seilgarnstumper, gamle Rosenkager,

vidt spredt omkring, for dog at give Syn.

Bed Synet af hans Nød saldt det mig ind:

„Ifald en Mand nu havde Brug for Gift,

„som det er hertillands den visse Død

„at sælge, saa boer her en stakkels Stjelm,

„som gjerne solgte det.“ — Den Tanke blev

et Barsel om, hvad jeg nu selv har Brug for;

og denne stakkels Mand skal sælge mig det.

Ifald jeg mindes ret, er Huset her.

Den Tiggerbod er luft paa Helligdagen. —

Hei, Apotheker! kom herud!

Apothekeren (kommer ud.)

Hvem raaber

saa høit?

Romeo.

Kom hid, Mand! — Du er fattig, seer jeg;

See, her er fyrrethve Gulddukater!

Giv mig en giftig Drik, en kraftig Gift,

som brat sig spreder gennem alle Arter,

saa den, der træt af Livet, drikker den,

flux segner død, og Livets Ande farer

saa brat af Kroppen, som det tændte Krudt

udaf Kanonens dødelige Svælg.

Apothekeren.

Vel har jeg saadan Gift; men der er Dødsstraf

i Mantua for hver, som sælger den.

Romeo.

Er du saa fattig, fuld af Uselhed

og frygter Døden? — Sult staaer paa din Kind;

Trang stirrer hungrig ud af dine Dine,

og pjaltet Armod hænger paa din Ryg. —

Er Verden eller Verdens Lov din Ven?

Den har ei nogen Lov, som gjør dig rig;
 Ojaa vær ei fattig! bryd dens Lov! tag dette!

Apothekerens.

Min Armod siger ja, men ei min Billie.

Romeo.

Din Armod jeg betaler, ei din Billie.

Apothekerens.

Bland det med hvilken Drif I vil, og driif det,
 og, om I var saa stærk som tyve Mænd,
 Ojaa var det ude med Jer strax paa Stedet!

Romeo.

Der er dit Guld! — det er en værre Gift

for Menneskenes Sjæle, og det volder

langt flere Mord i denne lede Verden,

end denne stakkels Drif, du ei maa sælge.

Jeg sælger Gift til dig; du har ei solgt den

til mig. Farvel! kjøb Mad! saa Riød paa Kroppen!

(Apothekerens gaaer.)

O, Lægedom, ei Gift! kom du med mig

til Julies Grav; der har jeg Brug for dig!

(gaaer.)

Anden Scene.

Lorenzos Celle.

(Munken Jacob træder ind.)

Jacob.

Hvor er du, fromme Broder Franciscaner?

Lorenzo (træder ind).

Det er jo Broder Jacobs Røst. Velkommen

fra Mantua! Hvad siger Romeo?

gav han dig skrevet Bud, saa giv mig Brevet!

Jacob.

Jeg gif for at faae med til Rejsesælle

en Barsødmunk, som pleier her i Staden
de Syge, og jeg traf ham; men saa greb
Byvagten os og troede, at vi begge
kom fra et Hus, der var besængt med Pest;
den spærrede os inde der og slap
os ikke løs; saa blev jeg hindret i
at ile med dit Bud til Mantua.

Lorenzo.

Hvem har da bragt mit Brev til Romeo?

Jacob.

Jeg kunde ei besørge det; her er det.
At faae et Bud til dig, var ikke muligt;
saa bange var Enhver for Landsarsfoten.

Lorenzo.

Ulykkelige Skjæbne! — Ved vor Orden!
mit Brev var ei om Smaating; nei, dets Indhold
var saare vigtigt. — Den Forsinkelse
kan bringe Fare! skynd dig, Broder Jacob!
staf mig et Bræfsejern, og bring det strax
herhid!

Jacob.

Jeg gaaer og bringer dig det, Broder!

(han gaaer.)

Lorenzo.

Nu maa jeg ene gaae til Gravkapellet.
Tre Timer er der til, at Julie vaagner!
Hun maa forbande mig, fordi ei Romeo
har faaet Budskab om, hvad der er skeet.
Men jeg vil skrive strax til Mantua,
og skjule hende hos mig i min Celle,
til Romeo kan komme. — Hvilken Nød!
den Levende blandt Lig i Gravens Skjød!

(gaaer.)

Tredie Scene.

En Kirkegaard, med den Capuletske Familiebegravelse.

(Grev Paris træder ind med sin Page, som bærer Blomster og en Fakkell.)

Paris.

Giv mig din Fakkell, Dreng, og gaa tilside; —

dog, sluk den ud; thi jeg vil ikke sees.

Gaa, læg dig ned hist under Lagustræet,

og hold dit Dre til den hule Grund;

hvis nogen Fod betræder Kirkegaarden, —

der er saa løs, af Grave gjennemhulet, —

saa hører du det strax; da skal du sløite

til Tegn paa, at du hører Nogen komme.

Kom hid med Blomsterne. Gjør, som jeg bød dig!

Page.

Jeg gruer næsten for at staae alene

paa Kirkegaarden; dog jeg døver det.

(gaaer tilside.)

Paris.

Du favre Blomst! Med Blomster jeg bestrøer

din Brudsfeng. Du dyrebare Grav!

Du gemmer Himmelens fuldendte Billede!

O, skønne Julie, som boer blandt Engle!

Imodtag den sidste Hyldest af hans Hænder,

som æred dig i Livet, og i Døden

med Sorgens Offer smykke vil din Grav!

(Page sløiter.)

Min Dreng advarer mig, at Nogen kommer.

Aha! hvis er den fordømte Fod, som vandrer

ad denne Bei inat for at forstyrre

min Andagt og min Elfskovs Sorgesfest?

Howdan? en Fakkell! Skjul mig, Nat, en Stund!

(han gaaer tilside.)

(Romeo og Balthasar træde ind med en Fakkell, Brækkejern o. s. v.)

Romeo.

Giv mig nu Hammeren og Brækkejernet.

Tag dette Brev og bring det til min Fader

imorgen tidlig. Giv mig nu din Fakkell!

Jeg byder dig: hvis Livet er dig kjær,

saa bliv herfra, hvad du end seer og hører;

forstyr mig ikke i min Jdræt her!

Jeg stiger ned i dette Dødens Leie,

dels for at see min Hustrus Ansigt; mest

dog for at tage af den Dødes Finger

en kostbar Ring, en Ring, jeg bruger til

et vigtigt Diemed; derfor gaa bort. —

Men, vender du nysgjerrig om igjen

for at udspeide, hvad jeg vil, — ved Himlen!

Saa slider jeg dig Led fra Led og stroer

paa disse sultne Grave dine Lemmer.

Min Hu er rædsom vild som Midnatstimen,

langt grummere, langt mere ubønhørlig

end Tigrens Hunger og end Havets Brænding!

Balthasar.

Jeg gaaer; jeg skal ei hindre Eder, Herre!

Romeo.

Saa viser du dig som min Ven! — Tag dette! —

Lev, og vær lykkelig! — Farvel, min Kns!

Balthasar (affides.)

Jeg bliver her i Skjul, hvor vildt han truer.

Jeg troer ei Freden; for hans Blif jeg gruer.

(gaaer.)

Romeo.

Fordømte Svælg! du Dødens Bug, som nylig

har sluget Jordens kosteligste Bid;

Jeg vrister dine fule Kjæber op
 og fylder dig, til Trods, med mere Jøde!
 (bryder Døren op til Gravkapellet.)

Paris.

Swad! den forviste, stolte Montague,
 der myrded Julies Frænde, som man troer
 den Fabre sørged sig til Døde over! —
 man kommer for at stjæle deres Lig
 ind i Graven! — Jeg vil gribe ham!

(træder frem.)

Stand med din Udaad, lumpne Montague!
 Kan Hævn forfølge længer end til Døden?
 Fredløse Nibing! her jeg fængsler dig!
 Adlyd, og følg mig strax, thi du maa døe!

Romeo.

Ja — Ja! det maa jeg; derfor kom jeg hid. —
 Du skal ei friste en fortvivlet Mand,
 min gode Ungersvend! fly! lad mig fare!
 væk paa de Hedenfarne her; lad dem
 afstrække dig! — O, hør mig, Ungersvend!
 væg paa mit Hoved ei endnu en Synd,
 det du ægger mig til Vanvid! — Gaa! —
 Bed Gud! jeg er din Ven meer end min egen;
 thi hid jeg kommer væbnet mod mig selv.
 Gaa bort! tøv ikke! lev! og kom ihu,
 min gal Mands Medynk staaende dig nu!

Paris.

Jeg trodser dine Bønner og din Trusel;
 jeg fængsler dig som en Ildgjerningsmand!

Romeo.

Ja! du vil tirre mig? saa vogt dig, Dreng!

(de sætte.)

Bagen.

O, Gud! de søgte; jeg vil kalde Bagten.

(gaaer.)

Paris (falder.)

Seg døer! O hvis du er barmhjertig, saa
luf Graven op; læg mig ved Julies Side!

(han døer.)

Romeo.

Det lover jeg. — Lad mig dog see hans Ansigt!
Mercutios Frænde! Ridder Paris! — Ha!
Hvad sagde dog min Svend, imens vi red,
da mit oprørte Sind ei agted paa ham? —
at Paris skulde ægte Julie, troer jeg; —
jeg troer, det var saa; — har jeg drømt det? eller
blev jeg vanvittig, da han nævned Julie,
og bildte mig det ind? — Giv mig din Haand,
du, som med mig i Skjæbnens sorte Bog
er skreven ind! — nu lægger jeg dig i
en Grav, saa stolt som noget Seiersminde; —
en Grav? — o, nei! et Tempels lyse Kuppel,
du dræbte Ungersvend! thi Julie
har her sit Hvilested, og hendes Skjønhed
gjør Graven til en prægtig oplyst Festsal! —
Død, lig nu der, begravet af en Død! —

(han lægger Paris ind i Graven.)

Hvor tidt opmuntres ikke Menneſter
i Dødens Stund? det kalde Baagefoner
„det sidste Glimt.“ — Saa er vel dette nu
mit sidste Glimt? — Min Elſtede! min Hustru!
Vel Døden ſuget har din Læbes Honning;
men mod din Skjønhed har den Intet mægtet.
Du er ei overvunden; Skjønheds Banner
ſtaaer høit i Purpurlands paa Kind og Læbe,

og Dødens blege Flag ei vaier der! —

Her du der, Tybalt! svøbt i blodigt Lagen?

Hvor kan jeg vise dig et større Benstab

end med den Haand, som endte brat dit Liv,

nu at forførte hans, som var din Fjende?

Tilgiv mig, Frænde! — Søde Julie!

Hvorfor er du endnu saa stjern? skal jeg

da troe, at den blodløse Død kan elske?

og at den gruelige Benrad holder

dig her i Mørket som sin Slegsfredviv?

Seg frygter det; jeg vil nu blive hos dig,

og aldrig mere Nattens sorte Borg

jeg vil forlade; her, her vil jeg blive

hos Ormene, som ere dine Terner;

her vil jeg boe i Fred til evig Tid;

her ryster jeg af min livstrætte Nakke

de brede Stjerner's Nag. — Saa seer nu, Dine!

der sidste Gang! nu aabner Eder til

det sidste Favntag, Arme! og I, Læber!

Å Andedrættets Porte! nu besegler

med et retmæssigt Rys en Gjældsforstrivning,

offersalden strax, til Nagerkarlen, Døden! —

Kom, mørke Fører! lede Følgesvend! —

Haabløse Styrmand, sæt nu rast det trætte,

stormslagne Fartoi ind i Brændingen! —

Hvor hende dette Bøger! —

(han drikker.)

Apotheker!

Min Gift var god! — Nu døer jeg i et Rys!

(han døer.)

Monken Lorenzo kommer ind fra den anden Side af Kirkegaarden
med en Pygte, et Præstjern og en Spade.)

Lorenzo.

Hjælp, Sanct Franciscus! hvor min gamle Fod
inat har ofte snublet over Grave! —
Hvem der?

Balthasar.

En Ven, som tjender Eder godt.

Lorenzo.

Gud signe dig! — Sig, Ven, hvis er den Fattel,
som hist forgjæves lyser op for Drme
og hule Hjerneftaller! Seer jeg ret,
saa brænder den i Capulets Kapel.

Balthasar.

Den gjør saa, Fader! der er nu min Herre
og Eders Ven.

Lorenzo.

Hvem er det?

Balthasar.

Romeo.

Lorenzo.

Hvorlænge var han der?

Balthasar.

En god halv Time.

Lorenzo.

Gaa med til Hvælvingen!

Balthasar.

Det tør jeg ikke;

min Herre troer, at jeg er gaaet bort;
han truede mig frygteligt med Døden,
ifald jeg blev og lured paa hans Færd.

Lorenzo.

Saa bliv; jeg gaaer alene! — jeg er angst!
jeg frygter for en svar Ulykke her!

Balthasar.

Imens jeg sov her under Tagustræet,
saa drømte jeg, min Herre var i Tvekamp
og fæltede sin Fjende.

Lorenzo (kommer frem.)

Romeo! —

Ha! hvad er det for Blod, som flæber her
paa Gravens Marmortærstel? — hvad betyde
de herreløse Sværd, som ligge her,
blodplettede, paa dette Fredens Sted?

(gaaer ind i Gravkapellet.)

O Romeo! saa bleg! — Hvem flere? — Paris? —

af Blod omstrømmet? — Hvilken grusom Stjerne

har voldt den Jammer? — — Julie rører sig! —

(Julie vaagner og reiser sig.)

Julie.

O, du min Trøster! sig, hvor er min Husbond?

Jeg mindes vel, hvor selv jeg skulde være;

der er jeg jo! — Hvor er min Romeo?

(man hører Støi udenfor.)

Lorenzo.

Jeg hører Støi! — Kom! fly fra denne Rede

for Død og Pest og unaturlig Søvn!

En større Magt, end vi kan stride mod,

har krydset vore Raad; kom, følg mig, fly!

Din Husbond ligger død her ved dit Bryst,

og Paris med. Kom! jeg vil slaffe dig

et Fristed i et helligt Nonnekloster. —

Spild ingen Tid med Spørgsmaal; Bagten kommer; —

Kom, Julie! —

(der høres atter Larm.)

Jeg tør ei tøve længer!

(han gaaer.)

Julie.

Gaa du kun bort! jeg viger ei herfra. —
 See der! et Bæger, som min Brudgom flemmer
 i Haanden! Gift har voldt hans bratte Død. —
 Misundelige! drak du alt og lærned
 mig ingen venlig Draabe, til at hjælpe
 mig med paa Bei? — Jeg kysser dine Læber;
 maaſtee der klæber end lidt Gift ved dem,
 som med sin Lægedom kan dræbe mig.
 (kysſer ham.)

Din Mund er varm!

Bagten (udenfor.)

Gaa foran, Dreng! vis Bei!

Julie.

Hvad? Varm? — det haſter!

(griber Romeos Dolt.)

lyffelige Dolt!

Her er din Balg! — ruſt der, og lad mig døe!

(hun ſtøder den i ſit Brøſt, falder paa Romeos Lig og dør.)

(Bagten træder ind med Grev Paris' Page.)

Pagen.

See, her er Stedet; der, hvor Falken brænder!

Bagtens Anfører.

Her ligger Blod; — ſøg Kirkegaarden rundt!

gaaer, Nogle af Jer! griber, hvem I træffe!

(Nogle af Bagten gaae.)

O, ſorgelige Syn! — Grev Paris dræbt!

og Julie bløder, varm og nylig død,

hun, ſom har ligget i ſin Grav to Dage. —

Meld det til Fyrſten! løb til Capulet!

væk Montague! I Andre, gaaer og ſøger!

(Andre af Bagten gaae.)

Vi ſee vel Grunden, hvor den Jammer ligger;

men Grunden til den Jammer, som vi saae,
forstaae vi først ved nærmere Forklaring.

En af Bagten (kommer med Balthasar.)

Her fandt vi Romeo's Svend paa Kirkegaarden.

Anføreren.

Bevogter ham, til Fyrsten kommer hid.

En anden af Bagten (med Lorenzo.)

Her er en Munk, som stjælver, suffer, græder;

vi tog det Brællejern og Spaden fra ham;

han kom fra denne Kant af Kirkegaarden.

Anføreren.

Mistænkeligt! bevogter ogsaa Munken!

(Fyrsten træder ind med Følge.)

Fyrsten.

Hvad Ondt er nu saa tidlig alt paafærde,

og strækker os op af vor Morgenhvile?

(Capulet, Fru Capulet og Flere træde ind.)

Capulet.

Hvad er der steet? hvad er det for en Raaben?

Fru Capulet.

Paa Gaden striger Folket: „Romeo“
og „Julie“ og „Paris“! Alle stimle
med høie Raab hid til vort Gravkapel.

Fyrsten.

Hvad for en Rædsel striger os i Dret?

Anføreren.

Min Fyrste! see, Grev Paris ligger myrdet,
og Romeo død; men Julie, som var død,
er varm og nylig dræbt.

Fyrsten.

Gaa, søg og først.

hvorledes dette fule Mord er steet!

Anføreren.

Her er en Munk, og her er Romeos Tjener;
de have Bærktøi hos sig, stiftet til
at aabne disse Dødes Grave.

Capulet.

Himmel!

Min Hustru! kom! see, hvor vor Datter bløder!
O, denne Dødt har taget feil; thi see!
dens Skede hænger tom paa Montague;
den har forvildet sig i Julies Bryst.

Fru Capulet.

Af! dette Dødens Syn er som en Kloffe,
der vil min Alderdom til Graven ringe!

(Montague og Flere træde ind.)

Fyrsten.

Rom, Montague! du er saa tidlig oppe
for her at see din Søn saa tidlig falde.

Montague.

Af, Herre! just inat min Hustru døde!
Af Rummer over Romeos Forvisning
opgav hun Anden; — hvilke nye Sorger
er sammensvorne mod min Alderdom?

Fyrsten.

Bend dine Dine hid, saa skal du see.

Montague.

O, du Banartige! sig, sømmer det sig
at trænge dig til Graven før din Fader?

Fyrsten.

Forsegl nu før en Stund din Brede Læber,
til vi faae Lys i denne dunkle Sag
og see dens Ophav og dens sande Kilde;
da vil jeg være Eders Smertes Høvding

og føre Jer til Døden selv. — Nu ti!
 og lad Ulykken være Taalmods Træl! —
 Bring dem nu frem, paa hvem Mistanke hviler!

Lorenzo.

Mistanken for det gruelige Mord
 mest rammer mig, skøndt mindst istand dertil;
 min Tid og Sted forene sig imod mig.

Her staaer jeg! selv anklager og forsvarer,
 domfælder og friskender jeg mig selv!

Fyrsten.

Saa sig da kort Alt, hvad du veed om Sagen!

Lorenzo.

Kort vil jeg være; thi den korte Frist,
 jeg har at aande i, forbyder Omsvøb.

Romeo, som ligger her, var Julies Husbond,
 og Julie her var Romeos Egtehustru.

Jeg vied dem iløn, og Bryllupsdagen
 blev Tybalts Dødsdag; Tybalts Drab forviste
 den nysformælte Brudgom fra Verona.

For ham og ei for Tybalt sørged Julie.

For at forjage hendes Sorg troloved

J hende med Grev Paris, vilde tvinge

til Egtefæbet hende; da kom hun

til mig; — med vilde Blik bød hun mig finde

et Middel til at redde hende fra

det andet Egtefæb; hvis ikke, vilde

hun dræbe sig paa Stedet i min Celle.

Da gav jeg hende, veiledt af min Kunst,

en Dvaledrif, der virked, som det var

min Hensigt; thi den præged Dødens Stempel

paa hende; men jeg skrev imidlertid

til Romeo og bad ham komme hid

i denne Rædselsnat og hjælpe mig
 at tage hende af den laante Grav;
 thi dette var den Tid, da Drifkens Kraft
 ei længer skulde virke; men mit Bud
 blev standset ved et Uheld paa sin Wei
 og bragte mig igaar mit Brev tilbage;
 da gik jeg ene, i den Stund, jeg vidste,
 hun skulde vaagne, for at tage hende
 af hendes Fædres Grav; det var min Agt
 at skjule hende lønligt i min Celle,
 til jeg fik sikkert Bud til Romeo.

Men, som jeg kom, — et Par Minuter, før
 hun vaagned op, — laa her den ædle Paris
 og den trofaste Romeo alt døde.

Hun vaagner; jeg bad hende følge mig,
 og høre dette Herrens Kors med Taalmod.

Da stræmmede en Støi mig bort fra Graven;
 fortrivlet nægted hun at gaae og har
 da, — som det synes, — paa sig selv lagt Haand.

See! dette veed jeg; hendes Amme veed,
 at hun var ægteviet. Kan nu Brøden
 tilregnes mig, saa lad mit gamle Liv
 saa Timer førend Tiden blive Offer
 for Lovens ubønhørlig strænge Dom!

Fyrsten.

Din Fromhed var os altid velbekjendt. —
 Men hvor er Romeos Svend? hvad siger han?

Balthasar.

Jeg bragte til min Herre Tidende
 om Julies Død; da red han strax fra Mantua
 til Gravkapellet her paa dette Sted;
 han bød mig flye hans Fader dette Brev.

gik ind i Graven, trued mig med Døden,
 og vis ei jeg gif og lod ham ene der.

Fyrsten.

Rom, giv mig Brevet; jeg vil læse det. —

Men hvor er Grebens Dreng, som kaldte Bagten? —

Sig, hvad din Herre havde her at gjøre?

Bagten.

Han vilde Blomster strøe paa Graven for
 sin Brud; jeg gif tilside, som han bød;

Da kom der En med Blus og vilde aabne

Begravelsen; min Herre traf imod ham; —

og saa løb jeg afsted og hentede Bagten.

Fyrsten.

Ga! dette Brev stadfæster Munkens Udsagn

og deres Elftovspagt og Tidenden

om hendes Død. Her skriver han, at Giften

han kjøbte hos en fattig Apotheker

og kom med den til denne Grav, for her

at døe og hvile hos sin Julie. —

Hvor er nu disse Fjender? — Capulet!

Montague! See nu, hvor Himlens Svøbe

har rammet Eders Had! det var dens Bei,

at Kjærligheden dræbte Eders Glæde!

Og jeg, som ikke tuet Eders Tvedragt,

har mistet tvende Frænder. — Alle bøde!

Capulet.

O, Broder Montague! giv mig din Haand!

Det er min Datters Morgengave; mere

jeg kræver ei.

Montague.

Men jeg kan give mere;

Hi jeg vil reise hendes Billedstøtte

af pure Guld, og mens Verona staaer,
saa dyrt et Billede ingensteds skal findes
som Julies, den tro og æmme Kvindes.

Capulet.

Jeg sætter Romeos ved hendes Side. —

De Arme! for vor Riv de maatte lide!

Fyrsten.

En stummel Fred gaaer op med denne Dag!

Af Sorg vil Solen selv sit Afshyn dølg. —

Kom! lad os drøfte nøie denne Sag;

derpaa skal Naaden eller Straffen følge. —

En større Sorg i Verden Ingen veed

end Romeos og Julies Kjærlighed!

(de gaae.)

Anmærkninger.

S. 25. „Romeo træder ind med Mercutio, Benvolio, maskerede Personer, Fakkeltbærere o. s. v.“ — Det var i den Tid ikke usædvanligt, at der ved store Fester indsendt sig uindbudne Gæster i Maskeoptog og deltog i Dansen. Saaledes i „Henrik den Ottende“, ved Festen hos Wolsley, hvor Kongen kommer med 12 Adelsmænd klædt som Hyrder og ledsagede af Fakkeltbærere. Ofte lode de sig anmelde ved en Person i allegorisk Dragt, der forklarede Optogets Betydning. Amor har sagtens været en hyppigt anvendt Figur ved saadanne Leiligheder. —

Til Fuglestræmseler brugtes ofte udstoppede Figurer, forsynede med Bue og Pile.

S. 27. „Gulvets Halm“. — Paa Elisabeths Tid var det endnu brugeligt i England at belægge Gulvet med Halm eller Siv.

Smst. „Den Mand, som holder Lyset, han seer til“. Ligesom man lod sig ledsage paa Gaden af Fakkeltbærere, saaledes blev ogsaa Festsalen tilbels oplyst af Fakler eller Bogfjerter, baarne af Tjenere; ved Hoffester udsortes denne Tjeneste af Adelsmænd, der da naturligvis kun kunde deltage i Festen som Tilskuere.

S. 28. „Alfernes Jordemoder“. — Saaledes kaldes Mab, fordi hun stjæler Menneskebørn til Alferne og lægger deres isteden: — At hendes Størrelse sammenlignes med „Agatstenen, der sidder i en Borgemeisters Ring“, kan

maaskee forklares saaledes, at Borgemeesteren (i Originalen staaer alderman) bar en Seglring som Tegn paa sin Værdighed; et meget sædvanligt Mærke i saadanne Embedssegel var en væbnet Mand; med denne lille Figur kunde da Digteren have sammenlignet den lille Dronning Mab.

- S. 35. „Romeo kysser Julie“. — Efter den Tids Skik havde Cavaleren Ret til at kysse den Dame, han havde dandsjet med.
- S. 39. „Da Kong Cophetua forelskede sig i Tiggerpigen“. — Hentydning til en paa den Tid bekendt engelsk Folkesang.
- S. 53. Benvolio. „Gi, hvad er den Tybalt?“ — Til Svar paa dette Spørgsmaal lader Shakspeare Mercutio give en Skildring af den Tids Mødeherrer. Da Ridbertiden forsvandt, udartede det ridderlige Væsen til et søgt Galanteri og et urimeligt Ceremoniel i Dngang. Walter Scott omtaler i Indledningen til „The monastery“, hvorledes denne med de mest forfærdede Talemaader og de mest udsøgte Formaliteter belemlrede Dngangstone især udviklede sig ved Elisabeths Hof og blev bragt i et formeligt System (Cuphuismen); og han har i den samme Roman givet os et Billede af en Cavalier af denne Skole i Sir Piercy Shaston.
- S. 55. „Min Bifte, Peter!“ — Ammen efterligner de fornemme Damer, der lode Biften bære foran sig af en Tjener.
- S. 69. „Du Rottefænger, Tybalt“. — I en gammel engelsk Folkebog „Reynard the Fox“ hedder Ratten Tybert (Tybalt.)
- S. 73. „slaaer med den ene Haand den kolde Død tilside, „med den anden mod Tybalt sender den igjen“, —

Man fægtede med Kaarde og Daggert, (der førtes i den venstre Haand til at parere med.)

S. 91. „Man siger, Lærken bytter Dine med den lode Tude; gid de bytted Røst!“ — Det var et Følkesagn, at Lærken og Frøen havde byttet Dine; (derfor havde Lærken stygge Dine, Frøen smukke); hvis de ogsaa havde byttet Røst, vilde Lærkens Sang, som Julie hører, være Frøens, og altsaa Tegn paa Aftenens og ikke paa Morgenens Komme.

S. 111. „Mruner“. — Denne Plante (*mandragora*) ansaaes for at have hemmelighedsfulde Kræfter og et vist menneskeligt Liv (maaskee fordi man fandt en Lighed med det menneskelige Legeme i Formen af dens Rod.) Den brugtes ved Skattegravning, til Trylledrikke o. s. v. Men det var farligt at stæffe sig den; thi den, der trak den op af Jorden, hørte et saa forfærdeligt Klagestrig, at han let blev vandvittig eller endog mistede Livet derved.

Es ist immer noch nicht so, dass die
 ersten Jahre in der Kindheit
 die besten sind. Die ersten Jahre
 sind die besten, die man haben
 kann. Die ersten Jahre sind die
 besten, die man haben kann. Die
 ersten Jahre sind die besten, die
 man haben kann. Die ersten Jahre
 sind die besten, die man haben
 kann. Die ersten Jahre sind die
 besten, die man haben kann.

Die ersten Jahre sind die besten, die
 man haben kann. Die ersten Jahre
 sind die besten, die man haben
 kann. Die ersten Jahre sind die
 besten, die man haben kann. Die
 ersten Jahre sind die besten, die
 man haben kann. Die ersten Jahre
 sind die besten, die man haben
 kann. Die ersten Jahre sind die
 besten, die man haben kann.

Die ersten Jahre sind die besten, die
 man haben kann. Die ersten Jahre
 sind die besten, die man haben
 kann. Die ersten Jahre sind die
 besten, die man haben kann. Die
 ersten Jahre sind die besten, die
 man haben kann. Die ersten Jahre
 sind die besten, die man haben
 kann. Die ersten Jahre sind die
 besten, die man haben kann.

Die ersten Jahre sind die besten, die
 man haben kann. Die ersten Jahre
 sind die besten, die man haben
 kann. Die ersten Jahre sind die
 besten, die man haben kann. Die
 ersten Jahre sind die besten, die
 man haben kann. Die ersten Jahre
 sind die besten, die man haben
 kann. Die ersten Jahre sind die
 besten, die man haben kann.

Macbeth.

Personer.

Duncan, Konge af Skotland.

Malcolm, } hans Sønner.

Donalbain, }

Macbeth, } hans Felt herrer.

Banquo, }

Macduff, }

Lenox, }

Rosse, }

Menteth, } skotske Adelsmænd.

Angus, }

Cathness, }

Fleance, Banquos Søn.

Siward, Jarl af Northumberland, engelsk Felt herre.

Den unge Siward, hans Søn.

Septon, en Adelsmand i Macbeths Tjeneste.

Macduffs Søn.

En engelsk Læge.

En skotsk Læge.

En Kriger.

En Portner.

En gammel Mand.

Lady Macbeth.

Lady Macduff.

En Kammerfrue hos Lady Macbeth.

Heate.

Tre Hæve.

Adelsmænd, Krigsfolk, Mordere, Tjenere, Sendebud. — Banquos Aand
og andre Syner.

Handlingen foregaaer i Skotland, mest paa Macbeths Borg,
Slutningen af fjerde Act i England.

Første Act.

Første Scene.

Hede. Torden og Lynild.

(Tre Hæere.)

Første Hæ.

Naar skal vi Tre saa mødes paany,
i Regn, ved Lyn, under Tordensky?

Anden Hæ.

Efter Kampens Bulder og Brag,
Efter Seir og Nederlag!

Tredie Hæ.

Førend Solen gaaer ned idag!

Første Hæ.

Hvor skal det være?

Anden Hæ.

Paa Heden her!

Tredie Hæ.

Med Macbeth skal vi mødes der!

Første Hæ.

Jeg kommer, graa Mis!

Anden Hæ.

Hudse kalder!

Tredie Hæ.

Ba strax, ja strax!

Alle Tre.

Smukt er stygt, og Stygt er smukt!
gjennem Rust og Slud, afsted, paa Flugt!

(de forsvinde.)

Anden Scene.

En Leir ved Forres. Baabengny.

(Kong Duncan, Malcolm, Donalbain, Lenor og Følge; fra den anden Side en saaret Krigsmand.)

Duncan.

Hvem kommer der, saa blodig? Han seer ud til
at kunne melde os det Næste
om Oprørshæren.

Malcolm.

Det er jo den Samme,
der som en gjæv og tapper Krigsmand hugged
mig ud af Fangenskabets. — Vær velkommen,
min brave Ven! meld Kongen, hvor det stod
med Slaget, dengang du forlod det.

Krigsmanden.

Tvivlsomt

det stod, som naar to Svømmere sig klynge
fast til hinanden med de sidste Kræfter
og aandeløse prøve deres Kunst.

Den Blodhund Macdonwald, — han er vel værd
at være Oprørshøvding; thi desuden
er han besmittet med en talløs Brimmel
af alle Laster, som Naturen kjender, —
fik Hjælp af Løbestytter, Dremænd
fra Vestlandsøerne, og Lykken smilede
til hans fordømte Oprørsfærd, ret som
den boled med Forræderen; men Alt

forgjæves; thi Macbeth, — tilfulde har han
fortjent sit Heltenavn, — forsmåede Lykken,
men svang sit Sværd, der dampede af Blobber,
og hug sig Bei, som Tapperhedens Yndling,
indtil han mødte Riddingen, og bød
ham ikke Haanden til Farvel, forinden
han fløved ham fra 'Tsssen ned til Rjæven
og fæstede hans Hoved paa vor Skandse.

Duncan.

O tappre Frænde! gjæve Riddersmand!

Krigsmanden.

Som fra den Kant, hvor Solens Glands frembryder,
udfarer Slibbrudsstorm og rædsom Torden,
saa vælder Modgang ud af samme Kilde,
hvorfra det syntes, at vor Medgang kom.
Hør, Skotlands Konge, hør mig! neppe havde
Retsfærdighed i Tapperhedens Rustning
Landløbersflokken tvunget til at fægte
med Hælene, da saae Normannakongen
sin Leilighed, og kom med blanke Vaaben
og friske Kræfter til fornyet Dyst.

Duncan.

Og stræmmed det ei vore Hovdinge,
Macbeth og Banquo?

Krigsmanden.

Ja, som Spurven Ornen,
som Haren Løven; — skal jeg sige Sandhed,
saa ligned de Kartover, ladebe
med dobbelt Ladning; saa med dobbelt Kraft
fordoblede de deres Slag paa Fjenden.
Om det var deres Agt at bade sig
i Blodets varme Strøm, hvad eller om

de vilde overgive Eftermælet
et andet Golgatha, det veed jeg ikke. —
Men jeg er mat, og mine Bunder raabe
om Hjælp.

Duncan.

Din Tale klæder dig saa godt
som dine Saar; — der er en Smag af Ære
ved begge. — Gaa, sørg for ham! —

(Krigeren føres ud.)

Hvem er der?

Malcolm.

Den gjæve Than af Rosse.

Lenox.

See, hvilket Hastværk
der glimter af hans Dine! han seer ud
som En, der bringer svare Tidender.

Rosse.

Gud signe Kongen!

Duncan.

Hvorfra kommer du,
min ædle Than?

Rosse.

Fra Fife, min høie Konge,
hvor Norrighs Banner trodsigt fløi mod Sky
og visted vore Stridsmænd kolde. Der
Normannakongen selv med vældig Hærmagt,
med Bistand af den utro Than af Camdor,
den Landsforræder, hypped rædsom Riv,
indtil Bellonas Brudgom, klædt i Styrke,
bød ham at prøve Kræfter, Sværd mod Sværd,
og oprørst Arm mod Arm; saa kued han

det frække Mod, og fort at melde: Seiren
gik os tilhaand.

Duncan.

O, lykkelige Dag!

Rosse.

Nu kræver Svend, de Norstes Konge, Fred;
men vi har ei engang forundt ham Frist til
at jorde sine faldne Mænd, forinden
han har betalt paa Sanct Columban's
titusind Daler til vort Riges Skat.

Duncan.

Ei meer skal denne Thian af Sawdor svige
vort Hjertes Lillid. Flux forkynd hans Død,
og giv Macbeth den Høihed, han forbrød.

Rosse.

Hvad Kongen byder, jeg fuldbyrde vil.

Duncan.

Hvad han har tabt, Macbeth nu hører til.

Tredie Scene.

Hede. Torden.

(De tre Hæere komme.)

Første Hæ.

Hvor har du været, Søster?

Anden Hæ.

Slagtet Svin.

Tredie Hæ.

Søster, og du?

Første Hæ.

Der sad en Sømandskone med Kastanier
i Skjødets, og hun gumled, gumled, gumled;

„Giv mig med“, sagde jeg;
 den mædstebe So sagde: „Paf dig, Her!“ —
 Hendes Mand til Aleppo foer
 som Skipper paa „Tiger“ ombord;
 men jeg seiler derhen i et Sold med List
 lig en Rotte, der har sin Hale mist;
 det skal gaae, det skal gaae, det skal gaae.

Anden Her.

En Bind af mig skal du faae.

Første Her.

Din Godhed skjønner jeg paa!

Tredie Her.

En anden jeg skjænke dig vil.

Første Her.

Hele Resten mig selv hører til;
 fra hvilket Hjørne de hvine,
 hele Kompasset rundt er de mine.
 Jeg vil tørre ham ud som et Straa;
 ei et Blund skal hans Dielaag faae
 hverken Dag eller Nat; som en fredløs Mand
 skal han leve, som den, der er sat i Band.
 Han skal tæres og pines og lide
 Ni Gange ni Ugers Nød og Rvide;
 kan hans Fartoi ei forgaae,
 skal dog Stormen det tumble og flaae. —
 See, hvad jeg gemmer her!

Anden Her.

Lad see! lad see, hvad det er.

Første Her.

En Styrmands Finger. Han faae sit Land;
 saa led han Skibbrud ved Hjæmmets Strand.

(Trommer udenfor.)

Tredie Hex.

Det trommer! det trommer!

Macbeth han kommer!

Alle Tre.

Heresøstrene fare kan

Haand i Haand over Sø og Land.

Nu omkring

i en Ring!

tre Gange for dig,

tre Gange for mig,

og tre Gange til, saa gjør det ni! —

Dys, nu virker vort Kogleri!

(Macbeth og Banquo komme.)

Macbeth.

Saa smuk en Dag, og dog saa styg har jeg
 end aldrig seet.

Banquo.

Hvor langt har vi til Forres? —

Men hvem er disse dog? — med runkent Nafsyn,

si sølsom Dragt! — de see ei ud som Jordens

Bebovere og ere dog paa Jorden! —

Sig, er I levende, og er I Væsner,

hvor som Menneſket tør spørge? I forſtaae mig,

hvor saa synes det; hver lægger Knokkelfingren

paa sine visne Læber; ſkal jeg troe,

hvor I er Kvinder? Eders Skjæg forbyder

dog denne Tro.

Macbeth.

Tal, om I kan: hvem er I?

Første Hex.

Hil dig, Macbeth! vær hilſet, Thau af Glamis!

Anden Hex.

Hil dig, Macbeth, vær hilset, Than af Camdor!

Tredie Hex.

Hil dig, Macbeth! som snart skal worde Konge!

Banquo.

Min ædle Herre, hvorfor studser I
og synes at forfærdes ved en Tale,
der har saa stjern en Klang? — I Sandheds Navn!
er I kun Blendværk, eller virkelig
det, som I synes? For min ædle Ven
forkynde I en Lykke, som han har,
og store Forudsigelser om Høiherd
og Haab om Kongevælde, saa han synes
hel henrykt; mig I Intet har at sige. —
Hvis I kan see i Tidens Sæd, og sige,
hvad for et Korn skal groe, og hvilket spildes,
saa taler nu til mig, som ikke trygler
om Eders Gunst, ei frygter Eders Had.

Første Hex.

Hil dig!

Anden Hex.

Hil dig!

Tredie Hex.

Hil dig!

Første Hex.

Mindre end Macbeth, og dog større!

Anden Hex.

Mindre i Lykke, dog meget større!

Tredie Hex.

Selv ei Konge, men Kongers Fader!

Hil Eder begge, Macbeth og Banquo.

Første Her.

Hil være Banquo! Hil Macbeth!

Macbeth.

Hov! Eders Ord er dunkle; sig mig mere!

Hvad Sinels Død er jeg jo Thau af Glamis;

Det veed jeg; men hvorledes Thau af Cawdor?

Den, som er Thau af Cawdor, lever jo

i Magt og Medgang; — og at blive Konge

er udenfor Troværdighedens Grændser

saavel som det at blive Thau af Cawdor.

Sig, hvorfra fik I denne sære Kundskab?

Hvi standse I paa denne sorte Hede

hvor Gang med Eders Spaadoms-hilsen? Tal!

Hvil! jeg besværges Eder!

(Herene forsvinde.)

Banquo.

Hvordan kan

som Vandet skyde Bølger; disse var

af dem; hvor blev de af?

Macbeth.

De svandt i Luften,

og det, som syntes legemligt, flød bort

som Dunst for Vinden. Gid de havde tøvet!

Banquo.

Var det, vi tale om, da her tilfæde?

Hvad eller har vi spist af Galneroden,

som gjør vort Bid til Fange?

Macbeth.

Eders Børn

skal vorde Konger!

Banquo.

I skal vorde Konge.

Macbeth.

Og Than af Cawdor; lod det ikke saa?

Banquo.

Saa lod det, Ord til andet. — Hvem er der?

(Rosse og Angus træde ind.)

Rosse.

Budskabet om din Seir, Macbeth, er kommen til Kongens Dren, og naar han betragter dit ridderlige Mod i Oprørskampen, saa kappes hans Beundring med den Ros, han vilde yde dig; naar da i Tausshed han overstuer Dagens hele Værk, han seer dig i de norste Kampers Rækker, ustræmt af Dødens vilde Billeder, som selv du maned frem. — Saa tæt som Hagl kom Bud paa Bud, og hvert forkyndte høit din Hæder ved hans Riges tappre Forsvar og gjød den ud for ham.

Lenox.

Vor Herre, Kongen

har sendt os for at bringe dig hans Tak og for at kalde dig til ham, men ei for at lønne dig.

Angus.

Og som et Forbud paa end større Hæder, bød han mig at hilse dig i hans Navn som Than af Cawdor; dette er nu din Rang. — Til Lykke, ædle Than!

Banquo.

Hvordan! — Kan Dæmolen tale Sandhed!

Macbeth.

Thanen

af Camdor lever, hvorfor smykker I mig
med laante Klæder?

Angus.

Den, som var det, lever
endnu; men Dommen tynger paa hans Liv,
som er forbrudt. Om han har sluttet Pagt
med Norge, eller om han har i Løndom
Opørret ydet Hjælp og Bistand, eller
med begge virket til sit Lands Fordærv,
det veed jeg ei; men Høiforræderi,
tilstaaet og bevist, har fældet ham.

Macbeth (affides.)

Blamis og Than af Camdor; men det Største
staaer end tilbage — — Tak for Eders Umag! —

(til Banquo.)

Sig, haaber I nu ei, at Eders Børn
skal blive Konger? De, der hjalp mig
af Than af Camdor, loved dem ei mindre.

Banquo.

Hvis I slog Eders Lid til det, da kunde
tilsidst vel Kronen friste Eders Hu
foruden Camdors Høihed. — Sælsomt er det,
og ofte for at løfte os i Snaren
fortælle Mørkets Sendebud os Sandhed;
de vinde os ved en ustyrlig Smaating
for at forraade os til Allersidst. —

Det Ord med Eder, Frænder.

(taler affides med Rosse o. d. A.)

Macbeth (affides.)

Sandhed altsaa

er to af deres Spaadomsord. Et Forspil
til Kongespillet store Handling! — —

Jeg takker, ædle Herrer! — — Dette Kalb
 fra Andeverdnen kan ei være ondt;
 det kan ei være godt. Hvis det var ondt,
 hvorfor gav det mig da et Pant paa Lykken
 ved at begynde med en Sandhed; — Than
 af Gæddor er jeg; — er det godt, hvorfor
 maa jeg da følge den Indstyddelse,
 hvis gruelige Billed faaer mit Haar til
 at reise sig, og Hjertet til at bante
 paa unaturlig Vis mod mine Ribben.
 Den virkelige Frygt er Intet mod
 Indbildningskraftens Rædsler. Denne Tanke,
 hvis Mord endnu kun er en Drøm, den ryster
 mit hele Væsen saa, at al min Livskraft
 forgaaer i Anelse, og Intet er
 undtagen det, som ikke er.

Banquo (til de Andre.)

Vor Ven

staaer helt betagen!

Macbeth.

Er det Skjæbnens Billie,
 at jeg skal være Konge, saa lad Skjæbnen
 mig krone, uden at jeg rører mig.

Banquo.

Den nye Høiherd er som nye Klæder,
 der passe først ved Banens Hjælp til Kroppen.

Macbeth.

Skæe, hvad der vil! — mens Tid og Time gaaer,
 den værste Dag jo dog en Ende faaer.

Banquo.

Ædle Macbeth, vi vente kun paa Eder.

Macbeth.

Tilgiv! Min søve Hjerne fyslede
 Naed glemte Ting. — Den Umag, I har havt,
 I gode Herrer, har jeg ført tilbogs
 og vender daglig Bladet, at jeg ikke
 skal glemme den. Men nu afsted til Kongen!

(til Banquo.)

Naest paa, hvad steet er, og, naar vi faae Stunder,
 og Tiden har det veiet, vil vi tale
 det aabenhjertig med hinanden.

Banquo.

Hjerne.

Macbeth.

Nu nok for denne Gang. — Kom, mine Venner!

(de gaar.)

Fjerde Scene.

Forres. En Sal i Kongens Borg.

Banfare. Duncan, Malcolm, Donalbain, Lenor og Følge træde ind.)

Duncan.

Er Cawdors Dødsdom udført? ere de,
 som havde dette Hverv, endnu ei vendte
 tilbage?

Malcolm.

End ei, Herre! men jeg talte
 med En, som saae ham døe, og som beretter,
 at han oprigtigt tilstod al sin Brøde,
 og Eders Høiherd om Tilgivelse
 og angreb dybt. Saa sammelig og værdigt
 var Intet i hans Liv som hans Farvel
 til Livet; thi han døde, som han havde
 endøvet Dødens Kunst, og kasted bort
 det Kjæreste, han eied, som en Smaaating.

Duncan.

Ei nogen Videnskab formaaer at finde
i Mandens Afsyn Sindets indre Væsen.
Han var en Adelsmand, til hvem jeg satte
en ubegrændset Tillid.

(Macbeth, Banquo, Rosse og Angus træde ind.)

Ædle Frænde!

just nu laa Utafnemlighedens Synd
tungt paa mit Sind. Du har saa stort et Forspring,
at Lønnen, om den flyver nok saa hurtigt,
er sen til at indhente dig. — Gid din
Fortjeneste var ringere, da stod
min Tak og Løn i bedre Forhold til den.
Nu har jeg kun at sige: jeg maa blive
din Skyldner, selv om Alt jeg kunde give.

Macbeth.

Den Tjeneste og Trostak, jeg er skyldig,
er selv sin Løn. Det er vor Konges Sag
at tage mod vor Tjeneste; vor Trostak
og Huldskab er kun Børn og Tjenere
af Kronen og af Riget, og de gjøre
kun deres Pligt, idet de gjøre Alt
Ser til Behag og Ære.

Duncan.

Vær velkommen!

Jeg har begyndt at plante dig, og jeg
vil sørge for at bringe dig i Flor. —
Min ædle Banquo, din Fortjeneste
er ikke mindre, skal ei gjælde mindre.
Lad mig omfavne dig og holde dig
tæt ved mit Hjerte!

Banquo.

Og hvis der jeg groer,

er Høsten Eders.

Duncan.

See, min Glædes Fylde,

i overstadig Lyst, maa søge Stjul

i Graad, som Sorgen. — Sønner, Frænder, Thæner,

og I, som staae os nærmest! Vide skal I:

For Førstefødte Malcolm stænke vi

for Krones Arv, og vi udnævne ham

til Prinds af Cumberland; dog Wen skal

ei smykke ham alene uden Følge;

men Hædersmærker skal som Stjerner skinne

paa al Fortjeneste. Og nu afsted

til Inverness!

(til Macbeth.)

der vil, som Eders Gæst,

jeg blive Eder endnu meer forbunden.

Macbeth.

Den Hvile, som ei tjener Eder, Herre,

er kun Besvær! Jeg selv vil være Forbud

og glæde med det Bud min Hustrus Dren.

Jeg anbefaler mig.

Duncan.

Min ædle Gæddor!

Macbeth (affædes.)

En Prinds af Cumberland! — Det Trin jeg maa

raft springe over eller falde paa;

det standser mig. — Stjul, Stjerner, Eders Straaler!

min Attraas mørke Dyb ei Lyset taaler.

See bort fra Haanden, Die! Dog lad stee,

hvad Diet, naar det er stee, ei tør see!

(gaaer.)

Duncan.

Ja, ædle Banquo! Han er fuldt saa tapper,
 og af hans Pris jeg bliver aldrig mæt;
 det er mig som en Fæst. — Nu, efter ham,
 hvis Omhu iler forud til vor Velkomst.
 Det er en Frænde, som har ei sin Lige!

(Alle gaae.)

Femte Scene.

Inverness. En Sal i Macbeths Borg.

(Lady Macbeth træder ind med et Brev.)

Lady Macbeth (læser.)

„De mødte mig paa Seirens Dag, og jeg har faaet det
 fuldstændigste Bevis paa, at de have mere end menneskelig
 Kundskab. Da jeg brændte af Begjærighed efter at spørge
 dem om mere, forvandlede de sig til Luft og forsvandt i den.
 Medens jeg stod betagen af Forbauselse derover, kom der Sen-
 debud fra Kongen, der hilsede mig som Dronning af Camdore,
 med hvilken Titel Trolddomsøstrene iforveien havde hilset mig,
 idet de henviste mig til den kommende Tid med deres Ord:
 Hil dig, som skal vorde Konge! — Dette har jeg fundet rig-
 tigt at melde dig, min dyrebare Hustru, der skal dele min
 Højhed, forat du ikke skulde miste den Glæde, der tilkom dig,
 ved at være uvidende om den Højhed, der er dig lovet. Læg
 det paa Hjerte, og lev vel!“ —

Glamis og Camdore er du, og skal blive,
 hvad dig er lovet. — Dog jeg frygter for
 dit Sindelag; det har formeget i sig
 af menneskelig Mildheds Mælk til her
 at styde Gjenvei. — Stor vil du nok være;
 du fattes ei Værgjerrighed, men fattes

den Ondskab, som dog hører med dertil.
 Hvad du vil gjerne, vil du med det Gode;
 Du vil ei spille falsk, men vil nok vinde
 med Uret. Store Glamis! du vil eie
 det, som tilraaber dig: „Saaledes maa
 du handle for at eie mig!“ og dog
 du frygter mere for at gjøre det,
 end onster det ugjort. — Skynd dig herhid,
 at jeg min Aand kan gyde i dit Øre
 og tugte med min Tunges Djærvehed Alt,
 hvad dig vil stille fra den gyldne Ring,
 som Skjæbnen og en overjordist Magt
 vil see dig kronet med. —

(En Tjener kommer).

Hvad bringer du?

Tjeneren.

Fasten kommer Kongen her!

Lady Macbeth.

Du raser!

Er ei din Herre med ham? — Var det saa,
 han vilde sikkert sendt mig Bud itide.

Tjeneren.

Jeg taler Sandhed. Thansen er paa Veien.

Min Kammerat, som iled forud for ham,
 var aandeløs af Hast og havde neppe
 naameget Mæle, som hans Grind kræved.

Lady Macbeth.

Gaa, plei ham vel! stort Budskab har han bragt!

(Tjeneren gaaer.)

Hæs er den Ravn, hvis Strig forkynder Duncans
 dødviede Indtog under dette Tag. —

Saa kom da nu, I Aander, I, som lure

paa Menneftenes Tanker! tager fra mig
 mit Kjon, og fylder mig til bredfuldt Maal
 fra Fod til Tøse med den værste Grumhed!
 gjør Blodet tykt, tilstænger hver en Vej
 og Afgang for Samvittighedens Røst,
 at ei Naturen skal med Angerens
 Hjemføgelser mit fule Forsæt rokke
 og stifte Fred imellem Daad og Forsæt!
 Kom hid til mine Bryster, suger Galde
 af deres Mælk, I villige Mordaander,
 hvor end I svæve i usynligt Væsen
 og lure paa Naturens onde Drift!
 Kom, tætte Nat! søv dig i mørke Damp
 fra Helved, at min hvassse Dolk ei seer
 det Saar, den gjør, og at ei Himlen skal
 see gennem Mørkets Teppe ud og raabe:
 Holdt! Holdt! —

(Macbeth kommer).

O, store Glamis, høie Cawdor,
 og størst ved den Forjættelse, som venter!
 dit Brev har hævet mig ud over Nuets
 Uvidenhed; jeg føler nu en Fremtid
 i Diebliffet.

Macbeth.

Dyrebare Hustru!

Faften kommer Duncan her.

Lady Macbeth.

Og naar

gaar han herfra?

Macbeth.

Imorgen — er hans Aft.

Lady Macbeth.

O, aldrig Solen skal den Morgen see! —
 Dit Ansigt, kjære Than, er som en Bog,
 hvor Folk kan læse sære Ting; vil du
 bedrage Tiden, saa see ud som Tiden;
 vær Velkomst i dit Blik, din Haand, din Tunge;
 see ud som en ustyldig Blomst; men vær
 som Slangen under den. For ham, der kommer,
 maa der nu sørges. Og betro du mig
 Midsførelsen af Nattens store Værk,
 som for hver Nat og Dag, der forestaaer,
 os lover Enemagt og Kongekaar.

Macbeth.

Vi tales ved.

Lady Macbeth.

Løft Diet frit og trygt!
 Alt stifte Måsyn er et Tegn paa Frygt;
 for Resten stol paa mig.

(de gaae.)

Sjette Scene.

En Plads udenfor Borgen. Musik. Macbeths Tjenere.

(Duncan, Malcolm, Donalbain, Banquo, Lenor, Macduff, Angus, Rosse
 og Følge komme ind.)

Duncan.

Den smuk Beliggenhed har denne Borg!
 den lette, milde Luft med Velbehag
 udfylder vore Sandser.

Banquo.

Sommergjæsten,

Tempelbeboeren, den lille Svale,
 beviser, ved at bygge her saa gjerne,

at Himlens Ande duster listlig her.
 Paa hver Udbygning, Frise, Pille, Sjørne,
 har denne Fugl jo hængt sin Rede op,
 en Bugge for sin Yngel. Jeg har mærket,
 at, hvor den helst sig holder til og yngler,
 er Luften mild.

(Lady Macbeth kommer.)

Duncan.

Vor ærede Værtinde!

Den Kjærlighed, der følger os, er tidt
 os til Besvær; dog maa vi takke for den,
 da det er Kjærlighed; nu seer I altsaa,
 I maa velsigne os for Eders Møie
 og styldigst takke os for Eders Umag.

Lady Macbeth.

Om al vor Tjeneste i hvert et Punct
 blev dobbelt gjort og end engang fordoblet,
 var den dog kun en spag og ringe Gjerning
 imod det store, rige Maal af Hæder,
 som Eders Høihed dynger paa vort Hus.
 Til Gjengjæld for den før beviste Ære
 og for den nye, som I dertil søier,
 kan vi kun bede for vor Konges Held.

Duncan.

Hvor er vor Ihan af Camdor? Vi har fulgt
 skarpt i hans Spor og tænkte fast at komme
 som Forbud for ham; men han rider godt;
 dertil hans Kjærlighed, skarpt som hans Spore,
 har ført ham hjem før os. Tæsten er
 vi Eders Gæst, min skønne Fru Værtinde!

Lady Macbeth.

Hvad Eders Tjenere besidde, baade

de selv og deres Gods, er kun et Vaan,
 der gøres op, naar Eders Høihed vil;
 saa faaer tilbage kun, hvad der er Eders.

Duncan.

«Nu giv mig Eders Haand, og før mig til
 min Vært. Han er os kjær og han skal nyde
 vor Gunst fremdeles. Tillyd, min Værtinde!
 (Han fører hende ind.)

Æquende Scene.

En Sal i Borgen. Musik og Fald.

«(En Taffeldækker og flere Tjenere gaar over Scenen med Fade o. s. v.
 derefter træder Macbeth ind.)

Macbeth.

«Hvis det var gjort, naar det er gjort, da var det
 bedst, at det strax blev gjort. Hvis Mordet kunde
 slaae Bom for Følgerne og ved hans Død
 opfange Heldet, saa det Hele var
 eet Stød og dermed Alting ude, her,
 kun her, paa denne Tidens smalle Strandbred, —
 da ændsede vi kun lidt det andet Liv.
 Men sliq en Daad har altid her sin Dom.
 Vi undervise kun Blodtanterne;
 naar de har udlært, komme de tilbage
 og ramme deres Ophavsmand. Den strænge
 Retfærdighed for vore egne Læber
 Giftbæget holder, som vi selv har blandet.
 Fredhellig er han her med dobbelt Ret:
 først er jeg jo hans Frænde og hans Tjener,
 to stærke Grunde mod en saadan Daad;
 dertil er jeg hans Vært; jeg skulde stænge
 min Dør for Morderen istedenfor

at føre Dolken selv. Og ydermere
 har denne Duncan brugt sin Magt saa mildt,
 har siddet paa sin Kongestol saa ren,
 at jo hans Dyder ville raabe høit
 som Engle med Basunens Røst imod
 den sorte Helveddaad at myrde ham,
 og Meddynt, som et nøgent, nysødt Barn,
 af Stormen baaret, eller Himmelens
 Cheruber paa usynlige Luftheste
 vil blæse ind den gruelige Gjerning
 i hvert et Die, saa en Regn af Taarer
 vil drukne Stormen. — Jeg har ingen Spore
 at sætte i min Villies Side uden
 Uergjerrigheden, der vil tage Fart
 og gjør for stort et Spring og falder ned; —

(Lady Macbeth kommer.)

Hvad nu? — hvad Nyt? —

Lady Macbeth.

Han har snart endt sit Maaltid. —

Hvorfor forlod du Salen?

Macbeth.

Har han spurgt

om mig?

Lady Macbeth.

Du veed det ikke?

Macbeth.

— Vi vil ikke

gaae videre i denne Sag. Han har
 fornøylig hædret mig, og jeg har vundet
 hos alssens Mennesker et gyldent Rygte;
 det skulde bæres i sin friske Glands,
 ei kastes bort saa snart.

Lady Macbeth.

Og var det Haab,

hvormed du smykked dig, da druffent? har
 det sovet Rusen ud, og vaagner nu,
 og stirrer blegt og gustent paa, hvad nylig
 det freidigt gjorde? Vel! fra denne Stund
 bedømmer jeg din Kjærlighed derefter.
 Tør du i Daad og Mod ei være den,
 du er i Uttraa? Vil du eie det,
 du agter for at være Livets Smykke,
 og vil dog være for dig selv en Kryster,
 der vilde gjerne, hvis han turde blot,
 som Ratten i vort Ordspog —

Macbeth.

Ti dog! ti!

Jeg tør Alt, hvad der sømmer sig en Mand;
 hvo mere tør, er ingen Mand.

Lady Macbeth.

Var det

et Dyr, som fik dig til at aabenbare
 den Tanke for mig? Da var du en Mand,
 dengang du voved det, og turde du
 nu være meer end dengang, da var du
 saameget mere Mand. — Da var ei Tid
 ei heller Sted at finde; men du vilde
 slabe begge; — de har slabt sig selv; —
 og nu berøver just Beleiligheden
 dig Mod og Kræfter! — Jeg har givet Die;
 jeg veed, hvor inderligt en Moder elsker
 sin Glut ved Brystet; — men jeg vilde rive
 Brystvorten af dens bløde Mund og knuse

dens Hjerne, hvis jeg havde svoret paa det,
som du paa dette.

Macbeth.

Men, om det slog feil.

Lady Macbeth.

Slaae feil! — naar du kun spænder fast dit Mod,
saa slaar det ikke feil. Naar Duncan sover, —
og efter Dagens strænge Reise vil
han sove trygt, — da vil jeg saa bedøve
med Vin og Svir hans tvende Kammerfænde,
at Hjernens sikkre Vagt, Grindringen,
skal blive til en Damp, og Tankens Bolig
gaae op i Røg. Naar da de ligge drufne
som Svin, begravne i en Søvnsom Døden,
hvad kan da du og jeg ei gjøre med
den forsvarsløse Duncan? Hvad kan vi
ei lægge paa hans drufne Tjenere,
der vil faae Skylden for vort store Drab?

Macbeth.

Du maa kun føde Drengbørn! kun Mandkøn
kan komme af din frygtløse Natur. —
Vil man ei troe, naar vi med Blod bestænke
hans egne Kammerfænde, mens de sove,
at de har gjort det.

Lady Macbeth.

Hvem tør Andet troe,
naar ved hans Død vi høre Sorgens Raab
og Sammerfærd?

Macbeth.

Jeg er beredt; hver Sene
er spændt til denne gruelige Gjerning.

2 Kom! lad nu milde Blikke Verden gjæffe;
 1 lad falske Miner Hjertets Falskhed dække.

(de gaae.)

Anden Act.

Første Scene.

Borggaarden i Macbeths Borg.

(Banquo og Fleance komme ind; en Tjener lyser for dem med
 en Fæffel.)

Banquo.

2 Hvad Tid paa Matten kan det være?

Fleance.

Maanen

3 er nede; Kloffen har jeg ikke hørt.

Banquo.

2 Ved Midnat gaaer den ned.

Fleance.

Jeg skulde troe,

3 at det er senere.

Banquo.

Der, tag mit Sværd! —

4 der hersker Sparksomhed i Himlen; alle

5 dens Lys er slukte; — der, tag ogsaa dette! —

6 En blytung Døs er over mig, og dog

7 jeg har ei Lyst at sove. — Naadens Magter!

8 tving i mit Sind de onde Tanter, som

9 Naturen giver Afgang, mens vi sove! —

Giv mig mit Sværd!

(Macbeth kommer med en Gaffelbærer.)

Hvem der?

Macbeth.

En Ven!

Banquo.

Hvad, Herre!

er I saa silbigt oppe? — Kongen sover.

Han var hel usædvanlig opremt. Gæmildt
har han belønnet Eders Tjenerstab.

Med denne Diamantring sender han
sin venlige Værtinde, Eders Frue,
sin Hilsen, og han indeslutter den
i ubegrændset Tak.

Macbeth.

Vi var saa ganske
uforberebte; derved blev vor Billie
en Træl af vore mangelfulde Kræfter
og havde ikke frie Hænder.

Banquo.

Alting

var ypperligt. — Inat jeg drømte om
de tre Troldsofre. Eder har de dog
sagt noget Sandt.

Macbeth.

Jeg tænker ikke paa dem.

Dog, hvis der fandtes en beleilig Time,
vi kunde tales ved om denne Sag,
hvis I har Tid dertil.

Banquo.

Som I befaler.

Macbeth.

Hvis I samtykker i min Plan, — naar Tid er, —
 det vilde fremme Eders Vre.

Banquo.

Hvis

jeg ikke mister Vren, mens jeg stræber
 at vinde den; hvis jeg kan holde rent
 mit Hjerte, og min Trostaa ubestaaen,
 saa er jeg Eders.

Macbeth.

Nu, god rolig Nat!

Banquo.

Det samme vil jeg ønske Eder, Herre!

(gaaer med Fleance og Tjenere.)

Macbeth (til Tjeneren.)

Gaa, bed din Frue ringe, naar hun har
 beredt min Aftendrik. — Gaa du tilsengs. —

(Tjeneren gaaer.)

Er det en Dolk, jeg seer der for mig? — Grebet
 vendt mod min Haand! — Kom! lad mig gribe dig! —

Jeg fik dig ikke, og dog seer jeg dig. —

Du Rædselsbillede, er du ikke til

for Følelsen, men kun for Synet? eller

er du en Dolk i Tanken kun, et Blændværk,

der fødes af den feberhede Hjerne.

Endnu jeg seer dig, saa haandgribelig

i Skikkelse, som den, jeg drager her.

Du viser mig den Vej, jeg vilde gaae;

et saadant Rædselsskab skulde jeg jo bruge.

Mit Die er de andre Sandsers Gjæk,

hvis ikke det er Mester for dem alle.

Jeg seer dig end: paa Klingen og paa Pladen

er Stænk af Blod, som ikke var der før. —
 Nei, det er Intet. Det er Mordertanken,
 der stiller dette Billed for mit Die. —
 Nu synes i den halve Del af Verden
 Naturen død, og onde Drømme drive
 nu deres Spil med Sønnen bag dens Forhæng;
 nu bringe Hege deres Offer til
 den blege Hecate; det gustne Mord,
 advaret af sin Skildvagt, Ulvens, Hyl,
 som er dets Bartegn, lister frem, — saaledes, —
 som da Tarquinius sneg sig til sin Voldsdaad,
 tyst som et Gjenfærd. — Trygge, faste Jord!
 hør ikke mine Fjed, hvorhen de gaac,
 at ikke Stenene skal sladre om,
 hvad jeg har for, og røbe denne Stund
 den tausø Gru, som passer bedst dertil. —
 Imens jeg staaer og truer, lever han;
 Ord aande Kulde paa min Handlings Brand.
 (en Klokke ringer.)
 Seg gaaer, og det er gjort; nu kalder Klokken;
 Hør den ei, Duncan; din Liggklokke klinger;
 til Himlen eller Helved den dig ringer!

Anden Scene.

(Lady Macbeth kommer ind.)

Lady Macbeth.

Det, som beruste dem, har gjort mig dristig;
 det, som har slukket Mandens Gnist i dem,
 opflammer mig. — Tys! Stille! — det var Uglen,
 der sfreg, den gruelige Nattervægter,
 der siger saa uhyggeligt Godnat. —
 Nu er han ved det. — Dørene er aabne;

de drufne Svende snorte høit, til Spot
 for deres Embed. Jeg har lavet dem
 en Dril, saa Liv og Død kan trættes om dem,
 om de er døde eller levende.

Macbeth (indenfor.)

Hvem der? Ha! Hvad er det?

Lady Macbeth.

O, vee! jeg frygter

at de er vaagnet, og det er ei gjort.

Forsøget kun og ille Gjerningen

er farlig. — Hør! — Jeg lagde deres Dølse

tilrette, saa han maatte finde dem. —

Jeg havde gjort det, havde han ei lignet

min Fader, som han sov. — Der er min Husbond!

(Macbeth kommer ind.)

Macbeth.

Har jeg gjort det! — har du Intet hørt?

Lady Macbeth.

Jeg hørte Uglen tube, og jeg hørte

den Faarehylling pibe — talte du?

Macbeth.

Naar?

Lady Macbeth.

Nu.

Macbeth.

Da jeg kom ned?

Lady Macbeth.

Ja.

Macbeth.

Hys! — Hvem ligger

i Kammeret ved Siden?

Lady Macbeth.

Donalbain.

Macbeth (seer paa sine Hænder.)

Det er bedrøveligt at see.

Lady Macbeth.

Hvor sælsomt

et Indfald dog: „bedrøveligt at see!“

Macbeth.

En lo i Søvn høit; En raabte: Mord!
de vækkede hinanden, og jeg stod
og hørte paa dem; men de bad en Bøn
og sov saa ind igjen.

Lady Macbeth.

Der ligger To

i Kammeret.

Macbeth.

„Gud vær os naadig!“ raabte
den Ene, og den Anden svared: Amen,
som om de havde seet mig staae og lure
paa deres Angst, — med disse Bøddels hænder.
Jeg kunde ikke sige: „Amen“, da
de bad: „Gud vær os naadig!“

Lady Macbeth.

Det maa du

ei gruble paa saa dybt.

Macbeth.

Men hvorfor kunde
jeg ikke sige: „Amen“? — Naade trængte
jeg høilig til; men Amen sad mig fast
i Struben.

Lady Macbeth.

Tænk ei paa en saadan Gjerning

paa denne Maade; det kan drive os
ifra Vid og Sands.

Macbeth.

Det kom mig for, jeg hørte
den Røst, der raabte: „Sov ei meer! Macbeth
„snigmyrder Sønnen, den ustyldige,
„Sønnen, som løser op Belymringens
„uregte Garn, som ender hver Dags Liv,
„det friske Bad for Livets bittre Møie,
„den milde Lægedom for Sjælens Saar,
„den anden Dækning paa Naturens Bord,
„den Ret, som styrker bedst ved Livets Maaltid!“

Lady Macbeth.

3. Hvad mener du?

Macbeth.

Det raabte gjennem Huset;
„Sov ikke meer! Glamis har myrdet Sønnen;
„derfor skal Candor ikke sove mere;
„Macbeth skal ikke sove mere!“

Lady Macbeth.

Hvem

hvar det, der raabte saa? — Min ædle Than! —
din Heltetraft du lammer ved at gruble
paa febersygt derover. Gaa, tag Band,
vadst af din Haand den Plet, der vidner mod dig!
Men, hvorfor tog du deres Dolke med?
de maa jo ligge der; gaa, bring dem ind,
stænk Blod paa de søvndrukne Kammerbende.

Macbeth.

Nei! Jeg gaaer ikke meer derind! jeg gruer
ved Tanken om, hvad jeg har gjort; see paa det
gigjætte, det tør jeg ikke!

Lady Macbeth.

Du Forsagte!

giv mig da Dødsene! — De Sovende
og Døde er jo kun som Billeder;
kun Barnet kyses af en malet Djævel.
Iftald han bløder end, vil jeg forgylde
hans Svendes Ansigt til et gyldigt Vidne
om deres Brøde.

(hun gaaer; det banker.)

Macbeth.

Hvem er det, der banker?

Hvor er det fat med mig, naar hver en Lyd
forfærder mig? — Ha! Hvad er det for Hænder?
de rive mine Dine ud! — kan alle
Havgubens Bande vadske dette Blod
af mine Hænder? — Nei! før vil min Haand
blodfarve hele Havets Volgevrimmel
og gjøre alt det Grønne til eet Rødt!

(Lady Macbeth kommer tilbage.)

Lady Macbeth.

Min Haand har samme Farve nu som din;
men flamme mig jeg vilde, var mit Hjerte
saa blegt. —

(det banker.)

Det banker paa den søndre Port; —

Kom til vort Kammer; med en Smule Vand
er denne Gjerning vadsket bort; hvor let
maa den da være! — Alt dit Mandemod
har svigtet dig.

(det banker.)

Nu banker det igjen!

tag Natdragt paa, at Ingen skal tilfældigt
bemærke, vi har vaaget; staa dog ikke
saa ynkelig fortabt i dine Tanker!

Macbeth.

At vide med mig selv den Gjerning! — bedre

det var, jeg vidste Intet af mig selv! —

(det banker.)

Bank, til du vækker Duncan! — Gid du kunde!

(de gaae.)

Ferdie Srenz.

(En Portner kommer ind; det banker.)

Portneren.

Det kan man da kalde at banke! — Hvis man var
Portner i Helvede, saa fik man ret at vide, hvad det var at
dreie Nøglen om.

(det banker.)

Bum! Bum! Bum! — Hvem der, i Beelzebuls
Ravn? — Det er en Kornpuger, som hængte sig, fordi det
tegnebe til en god Høst. — Du kommer tilpas! Du har vel
Tørklæder nok med dig; for her kommer du til at svede
for det.

(det banker.)

Hvem der i den anden Djævels Ravn? — Min Sand-
ten! det er en Ordfordreier, som kunde lægge sin Ed i hvil-
ken af Bægtstaaerne, det skulde være, imod den anden Bægt-
staa; som begif Forræderi nok „til Guds Ære“, men kunde
dog ikke dreie sig ind i Himlen. Kom kun ind, Ordfordreier!

— (det banker.) — Bum! Bum! Bum! Hvem der? Naa,
det er en engelsk Stræder, som kommer her, fordi han har
stjaalet Klæde af et Par franske Buger. Kom ind, Stræder!
Her kan du faae Ild nok til at gløde dit Pressfejern. — (det
banker.) — Bum! Bum! Bum! Her er aldrig No. Hvem

er det? — Men her er for koldt til at være Helvede! —
Jeg vil ikke agere Djævelsportner længer! Jeg havde ellers
i sinde at lade Nogle komme ind af alle Haandteringer, som

vandre ad Blomsterstien til det evige Fyrværkeri. (det banker.)
Ja, ja, strax! — Jeg haaber, I betænker Portneren!

(Han lukker Porten op; Macduff og Lenox træde ind.)

Macduff.

Rom du saa sent tilfængs, min Ven, siden du ligger
saa længe?

Portneren.

Ja, Herre, vi spirede, til Hanen galede anden Gang, og
Drif fremmer især tre Ting.

Macduff.

Hvad er det for tre Ting, som Drif især fremmer?

Portneren.

Jo, Herre! det er røde Næser, Søvn og Urin. For-
libtheden kan man sige, at den baade fremmer og hemmer; den
fremmer Lyften, og den hemmer Evnen; megen Drif bærer
sig ad som en Lovtrækker med Forlibtheden; den vækker den,
og den stækker den, opper den og stopper den, gjør den munter
og bringer den herunter, reiser den op og slaaer den ned, og,
fort sagt, narrer den isøvn, gjør den til Løgner og lader den
ligge.

Macduff.

Jeg stulde troe, Driften har gjort dig til Løgner inat?

Portneren.

Ja, Herre, lige ned i min Hals; men jeg gav den
Lige for Lige; jeg var den for stærk, og omendssjøndt den
spændte Ven for mig engang eller to, saa jeg dog min Lei-
lighed til at faae den paa Døren.

Macduff.

Sig, er din Herre staaet op? Men see,

— Vanken har nok vækket ham; der er han.

(Macbeth kommer.)

Lenox.

Godmorgen, ædle Than!

Macbeth.

Godmorgen begge!

Macduff.

Er Kongen oppe, Herre?

Macbeth.

Endnu ikke.

Macduff.

Han bød, jeg skulde kalde tidligt paa ham;

og jeg havde nær forsømt den rette Tid.

Macbeth.

Saa vil jeg vise Eder Vei.

Macduff.

Jeg veed,

at den Umag glæder Eder; men en Umag

er det alligevel.

Macbeth.

Den Byrde, som

vi bære gjerne, lindrer selv sit Tryk.

Her seer I Døren.

Macduff.

Jeg tillader mig

at kalde paa ham, som det er mig paalagt.

(gaaer.)

Lenox.

Bil Kongen bort idag.

Macbeth.

Det var hans Agt.

Lenox.

Det var en rædsom Uveirsnat, vi havde;

Skorstenen paa vort Herberg blæste ned;

i Luften, siger man, løb Klagestrig
og vilde Dødshyl, gruelige Toner,
der varsled Mord og Brand og svar Ulykke,
nys ruget ud for denne onde Tid;
og Mørkets Fugl streg den udslagne Nat;
man siger, Jorden stjalved som i Feber.

Macbeth.

En stormfuld Nat!

Lenox.

Ja, min Grindring er
for ung til at gjenkalde sig dens Lige.

(Macduff kommer tilbage.)

Macduff.

O, Rædsel, Rædsel, Rædsel! ingen Tunge
kan nævne, intet Hjerte fatte dig!

Macbeth og Lenox.

Hvad er der?

Macduff.

Ødelæggelsen har gjort
sit Mesterstykke! Tempelran og Mord
har frækt gjort Indbrud i Guds Helligdom
og stjaalet Livet ud af Tempelhallen.

Macbeth.

Hvad? Livet?

Lenox.

Mener I hans Majestæt?

Macduff.

Gaa ind i Kamret! lad en ny Medusa
udslukke Eders Syn! spørg ikke mig!
feer selv, og taler saa! — Vaagn op! vaagn op!

(Macbeth og Lenox gaar.)

Ring med Stormkloffen! — Mord! Forræderi!

Op, Malcolm, Banquo, Donalbain! vaagn op!
 op af den bløde Slummer, Dødens Billed,
 og seer paa Døden selv! op, op! og seer
 et Glimt af Dommedagen! — Malcolm! Banquo!
 ståer op, som Gjenfærd stige frem af Graven,
 for at forøge Rædslen! — ring med Kloffen!
 (Stormkloffen ringer.)

(Lady Macbeth kommer ind.)

Lady Macbeth.

Hvad er der? Hvilken gruelig Trompet
 fremstævner Husets Sovende til Møde?
 tal, tal!

Macduff.

Min ædle Frue, det er ikke
 for Jer at høre, hvad jeg har at sige;
 hvis mine Ord faldt i en Kvindes Øren,
 de vilde dræbe strax. —

(Banquo kommer ind.)

O, Banquo, Banquo!

vor Herre, Kongen, ligger myrdet!

Lady Macbeth.

Bee mig!

her i vort Hus?

Banquo.

O, altfor grueligt,

hvor det saa var! — jeg beder dig, Macduff,
 tag det tilbage! sig, det er ei saa!

(Macbeth og Lenor komme tilbage.)

Macbeth.

O, var jeg død en Time før! da havde,

jeg levet lykkeligt; — fra denne Stund

er der i Verden ingen Alvor mere;

Alting er Tant; Berømmelsen og Naaden

er døde; Livets Vin er tappet ud,
og Karret kan nu kun med Bærmen prale!

(Malcolm og Donalbain komme.)

Donalbain.

Er Noget her i Nød?

Macbeth.

J selv, endsfjendt

J veed det ikke: Bældet, Naren, Kilden
til Eders Blod er standset, selv dets Udspring
er standset.

Macduff.

Eders kongelige Fader

er myrdet.

Malcolm.

O! af hvem?

Lenox.

Hans Kammerhænde,

saar synes det, har gjort det. Deres Ansigt

og Hænder vare mærkede med Blod;

saar var og deres Dolke, som vi fandt

utvættede paa deres Hovedgjarde;

de stirred og var helt forvildede;

dem kunde ingen Mand betroe sit Liv.

Macbeth.

O, jeg fortryder dog min vilde Harme,

at jeg har dræbt dem.

Macduff.

Hvorfor har J gjort det?

Macbeth.

Hvem kan paa engang være viis, forfærdet,

besindig, harmfuld, trofast, upartist? —

Ingen! — Mit stærke Venstabs Iver løb

Hvorfor Fornuftens Mølen. — Her laa Duncan, —
 Hans Sølvhaar bræmmet med det gyldne Blod,
 Hans Bunder aabne som den sprængte Mur,
 Hvor Odelæggelsen kan storme ind; —
 Og der laa Morderne med Tegn og Farve
 Af deres Haandværk; Dolkene til Fæstet
 Besudlede med Blod; hvem kunde da
 Sin Garme styre, om han havde Hjerte
 For Kjærlighed, og Mod i Hjertet til
 At vise den?

Lady Macbeth.

O, hjælp mig bort herfra!

Macduff.

Hjælp Fruen!

Malcolm (til Donalbain.)

Hvorfor staae da vi saa tause,

mens denne Sag dog os er allernærmest.

Donalbain.

Hvad skulde vi vel sige her, hvor Døden

kan lure i hvert Gul og fare frem

og gribe os? — Afsted blot! — Bore Laarer

er end ei bryggede.

Malcolm.

Bor stærke Sorg

kan ikke frit sig røre.

Banquo.

Hjælp dog Fruen.

(Lady Macbeth bringes ud.)

Og naar vi have skjult vor nøgne Svaghed,

som stilles her saa ynkeligt tilstue,

saa lad os samles for at efterforste,

hvordan den gruelige Daad er stert.

Nu rystes vi af Frygt og Tvivl. — Jeg staaer
i Herrens stærke Haand og værger mig
mod skumle Rygter om Forræderi
og Ridingsværk!

Macduff.

Jeg ligesaa!

Alle.

Vi alle!

Macbeth.

Saa lad os da som Mænd med raft Beslutning
i Hallen samles strax.

Alle.

Det er et Ord.

(Alle gaae undtagen Malcolm og Donalbain.)

Malcolm.

Hvad er din Agt? Lad os ei pleie Raad
med dem! At hykle Sorg, det er en Kunst
hel let for falske Mænd. — Jeg gaaer til England.

Donalbain.

Til Irland jeg; at stilles fra hinanden
er sikkest for os begge to; her lurar
en Dolk i hvert et Smil; den Nærmeste
i Blod er Blodet nærmest.

Malcolm.

Morderpilen,

som er stød ud, har end ei naaet sit Maal,
og sikkest er at vige ud af Sigtet.
Derfor til Hest! og lad os uden Omsvøb
og høflig Afsted liste os herfra;
at stjæle bort sig selv, det Tyveri
er lovligt, hvor al Naade er forbi.

Fjerde Scene.

(Udenfor Slottet.)

(Rosse og en gammel Mand træde ind.)

Den Gamle.

Halvfjerde Snese Aar jeg mindes vel,
 og indenfor den Tidskrebs har jeg seet
 hel sære Ting og stræffelige Timer;
 men denne onde Nat har gjort til Smaating
 Alt, hvad jeg vidste for.

Rosse.

Alt, gode Fader,

du seer jo nok, at Himlen er i Oprør
 med Menneftenes Færd og seer med Brede
 paa deres blodbestænkte Skueplads.
 Nu viser Uhret Dag; men Nattens Mulm
 send tvæler Lampen, som paa Himlen vandrer;
 har Natten feiret, eller blues Dagen,
 da Mørket end begraver Jordens Ansigt,
 himmens Livslyset stulde kysse det?

Den Gamle.

Det er imod Naturen, som den Gjerning,
 der nys er gjort. — I Tirsdags blev en Falk,
 der stolt sad i sin Hvile, overfalden
 og sonderreven af den lumste Ugle.

Rosse.

Og Duncans Heste, (det er sært, men sandt,)
 de stjerne, rasle Dyr, de heiligste
 af deres Art, blev rasende, slog ud,
 brød deres Stald, og lod sig ikke styre,
 som om de var i Krig med Mennefter.

Den Gamle.

De bed ihjel hinanden, siger man.

Rosse.

Det gjorde de; jeg saae derpaa med Gru
med disse mine Dine. — See, der kommer
den ærlige Macduff.

(Macduff træder ind.)

Hvorledes gaaer det

i Verden nu?

Macduff.

Seer I det ikke?

Rosse.

Beed man,

hvem der har gjort den gruelige Gjerning?

Macduff.

De, som Macbeth har dræbt.

Rosse.

Hvad var der dog
for dem at vinde?

Macduff.

De var leiende. —

Men Kongens Sønner, Donalbain og Malcolm,
er rømte bort; det kaster jo paa dem
et Skin af Brøde.

Rosse.

Altter mod Naturen!

hvor øbsel Herfseshygen er! den sluger
sin egen Livsrod. — Saa er det sandsynligt,
at Kongemagten kommer til Macbeth.

Macduff.

Han er alt udnævnt og paa Wei til Scone
for der at krones.

Rosse.

Hvor er Duncans Lig?

— Macduff.

Til Colmeskill er det bragt, hans Fædres Grav,
et helligt Hvilested for deres Ben.

— Rosse.

Gaaer I til Scone?

Macduff.

Nei, Frænde, jeg vil drage
til Fife.

Rosse.

Jeg vil derhen.

Macduff.

God Lykke da!

Levvel! Maa kun de nye Klæder være
saa lette, som de gamle var, at bære!

Rosse (til den gamle Mand.)

Levvel!

Den Gamle.

Guds Fred med Jer og med hver den,
som fromt gjør Ondt til Godt, Uven til Ven!
(de gaae.)

Tredie Act.

Første Scene.

Forres. En Sal i Kongeborgen.

(Banco kommer ind.)

Banco.

Du har det: Konge, Cawdor, Glamis, Alt,
hvad Herene forjætted, og jeg frygter,

du vandt det ved et skjændigt Spil. — Det skulde
 dog ikke blive ved din Vt, lod Ordet;
 men mig de hilsede som Rob og Fader
 til mange Konger. — Er der Sandhed i dem, —
 og dig, Macbeth, har deres Ord jo kronet, —
 hvorfor kan de, der talte sandt til dig,
 ei være mit Drakel ligesaa
 og løste høit mit Haab? — Men tys! ei mere!

(Janfare. Macbeth kommer ind som Konge, Lady Macbeth som
 Dronning, Herrer, Damer, Følge.)

Macbeth.

Her staaer vor første Gæst.

Lady Macbeth.

Hvis han var glemst,
 blev der en Tomhed i vor store Fest;
 det Hele savnede sin rette Skif.

Macbeth.

Gasten holde vi en Fest og ønske
 at see Jer der.

Banquo.

Som Eders Høihed byder;
 min Pligt er med ubrydelige Baand
 til Eder knyttet nu.

Macbeth.

J rider bort

i Eftermiddag!

Banquo.

Ja, min høie Konge.

Macbeth.

Vi havde haabet i vort Raad idag
 at høre Eders Mening, som os altid

Har tjent med Kraft og Held; — dog der er atter
en Dag imorgen. Er det langt, I rider?

Banquo.

Saa langt, at Tiden vil gaae med fra nu
til Nadbertid; gaaer ei min Hest desbedre,
saa maa jeg laane hos den mørke Nat
en Time eller to.

Macbeth.

Svig ei vor Fæst.

Banquo.

Det skal jeg ikke, Herre.

Macbeth.

Som vi høre,

Har vore blodbestænkte Frænder Tilhold
i Engeland og Irland; de benægte
det gruelige Fædermord og fylde
med sære Paasund Folkets Øren; — dog
derom imorgen meer, da vi desuden
skal holde Raad om Rigets Læve og Bedste.

Men nu til Hest! Farvel, indtil vi sees
i Iaften! — Følger Fleance paa Reisen med?

Banquo.

Ja, Herre, men det er den høie Tid.

Macbeth.

Vi ønske Jer et raast og sikkert Ridt,
og saa betro vi Jer til Hestens Ryg.
Farvel! —

(Banquo gaaer.)

Enhver maa bruge nu sin Tid
til Klokken syv iaften, som han vil;
For da med dobbelt Lyst at kunne mødes
med vore Gæster ønske vi at blive

i Ensomhed til Nadder. — Gud befalet!

(Alle gaae.)

(til en af Tjenerne.)

Vi! er de Mænd tilstede, jeg lod kalde?

Tjeneren.

De staae ved Borgeledet, Eders Høihed.

Macbeth.

Saa før dem ind. —

(Tjeneren gaaer.)

Alt være, hvad jeg er,

er Intet, men at være det med Trygghed. —

Min Frygt for Banquo sidder dybt rodfæstet;

Der er i hans Natur en Kongehøihed,

som vækker Frygt; han vover Meget, og

med denne Sjælens Heltkraft forenes

en Visdom, der kan lede Kraften til

at handle sikkert. Der er ingen Anden,

hvis Væsen ængster mig; for ham alene

min Aand sig føler underkuet, som

Antonius' Aand for Cæsar efter Sagnet.

Han dablede Hærsøstrene, da først

de gav mig Kongenavn, og bød dem tale

til ham; da hilse de ham profetist

som Stammefader for en Kongerække.

Mit Hoved fik kun en ufrugtbar Krone;

et visstent Scepter gav de mig i Haanden,

som fremmed Haand mig skulde snart fravriste,

ei mine Sønner faae til Arv. Isaaafald

har jeg for Banquos Børn min Sjæl besmittet;

for dem har jeg den fromme Duncan myrdet,

med Galde fyldt min Sjælefreds Pokal

for dem kun, og min Saligheds Juvel

forraadt til Menneftenes Erkefjende

for dem at frone; — frone Banquos Et! —
 for det skal stee, kom, Skjæbne! træd i Stranden
 og prøv en Kamp paa Liv og Død! — — Hvem der?

(Tjeneren kommer med to Mordere.)

Gaa! Bent ved Døren, til vi kalde dig.

(Tjeneren gaaer.)

Jeg troer, det var igaar, vi taltes ved.

Første Morder.

Saa var det, Eders Høihed.

Macbeth.

Har I vel

betænkt, hvad jeg har sagt? at det var ham,

som trykked Eder ned i fordums Tid.

Jeg havde mig uskyldig mistænkt; dette

har jeg forklaret Jer, da sidst vi mødtes,

har vist, hvorledes man har leget med Jer

og lagt Jer Snarer, hvem der kun var Redskab,

hvem der har brugt det: kort, Alt, hvad der kunde

bevise klart selv for en halv Forstand

og en omtaaget Sands: det gjorde Banquo.

Første Morder.

Det har I gjort os klart.

Macbeth.

Det har jeg gjort;

og jeg gif videre til det, som nu

hvort andet Møde gjælder. Har da nu

Rangmobigheden saa stor Overvægt

i Eders Sind, at I vil taale dette?

Der I saa bibelsværke, at I bede

for denne gode Mand og for hans Et,

hvis tunge Haand har bøiet Jer mod Graven

og bragt til Bettelstaven Eders Slægt?

Første Morder.

Vi ere Mænd, min Herre!

Macbeth.

O, ja vist!

paa Listen gaaer og gjælder I for Mænd,
som Jagthund, Mynde, Skjodehund og Røter,
Mops, Bandhund, Pudel, Ulvehund har alle
jo Hundenavn. Rangsfølgen stielner dog
den raske, snilde, dorste, Gaardhund, Jagthund,
alt efter som Naturens Gavnildhed
gav hver sin Evne; derved faaer den da
sit Kjendingsnavn, der stiller den fra Resten,
som nævnes ens; saa gaaer det og med Mænd.
Nu, hvis I har en særskilt Plads i Rækken,
ei nederst Rang i Manddom, sig da til,
og jeg vil Eders Bryst et Hvero betroe,
som, vel udført, udrydder Eders Fjende
og knytter Eder til vor Gunst og Venstabs;
thi, mens han lever, sygner hen vor Kraft;
hans Død helbreder os.

Anden Morder.

Jeg er en Mand,
hvem Verdens haarde Stød har ægget saa,
at jeg kun lidet agter, hvad jeg gjør
til Trods for Verden.

Første Morder.

Jeg er og en Mand,
saa træt af Modgang, saa forpint af Skæbnen,
at jeg vil spille Tærning om mit Liv
for bedre Vilkaar eller Ende paa det.

Macbeth.

I veed, at Banquo var Jer Avindsmænd.

Anden Morder.

Ja, Herre!

Macbeth.

Han er ogsaa min, og det
 saa blodig fjendst, at hvert Minut, han lever,
 det truer mig paa Livet. Skjøndt jeg kunde
 med aaben Magt bortseie ham og lade
 mit Hersterbud forsvare det, saa gaaer
 det dog ei an for sælles Benneres Skyld,
 som jeg vil nødig miste; jeg maa selv
 begræbe den, jeg selv har sældet; derfor
 jeg beiler her til Eders Hjælp og skjuler
 af flere store Grunde denne Sag
 for Mængdens Dine.

Anden Morder.

Herre, vi vil gjøre,
 hvad I befaler os.

Første Morder.

Om saa vort Liv —

Macbeth.

Nu slinker Eders Aand af Eders Dine.
 Vel! senest om en Time vil jeg da
 betegne Jer det Sted, hvor I skal staae,
 og give fuld Bæstid om Alt, at I
 kan passe Tiden selv og Diebliffet;
 thi det maa stee i aften og et Stykke
 fra Borgen, — I forstaae mig vel, — at jeg
 kan være fri; — og, for at det nu ikke
 skal blive Lapperi og halvgjort Arbeid,
 maa Fleance, hans Søn, som følger ham, og som
 det er mig fuldt saa vigtigt at faae bort
 som Faderen, — han maa nu dele med ham

den mørke Times Sljæbne. Gaaer nu bort
og fatter en Beslutning.

Første Morder.

Den er fattet.

Macbeth.

Saa vil jeg komme strax. Bent udenfor —

(de gaae.)

Nu er det afgjort. Banquo, stunder du
til Himlen, maa du finde Veien nu!

Anden Scene.

Et andet Værelse i Borgen.

(Lady Macbeth kommer ind med en Tjener.)

Lady Macbeth.

Er Banquo reist?

Tjeneren.

Ja, høie Frue, men
iaften kommer han igjen.

Lady Macbeth.

Sig Kongen,

jeg ønsker et Par Ord at tale med ham,
hvis han har Tid.

Tjeneren.

Det skal jeg, Eders Naade.

(gaaer.)

Lady Macbeth.

Har Alting vi da spildt og Intet vundet?
vort Dufte naaet og dog ei Lykken fundet?
Langt heller hos den Dræbte hvile trygt,
end leve ved hans Drab i Tvivl og Frygt.

(Macbeth kommer ind.)

Min Husbond, hvorfor dvæler du i Enrum,
med sørgelige Drømme til dit Selvskab,

af Tanter fuld, som burde være døde med den, de tænke paa? — Hvad ei kan ændres, derpaa bør man ei gruble; steet er steet.

Macbeth.

Ormen er sønderhugget, ikke dræbt; den voxer sammen og er hel igjen, og atter er vor magtesløse Ondskab i Fare for dens Land. Men før skal splintres Alverdens Bygning, Jord og Himmel ødes, før vi vort Maaltid nyde skal i Angst og sove med de rædselsfulde Drømme, der ryster os om Natten. Heller maatte vi være hos de Døde, som vi bragte til Ro for at faae Ro, end ligge spændte paa Sjælens Pinebænk i evig Dødsangst. Duncan er i sin Grav; han sover trygt, har overvundet Livets Feberghys; Forræderiet har udtømt sin Magt; ei Gift, ei Staal, ei Frænders Troløshed, ei fremmed Vold kan naae ham længer, — Intet.

Lady Macbeth.

Min kjære Husbond, glat din Pandes Rynker; vær glad og oprømt mellem vore Gjæster i aften.

Macbeth.

Ja, det vil jeg, Elskede! vær du det ogsaa. — Husk især paa Banquo; vis ham Opmærksomhed med Ord og Blifse. Kun liben er vor Sikkerhed, saalænge vor Høihed trænger til at bade sig i denne Strøm af Smiger, og vort Afsyn

maa være som en Mafte for vort Hjerte,
der dølger, hvad det er!

Lady Macbeth.

Lad det nu fare!

Macbeth.

Min kjære Hustru, o, min Sjæl er fyldt
med Skorpioner. Banquo med hans Fleance,
de leve, veed du.

Lady Macbeth.

Men Naturen gav dem
dog ikke Fæstebrev paa evigt Liv.

Macbeth.

Det er min Trøst; man kan vel ramme dem.
Derfor vær du kun glad; før Flagermusen
har endt sin Flugt i Aftnens Ensomhed,
før, paa den mørke Hecates Befaling,
Skarnbassen med de hornbeksædte Vinger
har ringet Natten ind med døsig Summen;
en Daad skal stee, som rygtes skal med Skraal.

Lady Macbeth.

Hvad skal der stee?

Macbeth.

Vær uden Skyld, Barnlille,
i det, som nu skal stee, til du kan prise
det, som er steet. — Kom, blinde Nat, bind Sløret
for Diet paa den milde, fromme Dag,
og brat med blodig og usynlig Haand
slet ud og riv itu det store Gjeldebrev,
som jeg maa blegne for. — Nu stumrer det,
og Kragen letter Vingen hjem til Skoven.
Nu stunde Dagens lyse Børn til Ro,
og Nattens mørke Hær paa Rov sig stunder.

Du studser ved mit Ord? du kan mig troe:
 ved Ondt maa fremmes, hvad med Ondt begynder.
 Kom nu med mig!

(de gaae.)

Tredie Scene.

En Dyrehave, med Port og Bei til Borgen.

(Tre Mordere komme ind.)

Første Morder.

Hvem bød dig støde til os her?

Tredie Morder.

Macbeth.

Anden Morder.

Vi tør vel troe ham, da han veed saa nøie
 Bested om hele Sagen og om Alt,
 hvad vi skal gjøre.

Første Morder.

Vel, saa bliv da hos os. —

Der glimter end en Stribe Lys i Vest;
 Nu sporer Rytteren, som blev forsinket,
 sin Ganger for at naae betids sit Herberg,
 og Manden, som vi vente, kommer snart.

Tredie Morder.

Hør, Hestetrav!

Banquo (udenfor.)

Hei, kom herhen med Falken!

Anden Morder.

Ja, det er ham; de andre budne Gjæster
 er alt i Borgen.

Første Morder.

Sine Heste sender

han udenom.

Tredie Morder.

Ja, fast en Fjerdingvei;
han gaaer sædvanligvis tilføds herfra
til Borgen; saa gjør Alle.

Anden Morder.

See, der kommer
en Fakkell!

Tredie Morder.

Det er ham.

Første Morder.

Saa vær beredt.

(Banquo og Fleance komme ind med en Tjener, der bærer en
Fakkell foran dem.)

Banquo.

Til Matten vil der falde Regn.

Første Morder.

Lad falde!

(de angribe Banquo.)

Banquo.

Torræderi! fly, Fleance! fly, fly, min Søn,
at du kan hævne mig. — Du lumste Træl! —

(han døer; Fleance og Tjeneren flygte.)

Tredie Morder.

Hvem slukte Fakklen?

Første Morder.

Var det ikke rigtigt?

Tredie Morder.

Her ligger kun den Gne. Sønnen undkom.

Anden Morder.

Den bedste Halvdel af vort Værk er ugjort.

Første Morder.

Saa kom da, lad os melde, hvad der er gjort.

(de gaae.)

Fjerde Scene.

Riddersalen i Borgen; et Taffel er dækket.

(Macbeth, Lady Macbeth, Rosse, Lenox, Herrar og Følge komme ind.)

Macbeth.

J kjende hver sin Rang; saa tager Plads,
og først og sidst et hjerteligt Velkommen!

Herrerne.

Vi takker Eders Majestæt.

Macbeth.

Vi selv

vil tage Plads imellem vore Gæster
som høflig Vært. Værtinden maa beholde
sin Gæstplads; men, naar det er beleiligt,
udbede vi os hendes Velkomsthilsen.

Lady Macbeth.

Bring den for mig til alle vore Venner;
mit Hjerte siger, at jeg seer dem gjerne.

(Første Morder viser sig i Døren.)

Macbeth.

De møde dig med deres Hjerters Tak. —

Paa begge Sider Bordet er besat;

saa vil jeg sætte mig i Midten. Nu

giv Munterheden Tøilen; — fylder Bægret

til Randen.

(affides til Morderen.)

Der er Blodstænk paa dit Ansigt.

Første Morder.

Saa er det Banquos.

Macbeth.

Heller paa dit Ansigt

end i hans Arer. Er han færdig?

Morderen.

Herre,
hans Hals er hugget over; det har jeg gjort.

Macbeth.

Du er en Mester i din Kunst; men den
er ogsaa brav, som har besørget Fleance;
har du gjort det, saa er du mageløs.

Morderen.

Min Herre Konge, Fleance er sluppen bort.

Macbeth.

Saa ryster Feberen mig atter. Ellers
jeg havde været uden nogen Mangel,
hel som en Marmorblok, grundfast som Klippen
og frit og vidt udstrakt som Luftens Svælving;
nu er jeg spærret inde, fængslet, lænket
til Angst og Tvivl. — Men Banquo har I sikkert?

Morderen.

Jo, Herre, han er sikker nok i Grøften
med en Snes aabne Vunder i sit Hoved,
den mindste dødelig.

Macbeth.

Nu, Tak for det!

Der ligger da den vorne Slange. Snogen,
som flygted, vil udruge Gift med Tiden;
nu har den ingen Tænder. — Gaa! imorgen
vi tales ved.

(Morderen gaaer.)

Lady Macbeth.

Min kongelige Herre,

Jeg sørger ei for Munterhed ved Bordet.

Et Maaltid er, som det blev solgt, naar Gæsten
ei mindes jevnligt om, han er velkommen.

Mad faaer man vel i Hjemmet; er man ude,
maa Værtens Artighed den krydre. Fattigt
er Gildet ellers.

Macbeth.

Du er ret elskværdig,
at du paaminder mig. Nu, mine Herrer,
god Appetit og god Fordøielse!
og gid det maa bekomme Jer ret vel.

Lenox.

Bil Eders Høihed ikke tage Plads?

(*Banquos Gjenfærd viser sig paa Macbeths Plads.*)

Macbeth.

Her sad nu Rigets bedste Mænd tilsammen,
hvis kun vor valre Banquo var tilstede;
og gid vi heller dadle maa hans Nølen,
end for et tilstødt Uheld ham beflage.

Rosse.

Hans Udebliven gjør hans Ord tilstamme.

Behager Eders Høihed nu at stænke
os Eders Selstab?

Macbeth.

Bordet er besat.

Lenox.

Her staaer en ledig Plads.

Macbeth.

Hvor?

Lenox.

Her, min Herre! —

Hvad er det, der forfærder Eders Høihed?

Macbeth.

Ha! Hvem har gjort mig dette?

Alle.

Hvilket, Herre?

Macbeth.

Du kan ei sige, jeg var Gjerningsmanden;
ryst ei mod mig de blodbestænkte Loffer!

Rosse.

Staaer op, I Herrer, Kongen er ei vel.

Lady Macbeth.

Bliv, ædle Venner! det er kun et Anfald,
hans Høihed ofte har, og det fra Barn af;
bliv siddende, jeg beder; det er kun
et flygtigt Onde, der gaaer over strax;
hvis man formeget lægger Mærke til ham,
det turrer ham og gjør det Onde værre.
Spis! lad, som Intet var! —

(Affides til Macbeth.)

Er du en Mand?

Macbeth.

Ja! og en kjæk Mand, der tør see paa det,
som kunde strække Djævlén!

Lady Macbeth.

Hjernesvind!

Det er de Billeder, som Frygten maler,
det er den Dolk i Lusten, som du sagde,
der viste Bei til Duncan; denne Gysen
og Faren op, (et Brængebilled af
den sande Frygt,) den kunde passe til
et Kjærlingeventyr i Arnekrogen,
„som Bedstemoder selv bevidne kan“. —
O, stam dig! hvad er dette for et Ansigt? —
Alt vel betænkt, saa seer du kun en Stol.

Macbeth.

Saa see dog! see! see der! — Hvad siger du? —
 Hvad kommer det da mig ved? — Kan du niffe,
 Na tal! — Hvis Grav og Benhus sender dem
 Albage, som vi stode til Jorden,
 Lad Glenters Bug da være vore Grave!

(Gjenfærdet forsvinder.)

Lady Macbeth.

Har da din Daarskab tuet al din Manddom?

Macbeth.

Saa sandt, jeg staaer her, saae jeg ham!

Lady Macbeth.

O, slaa dig!

Macbeth.

Blod er der udgydt før, i gamle Tider,
 før Menneskenes Love havde renset
 det fredelige Samfund; ogsaa siden
 er mangt et Mord begaaet, altfor rædsomt
 at høre. Der var Tider, — naar en Mand
 af Hjernen knust, saa døde han, — og saa
 naar det forbi. Nu staae de op igjen
 med tyve dybe Saar i Hovedstallen
 og støder os fra vore Stole. Det
 er mere sælsomt end et saadant Mord.

Lady Macbeth (høit.)

Min Husbond, I forsømmer Eders Gjæster.

Macbeth.

Jeg glemte — Mine Venner, tænker ikke
 paa mig; jeg lider af en sælsom Svaghed;
 for dem, der kjende mig, er det slet Intet.
 Nu da! Jeg ønsker Alle Held og Sundhed! —
 Na vil jeg tage Plads; stænk i mit Bæger

til bredfuldt Maal! Paa hele Lagets Sundhed
og paa vor kjære Banquos, hvem vi savne.
Ja, gid han var her! Nu for ham og Alle
jeg drikker her! Alt Godt jeg ønsker Alle!

(Gjensfærdet sidder igjen paa Macbeths Plads.)

Herrerne.

Paa Kongens Held og Sundhed!

Macbeth.

Bort! vig fra mig!

jeg vil ei see dig! Stjul dig under Jorden!
dit Blod er koldt, marvløse dine Ben,
du har ei Seeraft meer i Dinene,
hvormed du stirrer paa mig.

Lady Macbeth.

Gode Herrer,

betragt det som en Hverdagsfag; det er det;
kun Skade, det forstyrrer Festens Glæde.

Macbeth.

Hvad nogen Mand tør vove, tør jeg med.
Kom til mig som en lodden russisk Bjørn,
et pandfret Næshorn, en hyrtanisk Tiger;
tag hvilken Form, du vil, kun ikke denne,
og mine faste Nerver skal ei stjælve.

Lev op igjen, og æft mig ud med Sværdet
i Ørnen; hvis da jeg tøver feig,
da maa du kalde mig et Duffebarn!

Bort, rædselsfulde Stygge! Blændværk, bort!

(Gjensfærdet forsvinder.)

Ja, nu, — da du forsvandt, — nu er jeg atter
en Mand! — Jeg beder, bliver siddende!

Lady Macbeth.

Du har forstyrret Glæden og fordærvet
det gode Lag ved dine fære Grillen.

Macheth.

Kan slikt da see, og gaae hen over os
 sig Sommerstuen, uden at vi undres.
 Du gjør mig fremmed for mit eget Væsen,
 naaar jeg betænker, at du er istand til
 at see paa sliige Syner og beholde
 Naturens Purpurstjær paa dine Kinder,
 men mine hvidnes af Forsædelse.

Rosse.

Min Konge, hvilke Syner?

Lady Macheth.

Tal ei til ham!

Det bliver værre med ham; alle Spørgsmaal
 opægge ham. God Nat da, med det Samme!
 tagt ei paa Rang og Orden, men tag alle
 paa engang Afled.

Lenox.

En god, rolig Nat
 og snarlig Bedring ønske vi hans Frihed.

Lady Macheth.

Mit venligste Godnat til Eder alle!

(de gaae.)

Macheth.

Det kræver Blod! — det hedder „Blod for Blod!“
 Man har jo hørt, at Stene rørte sig
 og Træer talte; Spaamænd, Tegnsudlægning
 og tidt ved Skader, Alliker og Krager
 har Lysen bragt den hemmeligste Blodstyd. —
 Hvad Tid paa Natten er det nu?

Lady Macheth.

Den Tid,

der er Strid imellem Nat og Morgen.

Macbeth.

Hvad tyffes dig? Macduff vil ikke møde
paa min Befaling.

Lady Macbeth.

Har du sendt ham Bud?

Macbeth.

Jeg fik et Bink derom; men jeg vil sende. —
Der er ei noget Hus, hvor jeg jo har
en Tjener i min Sold. — Imorgen tidlig
gaaer jeg til Herjesøstrene. De skal
forkynde mere; thi nu vil jeg vide
det Allerværste, paa den værste Wei.
For det, som tjener mig, skal Alting vige;
saa dybt i denne Strøm af Blod jeg kom,
at, hvis jeg standser, har det lidt at sige,
om jeg gaaer over eller vender om.
Her i mit Hoved sære Ting sig røre,
som Haanden, før de anes, raft maa gjøre.

Lady Macbeth.

Du mangler Søn, Naturens Kryderi.

Macbeth.

Saa, lad os sove! — dette Drømmeri
er kun Begynderfrygt; jeg mangler Bane;
vi er kun Børn endnu paa denne Bane.

(de gaae.)

Første Scene.

Hede. Torden.

(Hecate og de tre Hæer mødes.)

Første Hæ.

Hvorledes, Hecate? dit Blik er mørkt? —

Hecate.

I Hæge, jeg har Grund dertil;
 I vovet har et dristigt Spil.
 Med Gaader og med Løgneraad
 I drev Macbeth til blodig Daad,
 og jeg, al Troldoms Dronning stærk,
 som lønligt fremmer Mørkets Værk,
 jeg maatte ikke være med
 at vise Kunstens Herlighed;
 værst er, at Alting uden Løn
 er gjort for en vanartig Søn,
 der fræk og egenraadig vil
 kun spille sit, ei Eders Spil.
 Men gjør nu godt, hvad I forbrød,
 gaa bort nu, og imorgen mød
 ved Acheron; did vil han gaae
 at lade sig sin Stjæbne spaae. —
 Hold Hægegryden færdig der,
 d beredt med Seid og Galder vær.
 Jeg stal i Lusten op; jeg har
 i iværk inat en Gjerning svar;
 før Middag store Ting stal stee:
 paa Maanens Horn, der hænger, — see, —
 en Draabe Dugg saa tung og stor,
 og, før den synker ned til Jord,
 jeg fanger den og brygger saa
 en Seid, som Aander lyde maa;
 ved deres stærke Gjøglespil
 sin Undergang han loffes til;
 til Trods for Død og Stjæbne, trygt
 forsmaaer han Visdom, Naade, Frygt: —
 for Mennesket er Sikkerhed

den værste Fjende, som I veed.

(Sang udenfor.)

(Kom med! kom med!)

Han kalder, hør! Min lille Trold mig henter;
paa Taagestuen sidder han og venter.

(forsvinder.)

Første Hex.

Rom, skynd Jer nu! hun kommer snart igjen.

(de forsvinde.)

Sjette Scene.

Forres. En Sal i Borgen.

(Lenor og en anden Adelsmand træde ind.)

Lenor.

Hvad før jeg talte, traf kun Eders Tanke;
slut selv nu videre; jeg siger blot,
det gif mærkværdigt til. Macbeth begræd
den milde Duncan. — Nu, han var jo død. —
Den gjæve Banquo gif for silbigt ud;
ham, kan I gjerne sige, Fleance har dræbt;
thi Fleance er flygtet. Man bør ikke gaae
saa silbigt ud. — Hvem indseer ikke klart,
hvad for en rædsom, unaturlig Gjerning
det var af Malcolm og af Donalbain
at myrde deres naaderige Fader?
en Helved Udaad! hvor den gif Macbeth
til Hjerte! sønderhugged han ei strax
i hellig Harme begge Gjerningsmænd,
der laa i Rufens Baand og Sønnens Lænker?
Var det ei ædelt gjort? ja, klogt dertil!
det maatte have harmet hver en Sjæl
at høre dem benægte Brøden. Altsaa,

jeg mener, han har stilt sig godt ved Alt, og, hvis han havde Duncans Sønner her, (som Gud forbyde!) under Laas og Luffe, saa fik de nok at føle, hvad det var at myrde deres Fader; — Fleance ei mindre. Men tys! — For dristig Tales Skyld, som og, for han blev borte fra Tyrannens Fest, er nu Macduff i Ugunst, hører jeg; veed I, min Herre, hvor han har sit Tilhold?

Adelsmanden.

Kong Duncans Søn, hvem denne Voldsmand nægter sin Arveret, er nu ved Englands Hof. Den fromme Edvard har modtaget ham saa naadigt, at hans onde Stjæbne røver ham Intet af hans høie Rang. Macduff er draget hen at bede Helgenkongen, at han vil sende hid med Hjelpetropper den tappre Siward og Northumberland; at vi ved deres Hjælp, (om Gud i Himlen vil lægge sin dertil,) igjen kan faae Mad paa vort Bord og Sovn i vore Senge og vore Gilder frie for Morderdolke, opfylde tro vor Lenspligt, nyde frit vor Hæder, Alt, hvad vi maa savne nu. Og denne Tidende har ægget Kongen til Brede, saa han rustet sig til Orlog.

Lenor.

Har han sendt Hærbud til Macduff?

Adelsmanden.

Ja vel.

Men han gav kort Bæstebud: „Jeg kommer ikke!“ og dermed vendte Sendebudet Ryg

og mumled bister, som han vilde sige:

„Den Stund skal du fortryde, da du gav mig

„det Svar at bære paa!“

Lenox.

Det burde gjøre

ham varsom, at han holder sig saa fjernt,

som Klogskab byder. — Gid en hellig Engel

nu flyde til Kong Edwards Hof og melde

hans Grind, før han kommer selv, at snart

Betsignelsen maa vende hid tilbage

til dette Land, som en forbandet Haand

nu tynger ned.

Adelsmanden.

Min Bøn ledsager ham.

Fjerde Act.

Første Scene.

En mørk Hule. I Midten en Kjedel over Ilden. Torden.

(Tre Høxe komme ind.)

Første Høx.

Tregange mjaved min brogede Kat.

Anden Høx.

Engang har Pindsvinet pebet inat.

Tredie Høx.

Valravnen streg; det er Tid, tag nu fat!

Første Høx.

Rundt om Kjeden gaaer i Rad!

last deri den Hægemad.

Judse, som bag Stenen klemte
en og tredve Døgn laa gjemt,
giftopsvulmet, dvæst og fed,
du skal først i Gryden ned.

Alle Tre.

Rør nu, rør nu, pas vor Gryde!

lad det gnistre, lad det syde!

Anden Hæg.

Mørbrad af en Mosesnog,
i vor Kjedel bras og kog!

Oglesie, Firbenslaar,
Hundetunge, Flagermushaar,
Hugormstand og Judsesod,
Uglevinge, Snogebraad
blandes i vor Hægegryde,
saa skal Helvedsuppen syde.

Alle Tre.

Rør nu, rør nu, pas vor Gryde,

lad det gnistre, lad det syde!

Tredie Hæg.

Dragestjæl og Hægebælg,
Ulvetander, Bug og Svælg
af den gridske Hai fra Havet,
Tyderod ved Midnat gravet;
Bulffegalde rør i Grøden,
dertil Leveren af Jøden,
Tagusqvist af Træet plukket,
medens Maanens Lys var slukket,
Næsen af en Tyrkehund,
Læben af Tartarens Mund,
Fingren af det dræbte Barn,

født i Grøften af et Starn;
 Tigerfallun dertil føi;
 det gjør Grøden stiv og drøi.

Alle Tre.

Rør nu, rør nu, pas vor Gryde!
 lad det gnistre, lad det syde!

Anden Hex.

Sval det med en Markats Blod;
 det gjør Seiden stærk og god.

(Hecate kommer med tre andre Hæx.)

Hecate.

Vel gjort! jeg priser Eders Flid;
 hver skal faae Løn i rette Tid.
 Nu danser i en Elverring
 med Sang om Kjædlen rundt omkring,
 og øver Eders Kogleri
 paa hver den Ting, som kom deri.

Musik og Sang.

Kommer hid, kommer hid,
 I Trolde smaa!
 baade sort og hvid,
 baade rød og graa,
 rør i Gryden med Flid,
 alt som I maa!

(Dværsgagtige Stikfælsler komme frem og røre i Kjædlen.)

Anden Hex.

Min Tommesfinger værter;
 at Ondt er nær, jeg mærker.
 Spring op, Laas og Slaa,
 Hvem der saa banker paa!

(Macbeth kommer ind.)

Macbeth.

Hvad nu, I lumste, sorte Rattens Hæge!
hvad har I for?

Alle Tre.

En Gjerning uden Navn.

Macbeth.

Jeg byder Eder ved den Kunst, I øve,
svar mig, — hvordan I end til Rundsab komme, —
om end I løse Stormene til Kamp
mod Kirkemuren, om end Havets Bølger
vilbt fraadende skal sluges hver en Seiler,
om Kornet skal slaaes ned, og Træer knæffes,
og Borgen styrte paa sin Bogters Hoved,
om Slot og Pyramide deres Linde
mod deres Grundvold sænke skal, ja selv
om al Naturens Livsfrø skal forstyrres,
til selv Forstyrrelsen er træt, — saa svar mig
paa det, jeg spørger om!

Første Hæ.

Tal!

Anden Hæ.

Spørg!

Tredie Hæ.

Vi svare.

Første Hæ.

Sig, vil du høre det af vor Mund eller
af vore Mesteres?

Macbeth.

Saa lad mig see dem.

Første Hæ.

Held nu Soens Blod deri,
den, som aad de Grise ni;

kaster saa paa Flammen Fædt,
af en Morders Galge svebt.

Alle Tre.

Kommer Store, kommer Smaa!

Eders Pligt I gjøre maa.

(Tordenbrag. Et hjelmklædt Hoved viser sig over Rjedlen.)

Macbeth.

Sig, dunkle Magt! —

Første Hex.

Han veed, hvad i dig boer;

hør, hvad han siger dig, og spar dit Ord.

Hovedet.

Macbeth! Macbeth! Macbeth! tag dig ivare
for Ihan Macduff af Fise! — Nu lad mig fare!

(synker ned.)

Macbeth.

Hvem du end er, tak for dit gode Raad!
du traf just min Belymrings rette Tone.
Et Ord endnu!

Første Hex.

Han lyder intet Bud;

her er en Anden, dennes Overmand.

(Torden. Et blodigt Barn stiger op.)

Barnet.

Macbeth! Macbeth! Macbeth!

Macbeth.

Om end jeg havde
tre Dren, fyldte du dem alle tre.

Barnet.

Vær blodig, djærv og usforsagt,
og trods al Menneftenes Magt;

den Mand er ei af Kvinde fød,
som volde kan, Macbeth, din Død.

(synker ned.)

Macbeth.

Saa lev, Macduff! hvi skal jeg frygte dig? —
og dog! jeg gjør min Tryghed dobbelt tryg
og tager Pant af Stjæbnen: du skal døe;
jaa har jeg gjort den blege Frygt til Løgner
og sover trygt i Tordnen. — Hvem er dette,
der stiger op, en Konges Vtling lig,
og bærer om sit Barnehoved Kronen
og Herskersmykket?

(Et kronet Barn med et Træ i Haanden stiger op.)

Alle Tre.

Hør, men tal ei til det!

Barnet.

Bær løvehjertet, stolt og uden Sky
for Trusler, Knurren eller Oprørsghy.
Macbeth skal aldrig see sin Banemand,
for Birnam's Skov gaaer op mod Dunsin.

(synker ned.)

Macbeth.

Det steer vel aldrig; hvo kan Skoven drive
paa Vandring, eller byde Træet rive
sin Rod af Jorden løs. Det Barsel loved
mig stjerne Ting. Løst, Oprør, ei dit Hoved,
for Birnam løfter sig. — Høit skal du staae,
Macbeth, Naturens Livsmaal skal du naae,
betale kun til Tiden Livets Gjæld,
al Skabnings sælles Lod. — Alligevel
er der en Ting, mit Hjerte banker efter
at vide. Sig, (hvis ellers Kunstens Kræfter

kan aabenbare det,) skal Banquos Et
engang i Riget herse?

Alle Tre.

Først ei mere!

Macbeth.

Seg fordrer Visshed. Hvis I nægte den
saa vær forbandede for evigt! sig mig —
hvi synker denne Kjedel? hvad betyder
den stærke Klang?

Første Her.

Rom frem!

Anden Her.

Rom frem!

Tredie Her.

Rom frem!

Alle Tre.

Rom nu frem og ængst hans Sind!
kom som Skygger og forsvind!

(Dtte Konger vise sig og svæve efter hinanden forbi, den sidste med
et Speil i Haanden; Banquo følger dem.)

Macbeth.

Du ligner Banquos Mand for meget! bort!

din Krone stjæler mig i Dinene!

Og du, Guldfronede! dit Haar er ligt
den Førstes! og den Tredie ligner dig! —

I lede Hæxe, hvorfor viser I
mig dette Syn? — En Fjerde? brist, mit Die!

Hvorledes! skal da denne Række vare,
til Dommens Torden brager? — atter En,

den Syvende; jeg vil ei Flere see; —

dog see, den Ottende, som viser mig

i Speilet mange Flere; Nogle seer jeg

med to Rigsæbler og tredobbelt Spir. —
 Forsfærdelige Syn! Dog jo, nu seer jeg,
 at det er sandt; den blodbestænkte Banquo
 staaer der med Smil og peger paa dem alle
 som sine. — Sig mig, er da dette Sandhed?

Første Hex.

Ja, Herre, sandt var det, du saae. —
 Men skal Macbeth nu modløs staae?
 Kom, Søstre, gjør ham glad i Hu,
 og vis Eders bedste Kunster nu;
 jeg vækker Lustens Strængespil;
 spring I en lystig Dands dertil,
 so at Kongen, som os har besøgt,
 maa glædes ved vor Urefrygt.

(Musik. Hexene dandse og forsvinde.)

Macbeth.

Hvor er de? borte? saa gid denne Stund
 staa evigt i Kalenderen forbandet!

(raaber ud.)

Kom ind!

Lenox (kommer ind.)

Hvad ønsker Eders høie Naade?

Macbeth.

Har I seet Hexene?

Lenox.

Nei Eders Høihed.

Macbeth.

De tom ei Jer forbi?

Lenox.

Nei, sandelig.

Macbeth.

Best smitte Lusten, som de ride paa!

Forbandet hver, som troer paa dem; — jeg hørte
Gallop af Heste; hvem kom her forbi?

Lenox.

Det var et Par, der bringer Eder Bud:
Macduff er rømt til England.

Macbeth.

Rømt til England?

Lenox.

Ja, høie Herre!

Macbeth.

Lid, du forekommer
mit svare Slag. Den flygtige Beslutning
indhentes aldrig, hvis ei Gjerningen
gaaer Haand i Haand dermed. Fra denne Stund
skal Hjertets førstefødte Tanke være
den førstefødte Gjerning af min Haand,
og for nu strax med Daad at krone Tanken,
som tænkt, saa gjort: hans Borg jeg overfalder,
besætter Fise; til Sværdets Dd jeg offerer
hans Hustru, Børn og hver en syndig Sjæl,
som hører til hans Slægt. Lad Daarer prale;
før Willien kjølnes, skal min Gjerning tale. —
Men ingen flere Syner! — Disse Herrer,
I taler om, hvor er de? før mig til dem.

(de gaae.)

Anden Scene.

Fise. En Sal i Macduffs Borg.

(Lady Macduff, hendes Søn og Rosse komme ind.)

Lady Macduff.

Og hvilken Brøde tvang ham til at rømme?

Rosse.

Vær dog taalamodig.

Lady Macduff.

Det har han ei været.

Hans Flugt var Vanvid. Naar vor Daad ei gjør det,
saa gjør vor Frygt os til Forrædere.

Rosse.

Veed I, om det var Klogskab eller Frygt?

Lady Macduff.

Hvad, Klogskab? at forlade Hustru, Børn

og Hjem og Rettigheder paa det Sted,

som selv han flyer? er det hans Kjærlighed?

er det Naturens Røst? En Gjerdesmutte,

den allermindeste stakkels Fugl, vil hjæmpe

for Ungerne paa Reden imod Uglen.

Hans Frygt er Alt, og Kjærligheden Intet,

og Klogskab heller Intet, naar hans Flugt

er stik mod al Fornuft.

Rosse.

Min kjære Frænde,

jeg beder, hold dog Maade. Eders Husbond

er ædel, klog og sjønsom; han forstaaer sig

paa Tidens Tegn. Jeg tør ei tale mere;

men det er onde Tider, naar vi er

Forrædere, men veed det ikke selv;

naar vi med Angst til Rygter lytte, sjøndt

vi veed ei, hvad vi frygte, naar vi drives

og tumles paa den vidtoprørte Sø

til alle Sider. — Jeg maa nu afsted;

om søie Tid I seer mig vel igjen. —

Naar Alt er sunket til det sidste Trin,

saa maa det standse eller stige til

den fordums Høide. — Gud bevare dig,
min lille Fætter.

Lady Macbuff.

Mens hans Fader lever,
er han dog faberløs.

Rosse.

Jeg var en Daare
ifald jeg tøved længer; mig det blev
til Skam, og Jer til liden Trøst. Farvel da! (gaaer.)

Lady Macbuff.

Min Dreng, nu er din Fader død; hvad vil
du gjøre nu? hvorledes vil du leve?

Drengen.

Som Fuglene, min Moder.

Lady Macbuff.

Hvad? af Fluer?

Drengen.

Af hvad jeg finder, mener jeg, som de gjør.

Lady Macbuff.

Du stakkels Fugl! og er du ikke bange
for Net og Done, Fuglelim og Fælde?

Drengen.

Hvorfor? de sættes ei for stakkels Fugle.

Men Faer er ikke død, hvad du saa siger.

Lady Macbuff.

Jo, han er død; hvor faaer du nu en Fader?

Drengen.

Jh, Moder, og hvor faaer du dig en Mand?

Lady Macbuff.

O, jeg kan kjøbe mig en Snes paa Torvet.

Drengen.

Saa kjøber du vel for at sælge dem.

Lady Macduff.

Du taler, som du har Forstand til, Dreng,
og dog er det forstandigt nok for dig.

Drengen.

Moder, var min Fader en Forræder?

Lady Macduff.

Ja det var han.

Drengen.

Hvad er en Forræder?

Lady Macduff.

Det er En, som sværger og bryder sin Ed.

Drengen.

Er alle de, som gjør det, Forrædere?

Lady Macduff.

Enhver, der gjør det, er en Forræder og skal hænges.

Drengen.

Skal alle de da hænges, der sværge og bryde deres Ed?

Lady Macduff.

Hver En.

Drengen.

Hvem skal hænge dem?

Lady Macduff.

Det skal de ærlige Folk.

Drengen.

Saa er Menederne nogle Tøsser, for der er Menedere
nok til at slaae de ærlige Folk og hænge dem op.

Lady Macduff.

Gud hjælpe dig, du stakkels lille Mar. Men hvor vil
du faae en Fader?

Drengen.

Hvis han var død, græd du nok for ham, og gjorde du
det ikke, saa var det Tegn til, at jeg snart fik en ny Fader.

Lady Macduff.

Stakkels Sladderhant! hvor du snakker!

(Et Bud kommer ind.)

Budet.

Guds Fred, min Frue; jeg er Eder fremmed;
men Eders høie Rang fuldtvel jeg kjender.

Jeg troer, en Fare hænger over Eder;
hvis I vil tage Raad af Fattigmand,
saa bliv ei her, men fly med Eders Børn;
det er fast Synd, at jeg forstrækker Eder;
men grusom Ondskab kunde gjøre det,
som værre var, og den er Eder nær.

Gud staa Jer bi; jeg tør ei tøve længer.

(han gaaer.)

Lady Macduff.

Hvorhen skal jeg da flygte? og hvad Ondt
har jeg da gjort? Dog, det er sandt, jeg lever
i denne Verden, hvor det ofte prises,
naar man gjør Ondt, mens det at gjøre Godt,
betragtes som et farligt Vanvid. Al!
hvad vil jeg da med denne Kvinderustning,
og siger, at jeg intet Ondt har gjort.
Men hvad er det for Skikkelser?

(Nogle Mordere komme ind.)

En Morder.

Sig, hvor
er Eders Husbond?

Lady Macduff.

Som jeg haaber, er han
dog ikke paa saa gudforladt et Sted,
at dine Lige kunne møde ham.

Morderen.
Han er en Landsforræder.

Drengen.

Det er Løgn,

du lodne Skurk.

Morderen.

Hvad nu? du Oprørsæg!

du Landsforræderhyngel!

(han faarer ham.)

Drengen.

Han har dræbt mig!

O, stynd dig, kjære Moder, flygt!

Lady Macduff.

Mord! Mord!

(flygter, forfulgt af Morderne.)

Uredie Srenr.

England. En Sal i Kongens Borg.

(Malcolm og Macduff komme ind.)

Malcolm.

Kom, lad os søge hen til vde Skygger

og græde der vort Hjertes Rummer ud.

Macduff.

Nei, lad os heller gribe fast om Sværdet

og staae for vor nedtraadte Fødselsret

som tappre Mænd. Hver nyfødt Morgen høres

nyt Skrig af Enfer, Graad af Faderløse,

og nye Klager staae mod Himlens Ansigt,

sa den gjenlyder, ret som sølte den

al Skotlands Sorg og jamrede tilbage

den samme Smertelyd.

Malcolm.

Seg vil beklage

det, som jeg troer, og troe det, som jeg veed.

Hvad jeg kan ændre, vil jeg, naar jeg finder
 en gunstig Tid. Det kan vel være sandt,
 hvad I har her fortalt mig. Denne Bolksmand,
 hvis blotte Navn er som en Blegn paa Tungen,
 gjaldt før for ærlig. I var selv hans Ven,
 og Eder har han ikke ramt endnu.
 Jeg er kun ung; men Noget kunde sagtens
 paa mig I vinde hos ham. Det er klogt
 at offere til den vrede Gud et svagt,
 udfyldigt stakkels Lam.

Macduff.

Jeg er ei troløs.

Malcolm.

Nei, men Macbeth. Et godt og ædelt Sind
 kan vasse for et Hersterbud. Tilgiv!
 min Mening kan ei gjøre Jer til Andet
 end det, I er. Endnu er Engle lyse,
 om end den lyseste blandt alle faldt.
 Om Alt, hvad ondt er, har det Godes Maste,
 det Gode blev dog liget sig selv.

Macduff.

Nu har

jeg tabt mit Haab.

Malcolm.

I tabte det maastee
 der, hvor jeg fandt min Tvivl. Hvorfor forlod I
 saa brat og uden Afsted Børn og Hustru,
 de dyre Panter, Hjertets stærke Baand? —
 Jeg beder, lad dog min Mistanksomhed
 ei Eder krænke, men kun sikke mig.
 I kan jo være brav, hvad jeg end tænker.

Macduff.

Blød, blød, mit arme Land! læg trygt din Grundvold,
 du svare Tyranni! Retsindigheden
 tør ikke standse dig! pral med din Uret!
 den er jo kjendt for Ret. Farvel da, Herre!
 Den Niding, I mig holder for, det vilde
 jeg ikke være for det hele Land,
 Boldsherren holder i sin Alo, nei ikke
 for Østerlandets Skatte!

Malcolm.

Brebes ikke!

jeg taler ei af Mistro just til Eder.
 Jeg troer, at Landet segner under Naget;
 det klager, bløder; hver en Dag, der græder,
 en Skramme fører til dets Saar; — jeg troer,
 der vilde løstes Hænder for min Ret;
 og her af Englands Godhed har jeg Tilbud
 om Tusinder af tappre Mænd. — Og dog,
 isald jeg træder paa Tyrannens Hoved
 hvad eller bærer det paa Sværdets Dd,
 saa saaer mit arme Land kun flere Laster
 end før at sec, vil lide meer end før,
 paa flere Maader, af hans Eftermand.

Macduff.

Og hvem er denne da?

Malcolm.

Mig selv jeg mener;

jeg veed, i mig er alle Verdens Laster
 indpodede, saa, naar de springe ud,
 da vil Macbeth, den sorte, synes ren
 som Sneen, og det arme Rige vil

betragte ham som et ustyldigt Lam
ved Siden af min grændseløse Slethed.

Macduff.

Der kan ei i det fule Helveds Hær
en Djævel findes, saa fordømt og ond,
at han kan overgaae Macbeth.

Malcolm.

Jeg tilstaaer,

han er blodtørstig, gribst, vellystig, falsk,
ilskindet, troløs, fuld af Ondskab, smittet
med hver en Synd, der nævnes kan; men dog
min Vellyst tjender intet Maal, slet intet;
ei Eders Røner, Døttre, Mødre, Piger
formaae min Bryndes Afgrundsdyb at fylde.
Min vilde Lyst vil sprænge hver en Sfranke,
der sættes mod min Attraa. Heller da
Macbeth til Herster end en Mand, som jeg er.

Macduff.

Ubændige Naturens Drifter er
et Tyranni, som tidt har gjort før Liden
en mægtig Throne ledig, været Marsag
til Kongers Fald. Men frygt dog ikke for
at fræve det, som Eders er. I kan
jo styre denne Lyst i fuldest Maal,
og, vel tilsløret, synes kold endda.
Af søielige Damer har vi nok;
der kan dog ikke boe saa gribst en Grib
i Eders Drift, at den kan Alle sluge,
der villigt offre sig til Magtens Lyster.

Malcolm.

Dertil i min fordærvede Natur
der boer en saadan aldrig stillet Guldterst,

at, var jeg Konge, slog jeg ned min Adel
for deres Gudsers Skyld. Den Enes Statte,
den Andens Hus jeg tog; jo meer jeg fik,
desmere vilde kun min Hunger pirres;
jeg vilde føre Sag med Svig og Uret
mod alle gode, hæderlige Mænd
og volde deres Død for Bindings Skyld.

Macduff.

Ja, Haveshygen sidder dybere;
den skyder mere stabelige Rødder
end Lystens Sommerblomst; den var det Sværd,
der dræbte vore Konger. Dog, frygt ikke:
Skotland har Rigdom nok for Eders Gridstthed
af det, som Eders er med Ret. Alt dette
kan bæres, veiet op med andre Dyder.

Malcolm.

Men jeg har ingen. Alle Kongedyder,
som Retfærd, Sandhed, Maadehold og Fasthed,
Barmhertighed, Redladenhed og Naade,
Bestandighed, Langmodighed og Gudsfrøgt,
Mod, Tapperhed, dem har jeg ikke Lyst til,
men Overslod paa hver en særstilt Last,
som jeg udøver paa mangfoldig Vis.
Ja, hvis jeg havde Magten, gjød jeg ud
Samdrægtighedens søde Mælk i Helved,
oprørte Verdens Fred, forstyrrede
al Enighed paa Jord.

Macduff.

O, Skotland! Skotland!

Malcolm.

Er nu en saadan værd at herse? tal!
jeg er, som jeg har sagt det.

Macduff.

Værd at herse? —

ei værd at leve! — O, mit arme Folk,
 forkuet blodigt af en retløs Voldsmand!
 naar skal du atter see de gode Tider,
 da han, som er din ægte Thronens Arving,
 staaer her forbandet ved sin egen Dom
 og stjaender selv sin Byrd? — Din høie Fader
 var en gudfrygtig Konge. Dronningen,
 som fødte dig, var oftere paa Knæ
 end opreist; ja hun døde hver en Dag,
 hun leved. — Saa Farvel! De Laster, som
 du vidner om dig selv, har bandlyst mig
 fra Skotland. — O, mit Hjerte! alt dit Haab
 er ude her!

Malcolm.

Macduff, din ædle Harmes,
 Retfindighedens Barn, har af min Sjæl
 den mørke Tvivl udslettet og forsonet
 min Tanke med din Trofasthed og Ære.
 Den djævelske Macbeth har ofte søgt
 ved saadan List at faae mig i sin Vold,
 og sindig Klogskab holder mig tilbage
 fra hurtig Tillid. Gud i Himlen dømme
 nu mellem dig og mig; thi nu betroer
 jeg mig til dig og kalder Alt tilbage,
 hvad jeg har talt mig selv til Haan og Stjændsel;
 hver Plet og Lyde, som jeg gav mig selv,
 affværger jeg som fremmed for mit Væsen.
 Jeg veed af ingen Kvinde; aldrig var jeg
 menstvoren; neppe har jeg end begjæret
 mit Eget; aldrig har jeg brudt min Tro,

og aldrig vilde jeg forraade selv
 en Djævel til en anden. Sandhed er mig
 saa kjær som Livet. Da jeg løi mig selv paa,
 da løi jeg første Gang. Alt, hvad jeg er
 i Sandhed, stiller jeg til Raadighed
 for dig og for mit arme Fædreland.
 Før du kom hid, stod alt den gamle Siward
 beredt til Dpbrud med titusind Stridsmænd
 fuldtrufte. Nu vil vi følges ad;
 giv Lykken svare til vor gode Sag! —
 Hvorfor saa taus?

Macduff.

Saameget glædeligt
 og glædeløst er ikke let at ene.

(En Læge kommer ind.)

Malcolm.

Nu, derom siden mere. — Sig, mon Kongen
 gaaer ud idag?

Lægen.

Ja, Herre, hele Skarer
 af syge Staller vente paa hans Hjælp.
 Al Kunstens Magt har deres Sygdom trodset;
 men, naar han rører dem, (den Naadegave
 har Gud lagt i hans Haand,) helbredes de
 i samme Stund.

Malcolm.

Jeg takker Eder, Doctor.

(Lægen gaaer.)

Macduff.

Hvad for en Sygdom mener han?

Malcolm.

Den kaldes

fun „Sygen“, og det er en Undergjerning,
 som jeg har seet den gode Konge gjøre
 hel ofte, siden jeg kom hid til England.
 Hvorledes han bevæger Himlen, veed
 han selv vel bedst; men svart hjemsøgte Folk,
 med Svulst og Bylder, ynkeligt at see,
 og til Fortvivlelse for Lægens Kunst,
 helbreder han, idet han hænger dem
 en Guldmønt med andægtig Bøn om Halsen.
 Man siger, at hans Eftermænd paa Thronen
 skal arve denne Lægekraftens Gave.
 Med denne sjældne Kraft forener han
 en himmelsk Gvne til at forudsee,
 og mange Slags Velsignelser omsvæve
 hans Throne som Bevis paa Himlens Naade.

(Rosse kommer ind.)

Macduff.

Hvem kommer der?

Malcolm.

En Landsmand; men jeg kjender
 ham ikke ret.

Macduff.

Velkommen, kjære Frænde!

Malcolm.

Nu kjender jeg ham. Gode Gud, tag bort
 Alt, hvad der gjør os fremmed for hinanden.

Rosse.

Gud høre det!

Malcolm.

Staaer Skotland, hvor det stod?

Rosse.

Al! arme Land! det vover neppe meer

at tjendes ved sig selv. Det kan ei kalbes
 vor Moder længer, men vor Grav, hvor Intet,
 undtagen den, som veed af Intet, smiler
 engang iblandt, hvor Suk og Jammerstrig
 og Raab, der sønderrive Himlen, lyde,
 men aldrig ændses, hvor en voldsom Rummer
 kun gjælder for en Hverdagsforg, hvor neppe
 man spørger, hvem Liggkloffen ringer for,
 hvor brave Mænd henvisne førend Blomsten
 i deres Hat; de døe alt, før de strante.

Macduff.

Den Skilbring er saa sand, som den er stærk.

Malcolm.

Hvad er den sidste sørgelige Nyhed?

Rosse.

Den Nyhed, som er kun en Time gammel,
 gjør den, der vil fortælle den, til Spot;
 thi hvert Minut udbruger noget Nyt.

Macduff.

Hvorledes gaaer det med min Hustru?

Rosse.

Godt.

Macduff.

Og alle mine Børn da?

Rosse.

Ogsaa godt.

Macduff.

Og han har ei forstyrret deres Fred?

Rosse.

De havde Fred og Ro, da jeg forlød dem.

Macduff.

Vær ei saa farrig med dit Ord; hvor gaaer det?

Rosse (til Malcolm.)

Da jeg drog hid med disse Tidender,
som tyngede mig svart, da gif det Rygte,
at mange brave Karle var paa færde;
det tyktes mig saameget mere troligt,
fordi jeg saa Tyrannens Hær paa Bei.

Nu er det Tid til Hjælp. Et Blif fra Eder
i Skotland vilde skabe Krigsmænd, bringe
selv Kvinder til at kæmpe for at ende
den bittre Nød.

Malcolm.

Saa lad det trøste dem,
vi er paa Veien. Englands Gunst har laant os
den gjæve Siward med titusind Mand,
saa gammel og saa god en Helt som Nogen
i Christenheden.

Rosse.

Gid jeg kunde lønne
den Trøst med lige Mønt. Men jeg har Ord,
der skulde hyles ud i Orknens Lust,
hvor intet Dre kunde fange dem.

Macduff.

Hvem gjælde de? den fælles Sag? hvad eller
er det et enkelt Hjertes Arv og Gie?

Rosse.

Der er ei nogen ærlig Sjæl, som jo
har Del i denne Sorg; men Hovedblodden
tilfalder dig alene.

Macduff.

Er det min,
saa lad mig faae den strax; forhold mig Intet.

Rosse.

Had ei dit Dre nu for evigt hade
min Tunge, som skal fylde det med Ord,
saa tunge, som det aldrig før har hørt.

Macduff.

Jeg aner det.

Rosse.

Din Borg er overfalden,
din Hustru, dine Børn er grusomt dræbte;
at nævne Maaden, det var kun at lægge
dit Lig paa Dyngen af det dræbte Bildt.

Malcolm.

O, milde Himmel! — Nei, Ben! tryk ei Hatten
saa dybt i Panden ned! giv Smerten Ord.
Det er et Tegn, naar Sorgen Mælet mister,
at Hjertet er saa fuldt, at snart det brister.

Macduff.

Og mine Børn med?

Rosse.

Hustru, Børn og Husfolk,

Alt, hvad der var at finde.

Macduff.

Og jeg selv
var fjernt derfra! — Min Hustru ogsaa dræbt? —

Rosse.

Som jeg har sagt.

Malcolm.

Bær trøstet! Vi vil finde
et Lægemiddel i vor svare Hævn
mod dette Dødsfaar.

Macduff.

Han har ingen Børn! —

Hvad? alle mine søde Smaa? I sagde dem alle? — O, du Helvedgrib! dem alle! Hvad? hele Reben fuld og Moderen med et grunt Slag.

Malcolm.

Vær det som Mand.

Macduff.

Det vil jeg;

men som en Mand maa jeg det ogsaa føle. Jeg kan ei glemme, der var Noget til, som var min Sjæl saa kjær. — Og Himlen saae det og hjalp dem ikke? — Syndige Macduff! for din Skyld faldt de! — Jeg Glendige! for mine Synders Skyld, og ei for deres har Mordet ramt dem. — Gud, giv dem nu Fred!

Malcolm.

Lad dette være som en Hvæssesten for Eders Sværd. Vend Sorgen om til Brede; lad Hjertet ei bedøves, men opflammes!

Macduff.

O, som en Kvinde kunde jeg nu græde med Dinene, mens Tungen praled høit! — Men, milde Himmel, gør du Sagen kort! Ansigt til Ansigt lade du mig mødes med denne Skotlands Djævel; bring mig ham paa Sværdelængde nær: og gaaer han fri, — saa lad og Himlen selv tilgive ham.

Malcolm.

Det klinger mandigt. Kom nu med til Kongen. Vor Magt staaer færdig; Intet mangler uden at sige ham Farvel. Macbeth er moden som Frugten til at rystes. Himlens Magter

berede sig. Saa find nu Trøst for Sorgen:
den Nat er lang, som aldrig seer en Morgen.

(de gaar.)

Femte Act.

Første Scene.

Dunstan. Et Bærelse i Borg.

(En Læge og en Kammerfrue træder ind.)

Lægen.

Nu har jeg vaaget to Nætter med Eder, men jeg kan ikke finde Sandhed i Eders Fortælling. — Naar gif hun sidst isøvne?

Kammerfruen.

Siden hans Majestæt drog i Krigen, har jeg seet hende staae op af Sengen, kaste sin Nattjole om sig, lukke sit Lonkammer op, tage Papir frem, lægge det sammen, strive derpaa, læse, hvad hun har skrevet, derpaa forsegle det og gaae tilsengs igjen; og alt dette, medens hun var i den dybeste Søvn.

Lægen.

Det er en stor Forstyrrelse i Naturen, paa en Gang at nyde Søvnens Belsignelse og foretage det samme, som den, der er vaagen. — Men, naar hun nu er i denne urolige Søvn, er det da ikke stundom hændet, — foruden, at hun gaaer omkring og syssler, — at I har hørt hende sige Noget?

Kammerfruen.

Jo, Herre, Noget, som jeg ikke vil sige igjen.

Lægen.

Til mig kan I gjerne sige det, og det er rigtigt, at I gjør det.

Kammerfruen.

Hverken til Eder eller til Nogen; jeg har jo ingen Vidner til at bekræfte mit Udsagn.

(Lady Macbeth kommer ind med et Lys.)

Seer I? der kommer hun! Det er netop, som hun pleier, og, saa sandt jeg lever, i den dybeste Søvn. Læg nu Mærke til hende! staa ganske stille!

Lægen.

Hvorledes har hun faaet det Lys?

Kammerfruen.

Det stod ved hendes Seng; hun har altid Lys hos sig; det er hendes udtrykkelige Befaling.

Lægen.

I seer, hendes Dine ere aabne.

Kammerfruen.

Ja, men deres Syn er tillukket.

Lægen.

Hvad er det, hun nu har for? See, hvor hun gnider sine Hænder.

Kammerfruen.

Saaledes bærer hun sig altid ad, som om hun vadsfede sine Hænder. Jeg har seet hende blive ved dermed et helt Kvarter.

Lady Macbeth.

Her er en Plet endnu.

Lægen.

Hør, hun taler! Jeg vil skrive op, hvad hun siger, for at hjælpe paa min Huskommelse.

Lady Macbeth.

Bort, fordømte Plet! bort, siger jeg! — Et! — To! — Ja, saa er det Tid at gjøre det! — Helvede er mørkt! — Hy, min Husbond, hy! — En Krigsmand, og bange? —

Hvad behøve vi at være bange for, hvem der veed det, naar Ingen kan kræve vor Magt til Regnskab? — Men, hvem skulde have troet, at den gamle Mand havde saa meget Blod i sig? —

Lægen.

Hører I det?

Lady Macbeth.

Thanen af Fife havde en Hustru: hvor er hun nu? — Hvad! vil disse Hænder aldrig blive rene? — Ikke mere om det, min Husbond, ikke mere om det! Du fordærver Alting med dine ængstelige Fagter.

Lægen.

Ja saa! ja saa! I veed Bested om mere, end I skulde.

Kammerfruen.

Hun har sagt mere, end hun skulde; det er vist nok. Hvad hun veed Bested om, det veed Gud alene.

Lady Macbeth.

Blodlugten er der endnu. Al Arabiens Røgelse kan ikke tage Lugten bort af denne lille Haand. O! o! o! —

Lægen.

Hvor dybt hun sukker! hendes Hjerte er svært betynget.

Kammerfruen.

Jeg vilde ikke have det Hjerte i mit Bryst for al den Høihed, hun eier!

Lægen.

Gødt, gødt!

Kammerfruen.

Gud give, det var saa, Herre!

Lægen.

Denne Sygdom gaaer over min Kunst; og dog har jeg kjendt Folk, som gif isøvne, og som endda døde christeligt i deres Senge.

Lady Macbeth.

Badst dine Hænder, — tag din Mattjole paa, — see ikke saa bleg ud! — jeg siger dig, Banquo er begravet, han kan ikke staae op af sin Grav.

Lægen.

Er det saaledes fat?

Lady Macbeth.

Tilsengs! tilsengs! — det banker paa Porten; kom, kom, kom! giv mig din Haand. Gjort Gjerning staaer ikke til at ændre. Tilsengs! tilsengs! tilsengs!

(hun gaaer.)

Lægen.

Gaaer hun nu tilsengs?

Kammerfruen.

Strax.

Lægen.

Der mumles om forfærdelige Ting;
med unaturlig Brøde følger sagtens
en unaturlig Angst. En syndbetyngt
Samvittighed betroe sin Løndom til
den døde Pude. — Til en Præst hun trænger
meer end til Lægen. Gud forlad os alle! —
Bogt hende vel! tag alting bort, hvormed
hun kunde gjøre sig Fortræd. Hold Die
med hende stadigt. — Nu god Nat; min Hu
er rystet, og mit Die fylt med Gru!
jeg tænker; tale tør jeg ei!

Kammerfruen.

God Nat.

Anden Scene.

Omegnen af Dunfinan.

(Menteth, Cathness, Angus, Lenor og Krigsfolk komme ind med Trommer og Faner.)

Menteth.

Nu er os Englands Stridsmagt nær; den føres af Malcolm og hans Frænde, Siward, samt Macduff, og Hæventørst brænder i dem alle. En Sag som deres kunde sagtens ægge en Helgen selv til vild og blodig Kamp.

Angus.

Vi maa vel træffe dem ved Birnam Skov; ad den Vej komme de.

Cathness.

Veed Nogen her, om Donalbain er med sin Broder?

Lenor.

Nei, det veed jeg vist; jeg har Fortegnelsen paa hele Ridderflabet. Siwards Søn er med og mangen stæglos Ungersvend, som gjør sin første Manddomsprøve her.

Menteth.

Hvad gjør Tyrannen?

Cathness.

Han befæster stærkt

det faste Dunfinan, og Nogle siige, at han er helt affindig, medens Andre, som er ham mindre fjendste, kalde det Berserkergang. Saameget er dog vist, han kan ei spænde meer i Ordrenes Velte sin ryggesløse Sag.

Angus.

Nu føler han,
at Snigmord klæber ved hans Hænder. Oprør
i hvert Minut bebreider ham paany
hans Troløshed. De, som han byder over,
adlyde kun hans Magtbud; Intet gjør de
af Kjærlighed. Nu føler han, hvor løst
hans Kongehøihed hænger om ham, som
en Kjæmpes Klæder om en Dværg, der stjal dem.

Menteth.

Hvad Under, om hans tunge Sind forvirres
og strækkes op, naar Alt, hvad i ham boer,
sig selv bebreider, at det findes der.

Gathnefs.

Saa lad os drage fremad for at bringe
vor Hyliding der, hvor den med Rette styldes,
til ham, som er det syge Samsunds Læge;
med ham udgyde vi hver Draabe Blod
i Fædrelandets Lægedrif.

Lenox.

Saameget

som kræves til at vande og oplive
vor Kongeblofst og Ormene fordrive. —
Dg nu afsted! til Birnam drage vi.

(de drage ud.)

Tredie Scene.

Dunfinan. Et Bærelse i Borgen.

(Macbeth, en Læge, Følge.)

Macbeth.

Fortæl mig ikke mere. Lad dem flye!
for Birnam Skov gaaer frem mod Dunfinan,

til Frygt jeg ikke kjender. Hvad er Malcolm?
den Dreng! er han da ikke født af Kvinde?
Men det har Aanderne, som kjende grant
hver Dødeligs bestemte Lod, forkyndt mig:
„Frygt ei, Macbeth; thi aldrig nogen Mand
af Kvinde født, skal overvinde dig.“

Saa flyr, trolose Thaner! blander Eder
med Englands Junkere; min Herskeraand,
mit stolte Hjerte skal ei bange krystes
i Tivlens Favn og ei af Frygten rystes.

(En Tjener kommer ind.)

Du mælkeblege Kryster! Djævlens brænde
dig sort! hvor fik du dette Gaaseffjæs?

Tjeneren.

Der er titusind —

Macbeth.

Gjæs, du Niding?

Tjeneren.

Krigsmænd.

Macbeth.

Gaa, gnid dit Ansigt! mal din Angest rød!

du Blegfotsbilled! hvad for Krigsmænd, Pjalt!

Til Helved med dig! Kridtet paa din Kind

kan smitte! hvad for Krigsmænd, Vasseffjæs!

Tjeneren.

Tilgiv mig, Eders Høihed, Englands Hær!

Macbeth.

Væk med dit Ansigt! — Seyton! — Jeg saaer Dødt,

naar jeg skal see paa — Seyton! — Dette Stød

befæster mig paa Thronen eller styrter

mig strax. — Jeg har jo levet længe nok;

min Livsbaar ligger alt begravet blandt

de tørre, gule Løv, og det, som skulde
 ledsage mine gamle Dage: Hæder
 og Kjærlighed og Lydighed og Venner,
 der sloffes om mig, det er ei for mig! —
 i dettes Sted Forbandelser, — i Stilhed,
 men dybe, — Smigertale, Mundssveir, som
 det stakkels Hjerter gerne nægted mig,
 hvis blot det turde. — Seyton!

Seyton.

Eders Høihed!

Macbeth.

Hvad mere Nytt?

Seyton.

Bekræftelse paa det,

som er berettet.

Macbeth.

Jeg vil sægte, til

mit Rjød er haffet mig fra Benene. —

Mit Harniss!

Seyton.

Det behøves ei endnu.

Macbeth.

Giv mig det paa. — Send flere Hestfolk ud;
 lad Landet gjennefstroife; hæng Enhver,
 der nævner Frygt! — Giv mig mit Harniss! — Doctor,
 hvor gaaer det med den Syge?

Lægen.

Hun er ikke
 saameget syg, min Konge, som hun ængstes
 af vilde Drømmestarer, der forstyrre
 al hendes Ro.

Macbeth.

Giv hende Lægemidler.

Kan du ei give Raad for Sjælens Feber,
opluge Sorgens dybe Rod af Mindet,
udslette Hjernens kummerfulde Skrift,
og med en liflig Glemsels Modgift rense
det svært bespændte Bryst for Sygdomsstoffet,
der trykker Hjertet?

Lægen.

Det kan kun den Syge
helbrede selv.

Macbeth.

Saa fast din Lægeedom
for Hundene; den duer ei for mig. —
Kom, spænd mit Harnisk paa! — Felttherrestaven! —
Send Folk ud, Seyton! — Doctor, mine Thaner
forraade mig. — Nu, stynd dig, Knøs! — Ja, Doctor,
isald du kunde føle Landets Puls,
udfinde, hvad dets Sygdom er, og rense
det ud, indtil det fik sin fordums Helbred,
saa vilde jeg tilklappe dig mit Bifald
saa stærkt, at Echo skulde klappe med. —
Træk af der! — Har du ingen Sennesblade,
Rhabarber eller andre Slags Purgantser,
som hjælper af med Engelsmand? — Du har
vel hørt derom?

Lægen.

Ja, Majestæt, I gjør
saa vældig en Udrustning, at vi sagtens
maa høre Noget.

Macbeth.

Bring det efter mig. —

Jeg frygter ikke for min Banemand,
for Birnam Skov gaaer op mod Dunsinan!

(han gaaer.)

Lægen.

Var jeg kun vel fra Dunsinan igjen,
Alverdens Guld ei meer traf mig herhen!

(gaaer.)

Fjerde Scene.

I Nærheden af Dunsinan. En Skov i Baggrunden.

(Malcolm, Siward og hans Søn, Macduff, Menteth, Cathness, Angus, Lenox, Rosse og Krigsfolk komme med Trommer og Faner.)

Malcolm.

Nu, Frænder, haaber jeg, den Dag er nær,
da Gæstefammeret igjen er trygt.

Menteth.

Derom er ingen Tvivl.

Siward.

Hvad hedder Skoven,

der ligger lige for os?

Menteth.

Birnam Skov.

Siward.

Lad nu hver Krigsmand hugge sig en Gren
og bære den foran sig; derved skjule
vi Hærens Tal, og Speiderne forvildes
i deres Melding om os.

En Krigsmand.

Det skal stee.

Siward.

Vi veed ei Andet end, Tyrannen holder
sig tillidsfuldt endnu i Dunsinan
og agter der at trodse vor Beleiring.

Malcolm.

Det er hans sidste Haab; thi, hvor der kun
var Leilighed, har Smaa saavel som Store
gjort Opstand mod ham. Ingen tjener ham
undtagen lutter tvungne Folk, hvis Hjerter
er andensheds.

Macduff.

Lad os kun vente med
vor Dom, indtil Afgjørelsen har fældet
den rette Dom. Os sømmer det at handle
som flinke Krigsmænd.

Siwart.

Nu er Tiden nær,
da Regningen skal gøres ren og klar,
om vundet eller tabt vor Sag vi har.
Tomt Haab og Grublen fører ei til Maalet;
Udsaldets rette Bægtløb er i Staalet: —
saa lad nu Krigen gaae sin Alvorsgang!

(de drage ud.)

Første Ærene.

Dunfinan. I Borggaarden.

(Macbeth, Seyton og Krigsfolk med Trommer og Faner komme ind.)

Macbeth.

Plant vore Faner paa den ydre Mur!

Bestandig hedder det: „Nu komme de“. —

Vor Borg er fast og leer kun ad Beleiring;

lad dem kun ligge her, til Hungerensnød

og Pest fortære dem; hvis ikke de,

der skulde være Bore, stod dem bi,

vi kunde mødt dem dristigt, Bryst mod Bryst,

og jaget dem tilbage, hvor de kom fra.

(Skrig af Kvinder indenfor.)

Hvad er det for en Skrigen?

Seyton.

Eders Høihed,

det var et Skrig af Kvinder.

Macbeth.

At forstrækkes,

det har jeg næsten glemte. Der var en Tid,

da iskold Gysen greb mig, naar jeg hørte

Natuglens Skrig, da Haaret paa mit Hoved

sig reiste ved en rædselsfuld Fortælling

og rørte sig, som om det levede.

Nu er jeg bleven mæt af Gru og Rædsel.

Forfærdelsen, som er en husvant Gæst

for mine Mordertanker, kan ei bringe

mig til at gysse. — Hvad betød det Skrig?

Seyton.

Min Herre Konge! Dronningen er død.

Macbeth.

Hun skulde være død en anden Gang;

der var vel bleven Tid til slikt et Ord. —

„Imorgen“ og „Imorgen“ og „Imorgen“, —

det lister sig saa smaat fra Dag til Dag

indtil det sidste Blad af Livets Bog;

hver Dag igaar har lyst saamangen Daare

paa Bei til Gravens Støv. Ud med dig, ud,

du korte Lysglimt! Livet er en Skygge,

der spøver hen, en stakkels Skuespiller,

der for en Stund gjør Støi og Spræl paa Scenen

og dermed er forglemte, — et Eventyr,

fortalt os af en Taabe, fuldt af Klingklang

og Bulder, som betyder Jngenting.

(Et Bud kommer ind.)

Du kommer for at bruge Munden; skynd dig!

Budet.

Jeg skulde bringe Melding, Eders Raade,
om hvad jeg selv har seet; men neppe veed jeg,
hvorledes jeg skal melde det.

Macbeth.

Saa tal.

Budet.

Imens jeg havde Bagt paa Høien, saae jeg
ad Birnam til; og da kom det mig for,
at Skoven gav sig til at gaae.

Macbeth (flaaer ham.)

Du Løgner!

du Træl!

Budet.

Lad Eders Brede ramme mig,
hvis det er ikke sandt. Paa tre Mils Afstand
J selv kan see den komme. Som jeg siger,
det er en Skov, der gaaer.

Macbeth.

Hvis du har løiet,
saa skal du hænge levende paa Træet,
til du af Sult dig krymper; — hvis dit Ord
var Sandhed, ændser jeg kun lidt, om du
gør mig den samme Skjel. — Mit Mod begynder
at svigte mig. — Det aner mig, at Djævelen
har lagt en dobbelt Mening i sit Ord;
hans Løgn seer ud som Sandhed. „Vær kun tryg,
til Birnam Skov gaaer op mod Dunsinan!“ —
Nu kommer der en Skov mod Dunsinan.

Til Baaben, alle Mand! til Baaben, ud!
 Hvis han har bragt os ret og sand Bæsted,
 er her ei Flugt, ei heller Blivested.
 Jeg bliver kjed af Solen snart; jeg kunde
 nu ønske, Verdens Orden gik tilgrunde.
 Stormkloffe, klem! — Blæs, Vind! kom, Dødens Bulder!
 vi vil dog døe med Brynien om Skulder!

Stjette Skene.

Naben Plads udenfor Borgen.

(Malcolm, Siward, Macduff o. s. v. og deres Hær med Grene
 foran sig.)

Malcolm.

Nu er vi nær nok; kast nu Lovets Skjærm
 og vis Jer, som I er! — I, gjæve Frænde,
 skal med min Fætter, Eders ædle Søn,
 vor første Træfning føre, mens den brave
 Macduff og jeg besørge, hvad der ellers
 fornødent er, som aftalt.

Siward.

Saa Farvel!

og hvis idag Tyrannens Hær vi naae,
 saa lad ham seire, hvis vi ei kan slaae.

Macduff.

Lad alle vore Krigstrompeter gjalde
 som Dødsherolder, der til Blodbad kalde.
 (Trompetklang. Alle gaae. Baabengnb.)

Sjuende Skene.

En anden Del af Balpladsen.

(Macbeth kommer ind.)

Macbeth.

Nu staaer jeg bunden som en Bjørn til Pælen;

jeg kan ei flye, men maa staae Dysten ud.

Hvem er vel den, som ei er født af Kvinde?

kun ham og ingen Anden frygter jeg.

(Den unge Siward kommer ind.)

Siward.

Hvad er dit Navn?

Macbeth.

Det vil forfærde dig.

Siward.

Nei, om du ogsaa har det værste Navn
i hede Helvede!

Macbeth.

Jeg er Macbeth.

Siward.

Ei Djæveln selv kan nævne mig et Navn,
mit Dre mere hader.

Macbeth.

Eller frygter.

Siward.

Du lyver, Hændige Tyran! mit Sværd
gjør dig til Føgner.

(De sægte. Siward falder.)

Macbeth.

Du var født af Kvinde.

Jeg leer ad Sværd og spotter hver en Klinge,
som nogen Mand af Kvinde født kan svinge.

(gaaer ud.)

(Ramptummel. Macduff kommer ind.)

Macduff.

Der raser Kampen! Blodhund, vis dit Ansigt!

Hvis du er falden for en Andens Hug,

vil mine Børns, min Hustrus Skygger altid

forfølge mig. — Jeg kan ei hugge ned
 de staffels Leiesvende, som for Løn
 maa bære Spyd. Macbeth, dig maa jeg træffe;
 hvis ikke skal mit Glavind uden Skaar
 og uden Daad i Balgen glemmes. — Der —
 der er han vist; det stærke Gny forkynder,
 en Hovding sægter der. Forund mig, Stjæbne,
 at møde ham! jeg beder ei om mere.

(gaaer. Tummel.)

(Malcolm og den gamle Siward komme ind.)

Siward.

Ad denne Bei, min Fyrste; Borgen har
 godvilligt givet sig. Tyrannens Folk
 imod hverandre sægte. Snart har Seiren
 erklæret sig for Eder, og kun Lidet
 staaer nu tilbage.

Malcolm.

Vi har truffet Fjender,
 der sægtebe for os.

Siward.

Kom med til Borgen.

(de gaae. Tummel.)

(Macbeth kommer tilbage.)

Hvorfor skal som en Gjæk jeg spille Romer
 og falde paa mit eget Sværd? Saalænge
 jeg viner Levende, maa Skrammen heller
 paa dem dog sidde.

Macduff (kommer tilbage.)

Vend dig, Helvedhund!

Macbeth.

Dig ene har jeg styet af alle Mænd.
 Men gaa; min Sjæl er meer end nok betynget
 med Blod af Dine.

Macduff.

Jeg har ingen Ord.

Min Røst er i mit Sværd. Skulk! mere blodig
end Ord kan nævne.

Macbeth.

Spildet er kun din Møie!

Før kan din skarpe Klinge hugge Mærke
i Luften, den usaalrige, før mig
den volder Saar. Sving du dit Sværd mod Hjelme,
som Staal kan bide paa; mit Liv er skjærmet
ved Trolddom, over det har Ingen Magt,
som fødtes af en Kvinde.

Macduff.

Saa fortvivl

nu om din Trolddomsmagt, og lad den Engel,
du tjente, sige dig: Macduff blev skaaren
før Tiden af sin Moders Liv.

Macbeth.

Forbandet

den Tunge være, som har sagt mig dette;
det Ord har stræmt min bedste Manddomskraft.
Lad Ingen mere troe de Gjøgledjævla,
som os bedaae med tvetydig Tale,
som holde Løftet efter Ordets Lyd,
men svige dog vort Haab. — Jeg hæmper ikke
med dig.

Macduff.

Saa giv dig da tilfange, Kryster,
og lev til Skuespil og Spot for Verden.
Vi male dig paa Stiltet, som man gjør
ved sjældne Dyr, og skrive nedenunder:
„Her foreviges en Tyran“.

Macbeth.

Jeg lader

mig ikke fange for at kysse Støvet
for Drengen Malcolms Fod, og stilles ud
for Pøbelens Forbandelser og Haan.

Skjøndt Birnam Skov kom op til Dunsinan,
og du mig møder, ikke født af Kvinde,
jeg vover dog det Sidste. Skjoldet kaster
jeg for mit Bryst. Macduff, lad Sværdet raade!
Forbandet den, som først nu raaber: Raade!

(de gaar fægtende ud.)

Ottende Scene.

En anden Del af Valpadsjen.

(Der blæses til Tilbagezog. Malcolm, Siward, Rosse, Lenox, Angus,
Cathness, Menteth og Krigsmænd komme ind med flyvende Faner og
klingende Spil.)

Malcolm.

Gid nu vi saa de Benner, som vi savne,
i god Behold.

Siward.

Nu, Nogle maa det koste; —
dog, naar jeg seer omkring mig, tykkes mig,
den store Dag er ikke kjøbt for dyrt.

Malcolm.

Macduff og Eders ædle Søn vi savne.

Rosse.

Sin Krigergjæld har Eders Søn betalt.
Han leved netop, til han blev en Mand.
Knap fik han gjort sin stolte Manddomsprøve
i Striden, hvor han ikke veg et Skridt,
saa faldt han som en Mand.

Siward.

Saa han er død!

Rosse.

Ja; han er baaren bort fra Kampens Mark.

Gjør ei hans Helteværð til Maalestoff

for Eder's Sorg, saa blev den grændseløs.

Siward.

Git han sin Bunde fortil?

Rosse.

Ja, paa Panden.

Siward.

Nu da! saa være han Gud Herrens Stridsmand!

Men, havde jeg en Søn for hvert et Haar,

jeg ønskede dem ingen bedre Død; —

og dermed er hans Gravsangungen.

Malcolm.

Nei,

han har fortjent en større Sorgens Hæder;

den vil jeg yde ham.

Siward.

Slet Intet mere

har han fortjent; man siger jo, han faldt

som ærlig Svend; hans Regning er betalt:

Gud være med ham! — der er mere Trøst!

(Macduff kommer med Macbeth's Hoved.)

Macduff.

Hil dig, min Konge! thi det er du nu.

See her Voldsherrens Hoved. Verden er

befriet. Her jeg seer dig tæt omgivet

af Rigets Perler, som i deres Hjerter

lyksenste dig som jeg; lad deres Røst

istemme høit med mig: Hil Skotlands Konge!

Alle.

Hil Skotlands Konge!

(Fanfare.)

Malcolm.

Vi vil ikke spille

ret megen Tid, før vi vil gjøre Regnskab
 med hver især for Eders Kjærlighed,
 indtil vor Gjæld er afgjort. — Thaner, Frænder,
 I være Jarler nu! I er de første,
 som Skotland nævner med det Hædersnavn.

Hvad meer der er at gjøre, — hvad med Tiden
 maa plantes nyt: — at kalde vore Venner
 tilbage fra Landflygtigheden, hvor
 de søgte Frelse for Tyrannens Snarer, —
 at straffe dem, der grusomt gif tilhaande
 den døde Morder og hans Helveddronning, —
 der, som man siger, paa sit Liv har selv
 lagt voldsom Haand, — til dette, som til Andet,
 der os paahviler, skal vi ved Guds Naade
 vel finde rette Tid og Sted og Maade.
 Med Tak til Alle, bydes hver især
 til Scone, at feire der vor Kroningsfærd.

(Fanfare. Alle gaar.)

